

TAINIES FILMS

Τέλος εποχής: Η πραγματικότητα αναπόδραστη/ End of season: Reality inescapable

Η αιωνιότητα ήταν ένα αστείο. Ποτέ δε μας την είχε υποσχεθεί κανείς. Ο Ιούλιος Καίσαρας και οι άλλοι πλανητάρχες έχουν όλοι μια κοινή εμπειρία: έρχεται η μέρα που στέκονται περήφανοι και απενίζουν ένα τοπίο γεμάτο ερείπια. Ο πόλεμος σαρώνει τη Μέση Ανατολή, ο πλανήτης έχει καταστραφεί από την ανθρώπινη δραστηριότητα, και τίποτα δε φαίνεται να μπορεί να τα σταματήσει όλα αυτά. Η ευθύνη βαραίνει στους ώμους μας αλλά κανείς δε φαίνεται να πτοείται.

Ίσως η σύντομη αιωνιότητά μας να πλησιάζει στο τέλος της.

Και στο τέλος κάθε εποχής τα τέρατα εισβάλλουν στο σπητικό πεδίο.

Κι αν μη σκεπάζει το θόρυβο της μάταιης υπερκατανάλωσης, του καταστροφικού αγώνα επιβολής της εξουσίας και του παραλογισμού, η κραυγή των καλλιτεχνών είναι δυνατή. Η ανθρωπότητα είναι ένας άστεγος στον ίδιο της τον πλανήτη.

ΧΓ

Eternity was a joke. Nobody ever promised it to us. Julius Cesar and the other world leaders all have a common experience: the day comes when they stand proud, looking out onto a landscape of ruins.

War is sweeping through the Middle east, the planet has been destroyed by human activity, and nothing seems to be able to stop it all. Responsibility weighs on our shoulders but no one seems especially daunted.

Perhaps our brief eternity is closing to an end.

And at the end of each era, the monsters begin to close in on our field of vision.

And though it may not shut out the noise of pointless overconsumption, of the destructive struggle of wills and absurdity, the artists' cry is loud. Humanity is homeless in its own planet.

CG

Our brief eternity 2006/ 23'

σκηνοθέτης/ director, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: William Morrison
χορογράφος/ choreographer: Noam Gagnon, Dana Gingras
μουσική/ music: Jean-Yves Thériault
ερμηνεύουν/ performers: Chantal Deeble, Noam Gagnon, Dana Gingras (The Holy Body Tattoo)
μοντάζ/ editing: William Morrison, Steven R Gilmore
παραγωγή/ production: Jim Smith (The Holy Body Tattoo)
Καναδάς / Canada

Το Our Brief Eternity είναι κινηματογραφική διασκευή του σκηνοθετικού έργου με τον ίδιο τίτλο, παραγωγής The Holy Body Tattoo. Σύγχρονες ιδέες προόδου στηρίζονται πάνω σ' έναν κοινό σκληρή δουλειά, μιας επαναλαμβανόμενης, αόρατης, και συχνά μη αναγνωρισμένης έντονης προσπάθειας. Η ταινία αποτρέπει φόρο τιμής σ' αυτή την προσπάθεια, παρουσιάζοντας καταστάσεις αποφασιστικότητας, φροντίδα ς και συλλογικής ευθύνης, καθώς και το αντίκτυπο των ολοένα διευρυνόμενων υποσχέσεων για εκπλήρωση μέσα από την απόκτηση και τη συσσώρευση.

Η ομάδα The Holy Body Tattoo, που ιδρύθηκε το 1993, αναζητεί μια γλώσσα της περφόρμανς που να εκφράζει μια αίσθηση ανθρωπιάς μέσα από την προσπάθεια, την επανάληψη, την κλίμακα και την ταπεινότητα. Οι καλλιτεχνικοί συν-διευθυντές και χορογράφοι Noam Gagnon και Dana Gingras έχουν συνεργαστεί ως ανεξάρτητοι ερμηνευτές με πολλούς από τους κορυφαίους καναδούς χορογράφους και χορευτές μαζί από το 1987. Στο multi-media παραστατικό έργο της ομάδας, διερευνάται συχνά η φύση της ανθρώπινης αντοχής μέσα από την ιδέα της παράδοσης, της ευθραυστότητας και της καταρρακωμένης κομψότητας. www.holybodytattoo.org

Our brief eternity is a film adaptation of the stage work under the same name produced by The Holy Body Tattoo. Modern ideas of progress rest upon a body of labour, of repetitive, invisible, and often unacknowledged intense effort. Our brief eternity pays tribute to this effort by presenting situations of purposefulness, care, collective responsibility and the effect of ever expanding promises of fulfillment through acquisition and accumulation.

Founded in 1993, The Holy Body Tattoo seeks a performance language that gathers a sense of humanity through effort, repetition, scale and humility. Co-artistic directors and choreographers Noam Gagnon and Dana Gingras have performed independently for many of Canada's leading choreographers and have danced together since 1987. The multi-media performance work of The Holy Body Tattoo often explores the nature of human endurance through ideas of surrender, fragility and broken elegance. www.holybodytattoo.org

Gun 2006/ 6'

σκηνοθέτης/ director, μοντάζ/ editing, παραγωγή/ production: Mark Adam
χορογράφος/ choreographer: Bill Coleman
μουσική/ music: Louis Dufort
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: John Askwith
ερμηνεύουν/ performers: Luc Tremblay, Pierre

ερμηνεύουν/ performers: Luc Tremblay, Pierre Duhaime, Yvan Côté
συνπαραγωγή/ co-production: John Askwith
Καναδάς / Canada

Κωμικοτραγική ταινία με θέμα κάτι που γοητεύει, αιώνες τώρα, τους άνδρες. Κάτοικος του Μόντρεαλ, ο Mark Adam εργάζεται ως σκηνοθέτης, παραγωγός, μοντέρ και διευθυντής φωτογραφίας από το 1997. Εκπαιδευμένος στον κλασικό χορό, άρχισε την καριέρα του στον κινηματογράφο γυρίζοντας ταινίες με θέμα τα Εθνικά Μπαλέτα του Καναδά και το Θέατρο Χορού του Τορόντο για λογαριασμό του καναλιού Bravo! Το Gun προβάλλεται και στο www.bravofact.com A tragicomedy about an age-old male fascination.

Montrealer Mark Adam has worked as a director, producer, editor and DOP since 1997. Trained as a classical dancer, he began his filmmaking career with works on the National Ballet of Canada and the Toronto Dance Theatre for the Bravo! channel. "Gun" can be seen in www.bravofact.com

Birdsong marimba 2006/ 7'

σκηνοθέτης/ director, μοντάζ/ editing, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, παραγωγή/ production: Stuart Pound
μουσική/ music: The Simpson Brothers
Βρετανία / UK

Σαν συνέπεια μιας απόφασης που είναι αδύνατον ν' ανακληθεί (η απόφαση του κυρίου Μπλερ να λάβει μέρος στον πόλεμο του Ιράκ), ο πολιτικός διάλογος βυθίζεται σ' έναν κόσμο γεμάτο φωτογραφίες, marimba και τραγουδία πουλιών.

Ο Stuart Pound έχει ασχοληθεί με τη σκηνοθεσία και τους υπολογιστές, και τώρα χάρη στο ψηφιακό βίντεο μπορεί και τα συνδυάζει. Η δουλειά του έχει προβληθεί σε φεστιβάλ στο Λονδίνο και αλλού. www.video.cwc.net and www.stuartpound.info

In the aftermath of a decision impossible to reverse (Mr Blair's decision to participate to the Iraq war), political debate is submerged in an ambient world of photoshoot, marimba and birdsong. Stuart Pound has a background in film-making and computing, and digital video has brought the two together. His work has been shown at festivals in London and elsewhere. www.video.cwc.net and www.stuartpound.info

Twist 2006/ 11'

σκηνοθέτης/ director: Alexia Walther
χορογράφος/ choreographer: Foofwa d'Imobilité
μουσική/ music: Maxime Matray
ερμηνεύουν/ performers: Filibert Tologo, Foofwa d'Imobilité, Grégoire Bourbier, Marc Chevalier
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Simon Beaufils
μοντάζ/ editing: Martial Salomon
Γαλλία-Ελβετία / France-Switzerland

Τέσσερις άνδρες χορεύουν με φόντο ένα παραλιακό μπαρ εκτός σεζόν. Νωρίτερα, ένας από αυτούς έχει περιγράψει μια στρατιωτική ήττα. Η ταινία αυτή παραλληλίζει ένα επεισόδιο από τους γαλιπικούς πολέμους του Ιουλίου Καίσαρα και μια χορογραφημένη σύνομη της ιστορίας του τουίστ.

H Alexia Walther έχει σκηνοθετήσει εγκαταστάσεις πολυμέσων. Το Twist είναι η πρώτη της ταινία μικρού μήκους.

Four men are dancing against the backdrop of an off-season beach bar. Earlier, one of them has recalled the circumstances of a military defeat. This film puts in parallel an episode of Julius Caesar's Gallic Wars and a choreographed digest of the history of the Twist.

Alexia Walther directed mixed media installations, Twist is her first short film.

S.p.i.e.e.n. 2005/ 1'

σκηνοθέτης/ director: Κωνσταντίνος Χατζηνικολάου/ Konstantinos Hadjinicolaou
Ελλάδα / Greece

Είμαι ένας βασιλιάς που περπατάει νευρικά, το μόνο που μ' ευχαριστεί είναι να ψαρεύω ψάρια από ψηλά.

I am a king who walks nervously; the only thing that makes me happy is fishing fish from up high.

41.46N 50.14W 2006/ 11'

σκηνοθέτης/ director, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing, παραγωγή/ production: Ohad Milstein
χορογράφος/ choreographer, μουσική/ music: Idan Cohen
ερμηνεύουν/ performers: Adi Keter, Merav Cohen, Rita Komisarich
Ισραήλ / Israel

Έργο βασισμένο σε χορογραφική σύνθεση του Idan Cohen. Η χορογραφία αυτού του βίντεο παρουσιάζεται ως ένα απόσπασμα μέσα σ' ένα συνονθύλευμα αποσπασμάτων που μαζί συνθέτουν ένα μουσικό μετατραυματικού πολιτισμού. Ενός πολιτισμού που ξέρει από καταστροφές και τραγωδίες, και που παρουσιάζεται σε μια κατάσταση επιταχυνμένης καταβύθισης.

Ο Ohad Milstein είναι φωτογράφος και σκηνοθέτης με έδρα το Τελ Αβίβ. Στο έργο του συνοψίζει μια αίσθηση με τρόπο αισθητικό, κινηματογραφώντας και καταγράφοντας σώματα, αντικείμενα ή τόπια, και κάνοντας τον θεατή να ξεχάσει ότι το θέμα είναι καθαρά εγκεφαλικό.

A work based on a choreography composition by Idan Cohen. The choreography in this video is presented as a fragment inside a medley of fragments that comprise a mosaic of a post-traumatic culture. A culture well versed with disasters and tragedy, presented to be in an accelerated sinking process. Ohad Milstein, Tel Aviv based photographer and filmmaker. In his work he encapsulates a sensation, doing so aesthetically, filming and capturing bodies, objects or landscapes so that the viewer may forget that the theme is purely cerebral.

Private Earthquakes 2007 / 15'

σκηνοθέτης/ director: Denise Frickenschmidt, Guillaume Marie
χορογράφος/ choreographer: Guillaume Marie
μουσική/ music: Fennesz : "A year in a minute"
ερμηνεύουν/ performers: Guillaume Marie, Laura Rae Bemasoni, Cédric Debeuf (Tazcorp.)
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Denise Frickenschmidt
μοντάζ/ editing: Denise Frickenschmidt
παραγωγή/ production: Tazcorp.
Γαλλία-Γερμανία / France-Germany

Το πρώτο έργο των Private Earthquake ήταν το Polyfocus του Gilles Barbier. Προκύπτει από μια στοχαστική εμπειρία και χρησιμοποιεί κινήσεις και αριθμητικά εφέ για να δημιουργήσει μια κατάσταση όρασης. Η ιδέα ήταν να δημιουργηθεί ένα πλαστικό έργο, όπου ορισμένες αφηρημένες μορφές θα συναντώνταν σ' έναν φανταστικό κόσμο, με αφηρηματικούς χαρακτήρες και ρητούς σπικικούς κανόνες. Οι σκηνοθέτες θέλησαν να δημιουργήσουν μια υπνωτική διαδικασία στην οποία ο θεατής μπορεί να συναντήσει τα συναισθήματα και τη φαντασία του.

Ο Guillaume Marie γεννήθηκε το 1980 στην Καέν της Γαλλίας. Ως χορευτής, έχει εμφανιστεί διεθνώς με πολλούς χορογράφους και το 2006-2007 περιόδεψε με το Je suis sang, ένα κομμάτι του Jan Fabre. Ο Guillaume δημιούργησε το Gerceur ton sourire, ένα σόλο κομμάτι το 2005 και το We are accidents waiting to happen, μία περφόρμανς με μηχανόβιους για το Palais de Tokyo στο Παρίσι το 2006.

Η Denise Frickenschmidt γεννήθηκε το 1979 στο Μπαν Ζόντεν της Γερμανίας. Σπούδασε σπικκοακουστικά μέσα στην Κολωνία και τώρα ζει στη Φρανκφούρτη. Έχει κάνει τη σκηνοθεσία και το μοντάζ σε διάφορα πρότζεκτ μουσικοακουστικά και ντοκιμαντέρ (όπως για το WDR Westdeutscher Rundfunk). Δημιουργεί επίσης έργα τέχνης για τη σκηνή, όπως για ένα σόλο κομμάτι της Laura Rae Bemasoni (Αμστερνταμ).

Η Tazcorp είναι μια εταιρεία παραγωγής που ιδρύθηκε τον Ιανουάριο του 2005 και εδρεύει στην πόλη Βανσόν, κοντά στο Παρίσι. Σκοπός της είναι η δημιουργία και η παρουσίαση ποικίλων μορφών τέχνης, όπως ο χορός, η μουσική, το θέατρο, το βίντεο και οποιοδήποτε άλλο είδος καλλιτεχνικής δημιουργίας και σύλληψης. Η ομάδα αποτελείται από ανθρώπους διαφορετικής ταυτότητας και πολιτισμικής και καλλιτεχνικής. www.tazcorp.org

Private Earthquake's first input was the work of Gilles Barbier Polyfocus It results from a contemplative experience, using movements and numeric effects to establish a state of vision. The idea was to create a plastic work, where some abstract forms meet in an unreal world, with narrative characters and explicit visual codes. The directors wanted to create a hypnotic process in which the viewer can meet his own emotions and imagination.

Guillaume Marie was born 1980 in Caen / France. As a dancer, he performed internationally for many choreographers and in 2006-2007 he toured with Je suis sang, a piece by Jan Fabre. Guillaume created Gerceur ton sourire, a solo piece in 2005 and We are accidents waiting to happen, a performance with bikers for the Palais de Tokyo in Paris in 2006. Denise Frickenschmidt was born 1979 in Bad Soden / Germany. She did her audiovisual studies in Cologne and lives in Frankfurt now. Denise directed and edited various fiction and documentary projects (e.g. for WDR Westdeutscher Rundfunk). She also creates stage artwork, e.g. for a solo piece for Laura Rae Bemasoni (Amsterdam).

Tazcorp. is a production company founded in January 2005 and based in Vincennes near Paris in France. Its mission is the creation and performance of diverse forms of art such as dance, music, theatre, video and any other kind of artistic creation and conception. The team is composed of people coming from different origins as well as from different artistic backgrounds. www.tazcorp.org

Σημάδι σε λευκή επιφάνεια/A mark on a blank surface

Η ομορφιά εμφανίζεται για μια στιγμή. Η ομορφιά είναι ένα μικρό σημάδι πάνω σε μια λευκή επιφάνεια. Η ομορφιά είναι να ξέρεις πως ό,τι κι αν κάνεις είναι πρόσκαιρο, σαν ένα σημάδι σε μια λευκή επιφάνεια, και παρ' όλα αυτά να το χαράξεις και να απολαμβάνεις αυτή την αίσθηση. Η ομορφιά είναι επώδυνη, ίσως επειδή πάντα ξέρουμε πως δε θα κρατήσει για πολύ, γι' αυτό χαράζεται στη μνήμη σαν σημάδι.

Γιορτάζουν την ομορφιά ακόμα και μέσα στην πιο απωθητική εικόνα. Το τερατώδες είναι μέρος της. Γιατί η ομορφιά βρίσκεται ήδη μέσα στο βλέμμα τους. Στην απλότητα, στην ειλικρίνεια, στη σιωπηλή ανάδειξη της λεπτομέρειας, στη σιωπηλή διαδήλωση για την ασχήμια που κερδίζει σχεδόν πάντα τη μάχη. Δεν παριστάνουν ότι είναι κάτι πιο πολύ από ανώνυμοι καταγραφείς ομορφιάς. Μέσα στην τεράστια παραγωγή εικόνας, είναι σπάνιο να δει κανείς ταινίες που χαράζονται στη μνήμη.

ΧΤ

Beauty appears briefly, just for a moment. Beauty is a small mark on a blank surface. Knowing that whatever you might do is transient, like a mark on a blank surface, and yet still doing it and enjoying doing so: that's what beauty is. Beauty is painful, perhaps because we always know it won't last long. That's why it gets carved in our memory like a scar.

These filmmakers celebrate beauty even in the most repulsive image. The monstrous is part of it. Because beauty already exists in the way they look at things. In simplicity, in their sincerity, in the silent attention drawn to details, in their silent protest against ugliness - which almost always wins the battle. They do not pretend they are anything more than anonymous recorders of beauty. Within the vast production of images, it is very rare to see films which etch themselves in one's memory.

If Ever So Temporary 2007/ 12'

σκηνοθέτης/ director: Frederik Jan Depickere
χορογράφος/ choreographer: Charlotta Ruth
μουσική/ music: Parkrokker / Niko Hafkenscheid
ερμηνεύουν/ performers: Charlotta Ruth
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Frederik Jan Depickere
μοντάζ/ editing: Frederik Jan Depickere
Βέλγιο/ Belgium

«Το πιο ειλικρινές πράγμα που μπορώ να πω προς το παρόν είναι ότι δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα αγόρι που ερωτεύτηκε ένα κορίτσι. Όσο γλυκανάλατο κι αν ακούγεται, θεώρησα καθήκον μου ν' αρπάξω μια κάμερα και τουλάχιστον να προσπαθήσω να σώσω την ομορφιά που κάποτε είδα».
Frederik Jan Depickere
"The most honest thing I can say for now is that I am nothing more but a boy who fell in love with a girl. However corny this might seem, I considered it my duty to grab myself a camera and at least try to rescue the beauty I once saw".
Frederik Jan Depickere

10 ВЫДОХОВ/10 εκπνοές/ 10 exhalations 2006/ 3'

σκηνοθέτης/ directors: Roman Komienko, Mariya Sharafutdinova
χορογράφος/ choreographer: Andriyashkin
μουσική/ music: Mariya Sharafutdinova
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing: Roman Komienko
ερμηνεύουν/ performers: Alexander Andriyashkin, Alexandra Elchaninova
Ρωσία / Russia

Στο βίντεο αυτό, οι δημιουργοί του προσπάθησαν να δουν μια συνηθισμένη σχέση άνδρα-γυναίκας σαν μια αναπνοή.
10 μικρά επεισόδια, 10 εκπνοές – καμία ανάπτυξη μέσα στο καθένα, απλά ένα σύντομο ταξίδι από τη γνωριμία στη μοναξιά μέσα από μια πράξη. Το βίντεο αυτό είναι ένα συλλογικό πρότζεκτ καλλιτεχνών από διαφορετικά μέρη, που συνήθως δεν συνεργάζονται. Ο Roman Komienko, σχεδιαστής βίντεο, σκηνοθέτης, ο Alexander Andriyashkin, χορογράφος, περφόρμερ, δάσκαλος, η Alexandra Elchaninova, χορεύτρια, φοιτήτρια και η Mariya Sharafutdinova, video artist.
In this video, the creators tried to see an ordinary man-woman relationship as breathing.
10 small episodes, 10 exhalations – no developing inside each one, but simply a brief journey from meeting to loneliness through one action.
This video is a collaborative project of artists from different places who usually don't work together. Roman Komienko, video-designer, director, Alexander Andriyashkin, choreographer, performer, teacher, Alexandra Elchaninova, dancer, student and Mariya Sharafutdinova, video artist.

ALISS22 2006/ 15'

σκηνοθέτης/ directors, ερμηνεύουν/ performers, παραγωγή/ production: Diegonante, Jara Serrano
χορογράφος/ choreographer: Jara Serrano
μουσική/ music, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing: Diegonante
Γερμανία/ Germany

Μια έρευνα του ιδιωτικού χώρου και της συμπεριφοράς.
Jara Serrano, Diegonante, Μαδρίτη. www.enbusca-delpasto.com
A research of privacy and behavior.
Jara Serrano, Diegonante, Madrid. www.enbusca-delpasto.com

Insyn/ Observation 2007/ 15'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer: Klara Elenius
μουσική/ music: Stefan Klaverdal
ερμηνεύουν/ performers: Carolina Bäckman, Jonas Carlsson, Marie Schulz
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Linus Eklund
μοντάζ/ editing: Jacob Remin
παραγωγή/ production: Statens Teaterskole
Δανία/ Denmark

Το Insyn είναι μια ταινία χορού εμπνευσμένη από τη σκανδιναβική νοοτροπία. Η ατμόσφαιρα είναι λίγο τεταμένη ανάμεσα στους τρεις αυτούς χαρακτήρες της ταινίας, καθώς τους συναντούμε σ' ένα σκοτεινό και ήσυχο σπίτι κάπου στα προάσια. Βρισκόμαστε ανάμεσα στη φυσικότητα και το αφηρημένο, στα σύνορα του ονείρου και της πραγματικότητας.
Η Klara Elenius είναι σουηδή χορεύτρια και χορογράφος που ζει στη Δανία. Δημιουργεί περφόρμανς για τη σκηνή καθώς και ταινίες χορού. Τα έργα της έχουν προβληθεί στη Δανία,

Δανία, τη Σουηδία, την Ισπανία, την Αργεντινή, το Ισραήλ, την Πορτογαλία, τη Γαλλία και την Ελλάδα. Η ταινία της Mänskligt Mönster προβλήθηκε στο VideoDance 2005 στη Θεσσαλονίκη.

www.ekko-project.net
Insyn is a dance film inspired by the Scandinavian mentality. The atmosphere is a little bit tense among the three characters in the film, as we meet them in a dark and quiet house somewhere in suburbia. We are in between naturalism and abstraction, at the boundary of dream and reality. Klara Elenius is a Swedish dancer and choreographer living in Denmark. She creates stage performances as well as dance film and her work has been shown in Denmark, Sweden, Spain, Argentina, Israel, Portugal, France and Greece. Her film Mänskligt Mönster was screened at VideoDance 2005 in Thessaloniki.
www.ekko-project.net

Give Me a Break 2007/ 11'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer: Noa Shadur
μουσική/ music: Plastic man, fourtet
ερμηνεύουν/ performers: Damaris Verduijn, Tanja Fridjonsdottir, Lydie
μοντάζ/ editing: Shahar Amarilio
Ολλανδία-Ισραήλ/ The Netherlands-Israel

Οι χαρακτήρες διασταυρώνονται μέσα από ένα λαβύρινθο διαδρόμων, ανοίγοντας το δρόμο για πιθανές συναντήσεις που ποτέ δεν προσφέρουν ικανοποίηση, υπαγορεύοντας τη διαπραγμάτευση σε σχέση με τα εδάφη και τον έλεγχο.
Η Noa Shadur γεννήθηκε το 1980 στο Ισραήλ. Την περίοδο αυτή ασχολείται μ' ένα πρότζεκτ για τη σκηνή, στο Ισραήλ. Την περίοδο αυτή ασχολείται μ' ένα πρότζεκτ για τη σκηνή, στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Χορού Gvanim στο Τελ-Αβίβ, κεντρικής πλατφόρμας για νέους χορογράφους. Η πρόσφατη ταινία χορού της, το Gymnasium (2006), προβλήθηκε σε πολλά διεθνή φεστιβάλ.
The characters are crossing paths with each other through a labyrinth of corridors, opening a path of potential meetings between them which constantly fail to satisfy, dictating negotiation over territory and control.
Noa Shadur was born in 1980 in Israel. She is currently working on a project for stage as part of the Gvanim Dance Festival in Tel-Aviv, Israel, a central platform for young choreographers. Her recent dance film, Gymnasium (2006), screened in several international festivals.

Dance Royale
2007/ 5'

σκηνοθέτης/ director, μοντάζ/ editing, παραγωγή/ production: Γιώργος Βαβυλουσάκης/ Yorgos Vavyloussakis
μουσική/ music: "Mon amie la rose" της/ by Natasha Atlas
Ελλάδα/ Greece

Το βίντεο αναπαράγει δύο σκηνές της κλασικής ταινίας των Ken Hughes και John Huston Casino Royale του 1967. Η αισθητική φόρμα της δεκαετίας του '60 στο ρυθμό του «Mon amie la rose» της Natasha Atlas.

Ο Γιώργος Βαβυλουσάκης είναι απόφοιτος της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών της Αθήνας και του Central Saint Martin College του Λονδίνου. Έλαβε το βραβείο ΕΒΓΕ για τον σχεδιασμό μουσικών παραγωγών το 2002. Εργάζεται στην Αθήνα και από το 2003 παραδίδει μαθήματα ηλεκτρονικής επεξεργασίας και πολυμέσων στο Α εργαστήριο της ΑΣΚΤ.

The video reproduces two scenes from Casino Royale, the 1967 film classic by Ken Hughes and John Huston. Sixties aesthetics to the rhythm of "Mon amie la rose" by Natasha Atlas. Yorgos Vavyloussakis is a graduate of the Athens School of Fine Arts and London's Central Saint Martin College.

He received the EVGE prize for the design of musical productions in 2002. He works in Athens and since 2003 he has been teaching electronic processing and multimedia at the Athens School of Fine Arts.

Studiu du timp
2005/ 4'

σκηνοθέτης/ director: Bogdana Pascal
χορογράφος/ choreographer: Ion Dumitrescu
ερμηνεύει/ performer: Lucia Dumitrescu
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Ovidiu Guzu
μοντάζ/ editing: Robert Voiculescu
παραγωγή/ production: Romanian Television - tvr cultural MMV
Ρουμανία/ Romania

Απλή αλλά πολυδιάστατη σπουδή πάνω στο χρόνο.

A simple but multidimensional dance etude.

**El fandalio de Narciso/
The fandalio of Narcissus**
2006/ 8'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer, μουσική/ music, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing, παραγωγή/ production: Marina Hemáez
Ισπανία / Spain

Fandalio: παράξενος ethnic χορός που φλερτάρει με τον αμφιβληστοειδή του ματιού. Μια σάτιρα των «ηλεκροασάκιδων».

Η Marina Hemáez γεννήθηκε το 1982 στο Logroño, La Rioja, μια μικρή πόλη της Ισπανίας. Σπούδασε ελεύθερες τέχνες και στη συνέχεια πήγε στην Κουένκα για πανεπιστημιακές σπουδές. Το 2004 ξεκίνησε σπουδές οπτικών επικοινωνιών στο HFBK του Αμβούργου, όπου έμεινε μέχρι τον Ιούνιο του 2006. Σήμερα εργάζεται ως καλλιτέχνης στη Μαδρίτη.

Fandalio: Strange ethnic dance destined for the courtship of the ocular retina. A satire of TV addicts. Marina Hemáez, born in 1982 in Logroño, La Rioja (a small city of Spain). She started to study free arts and moved to Cuenca to study at the University there. In 2004 she began studying visual communication at the HFBK in Hamburg, where she stayed until June of 2006. Nowadays she continues with her artistic work in Madrid.

Vorwerk/ Outwork
2006/ 5'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer, μοντάζ/ editing: Simona Caranica
μουσική/ music: OOA
ερμηνεύει/ performer: Angela Ortmann
Γερμανία/ Germany

Η ταινία έγινε στο πλαίσιο της πτυχιακής της εργασίας. Πρόκειται για μια πειραματική χορογραφία, εμπνευσμένη από το κλασικό μπαλέτο και επεξεργασμένη με computer animation. Η Simona Caranica σπούδασε γραφικό σχέδιο και ζει στο Αμβούργο.

The film was realized as a part of Simona Caranica's graduate diploma. It is an experimental choreography inspired by classical ballet, which she animated on the computer. Simona Caranica studied graphic design and lives in Hamburg, Germany.

Giselle
2006/ 4'

σκηνοθέτης/ director, μοντάζ/ editing: Celina Portella, Elisa Pessoa
χορογράφος/ choreographer, ερμηνεύει/ performer: Celina Portella
μουσική/ music: Marssares
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Elisa Pessoa
παραγωγή/ production: Celina Portella, Elisa Pessoa
Βραζιλία / Brazil

Μια χορεύτρια κλασικού μπαλέτου –και πρωταγωνίστρια του έργου– αφήνει το θέατρο και προτείνει μια αντίξοχη κατάσταση, κινούμενη μέσα σ' ένα πλαίσιο πολύ διαφορετικό από τη χορευτική σκηνή και περιορισμένο από τυπικές αστικές περιστάσεις. Αναπτύσσει δράσεις αλλά δεν παρέχει μια οριστική αφήγηση.

Η Celina Portella είναι χορογράφος και χορεύτρια. Σπούδασε σχέδιο και ασχολείται με το βίντεο, την περφόρμανς και το χορό, ενώ από το 2003 συνεργάζεται με την Lia Rodrigues Companhia de Danças.

Η Elisa Pessoa είναι video artist και φωτογράφος. Σπούδασε παιδαγωγική και καλές τέχνες και την περίοδο αυτή ασχολείται με το μοντάζ και τις βιντεοεγκαταστάσεις. Μαζί, οι δύο καλλιτέχνιδες δημιουργούν έργα video dance και video art από το 2001. Έχουν συμμετάσχει σε πολλά φεστιβάλ εικαστικών τεχνών και χορού. A classic ballerina – the work's main subject – leaves the theatre and proposes an adverse situation, moving inside a context which is very different from the stage and limited by typically urban circumstances. She develops actions but doesn't provide a definite narrative.

Celina Portella is a choreographer and dancer. She studied design and has been developing videos, performances and dance, besides working with the Lia Rodrigues Companhia de Danças since 2003.

Elisa Pessoa is a video artist and fine arts and currently works with editing and video-installations. Together, the two artists have been developing works of video dance and video art since 2001. They have been participating in many visual arts and dance related festivals.

First I Have Breakfast
2006/ 7'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer, μοντάζ/ editing, παραγωγή/ production: Jelka Milic
μουσική/ music: Opera Die Tote Stadt
ερμηνεύει/ performer: Jeanine Leuenberger
Σλοβενία-Αυστρία/ Slovenia-Austria

Η ατομική αναζήτηση της ελευθερίας, μέσα σε μια κοινωνία με κρυμμένους περιορισμούς σε ό,τι αφορά την έκφραση των σκέψεων και των συναισθημάτων και την πνευματική μας κατάσταση, οδηγεί σε ατέλειωτους λαβύρινθους. Αυτοί υπάρχουν ιδιαίτερα στα περισσότερα κοινωνικά συστήματα που επιπρόκεινται τη μίξη των πολιτισμών σε επιφανειακό επίπεδο, ενώ από την άλλη δημιουργούν μια θεραπευτική, στρεβλή πραγματικότητα εθνοτικής και τρόπου ζωής. Η απομόνωση εμφανίζεται σε μια πολύ πιο διακριτική διάσταση και υποχρεώνει τον άνθρωπο να στοχαστεί κρίσιμα υπαρξιακά ζητήματα και διλήμματα τα οποία τώρα τα βλέπουμε μέσα από ένα νέο πρίσμα. Αλλά πρώτα πρέπει να πάρει πρωινό...

Η Jelka Milic, από τη Σλοβενία, ζει και εργάζεται στο Ζάλτσμπουργκ. Την περίοδο αυτή ολοκληρώνει τις σπουδές της στην Πειραματική Ακαδημία Χορού του Ζάλτσμπουργκ, όπου έχει ειδικευτεί στη χορογραφία. Πέρα από την κυρίως ενασχόλησή της, που είναι η χορογραφία, κάνει και βίντεο χορού. Επίσης, χρησιμοποιεί το βίντεο στις συνθέσεις της επί σκηνής. Έχει παρουσιάσει τις χορογραφίες και το βίντεο της σε διάφορες διοργανώσεις.

The individual quest of personal freedom, within a society with hidden restrictions concerning one's self-expression and state of mind, leads to endless labyrinths.

The latter is especially present in most social systems which allow the blending of cultures on a superficial level and on another create a grotesque, distorted reality of ethnicity and lifestyle. Isolation appears in a much subtler dimension and forces one to contemplate upon crucial existential issues and dilemmas which are now mirrored through a new prism. But first, one needs to have breakfast...

Jelka Milic is Slovenian, currently living and working in Salzburg, Austria. She is finishing her studies at the Salzburg Experimental Academy of Dance, majoring in choreography. Besides her main work, which is choreography, she has also been creating dance-related videos. She also uses video in her stage composition. Her pieces and videos have been shown on different platforms.

**Jornada ao Umbigo do Mundo/
Journey to the Navel of the World
2007/ 7'**

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer, παραγωγή/ production: Alex Cassal, Alice Ripoll
μουσική/ music: Lóis Lancaster
ερμηνεύουν/ performers: Ana Poubel, Camila Magalhães, Camila Moura, Fernando Klipel, Guilherme Stutz, Jamil Cardoso, Marcela Donato, Michelle França
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Theo Dubeux
μοντάζ/ editing: Alex Cassal, Alice Ripoll, Theo Dubeux
Βραζιλία / Brazil

Μια ομάδα πολεμιστές και αλλόκοτα όντα σ' ένα παράξενο ταξίδι μέσα από ένα διαρκώς μεταβαλλόμενο τοπίο. Μια περιπέτεια με πολλές εκπλήξεις και μυστήρια, αυτή η ταινία σε stop-motion εξερευνά το ανθρώπινο σώμα με κάπως ασυνήθιστο τρόπο.

Ο Alex Cassal και η Alice Ripoll είναι περφόρμερ και δημιουργοί. Ζουν στο Ρίο ντε Ζανέιρο και ασχολούνται με το χορό, το βίντεο και τις παραστατικές τέχνες. Έχουν παρουσιάσει έργα τους σε διάφορα φεστιβάλ στη Βραζιλία και σε άλλες χώρες.

A bunch of warriors and weird creatures in a dangerous journey through a constantly changing landscape. An adventure with plenty of surprises and mysteries, this stop-motion film explores the human body in a rather unusual approach.

Alex Cassal and Alice Ripoll are performers and creators. They live at Rio de Janeiro and work with dance, video and the performing arts. They have presented their work at different festivals in Brazil and other countries.

Το είδα στην TV! / I saw it on TV!

Βίντεο κλιπ και ριάλιτι: ένας κόσμος τεχνητός, μια αισθητική που βρίσκει τρόπο να επιβάλλεται μέσα από τον καταγισμό και την υπερφόρτωση του βλέμματός μας. Οι συντελεστές αυτών των ταινιών αντιστέκονται σατιρίζοντας. Μεγιστοποιώντας με χιούμορ την αίσθηση της κοροϊδίας και τη φθηνή αισθητική.
ΧΓ

Music videos and reality TV: an artificial world, an aesthetic that manages to enforce itself through the barrage and overload it inflicts on our gaze. The directors of these films resist through satire; humorously exaggerating the sense of mockery and cheap aesthetics.
CG

**How to Dance If You Can't
2005/ 3'**

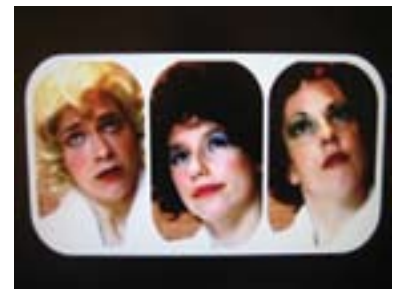
σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer, μουσική/ music, ερμηνεύει/ performer, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing, παραγωγή/ production: Tamara Kapp
Γερμανία / Germany

Η Tamara Kapp εξηγεί την αφετηρία της ταινίας της: «Σήμερα οι μουσικοί δεν είναι απλώς καταπληκτικοί τραγουδιστές. Όχι! Είναι επίσης και εξαιρετικοί χορευτές. Πηδούν στον αέρα και στρίβουν και τεντώνονται χωρίς να υποφέρουν καθόλου, κάτι το ανέφικτο τόσο για έναν 'φυσιολογικό' μουσικό όσο και για έναν 'φυσιολογικό' άνθρωπο... Κι έτσι, ενώ δεν είμαι ιδιαίτερα φίλη των σπορ, αποφάσισα να κάνω αυτό το κλιπ. Έγραψα και ηχογράφησα ένα τραγούδι που να χορεύεται, δοκίμασα μερικές χορογραφίες και τράβηξα τον εαυτό μου με την αυτοφωτογράφιση. Έπρεπε να παλέψω κόντρα στη βαρύτητα και την ανικανότητά μου, αλλά τα κατάφερα!». Στον υπολογιστή δεν υπήρχαν όρια, και στην ταινία αυτή η Tamara μπορεί να σου δείξει πώς να χορέψεις αν δεν μπορείς!

Η Tamara Kapp είναι μουσικός και σκηνοθέτρια. Είναι η ίδια παραγωγός των βίντεο κλιπ της και εμφανίζεται ως μια "one-woman-band" με τα βίντεο που γυρίζει (καλλιτεχνικό όνομα: Singsong-girl). Την ενδιαφέρει ο συνδυασμός του ήχου και της εικόνας και ως καλλιτέχνις τα κάνει όλα μόνη της.
www.singsong-girl.de

Tamara Kapp explains the starting point of her film: "Nowadays musicians are not only terrific singers – no! – they are also high level dancers; they jump, turn around and stretch without any suffering - unreachable for every 'normal' musician just as every 'normal' human being... And so, even though I'm not very keen on sports, I decided to make this clip. I wrote and recorded a 'danceable' song, tried a few choreographies and photographed myself with the self-timer. I had to fight against gravity and my own incapacity – but I did it!"

Tamara Kapp is a musician and filmmaker. She is producing her own music-video clips and she performs live as a "one-woman-band" with her videos (stage-name: Singsong-girl). She is interested in the combination of sound and picture and as an artist she does it all herself.
www.singsong-girl.de

**Sport: Sweat Sponge
2006/ 19'**

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer, παραγωγή/ production: Kathleen Hahn
μουσική/ music: Original score by Stephano Zazzera
ερμηνεύουν/ performers: Cheri Fogleman, Edgar Fox, Kathleen Hahn, Janice Lancaster
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing: Adam Larsen
ΗΠΑ / USA

Τρεις διαγωνιζόμενοι παίρνουν μέρος σ' ένα διαγωνισμό όπου ο νικητής θα είναι αυτός που θα ιδρώσει πιο πολύ. Ανακαλύπτει ποιος θα πάρει τον τίτλο από τον Deter, που τον κρατάει εδώ και είκοσι δύο χρόνια, και θα κερδίσει το πολυπόθητο Χρυσό Σφουγγάρι!

Την Kathleen Hahn την ενδιαφέρει να χρησιμοποιεί τη φαντασία της για να δημιουργεί ιστορίες που αλλάζουν τον τρόπο με τον οποίο βλέπουν οι άνθρωποι τον κόσμο. Παραδοίεται συχνά σε φαντασιώσεις.

Three contestants compete in a reality altering competition to outsweat one another. Find out who will take over Deter's twenty-two-year title and the coveted Golden Sponge!

Kathleen Hahn is interested in using her imagination to create stories that change the way people see the world. She indulges in fantasy often.

Ανθίζουν σε γραφεία/ Some Blossom in Offices

Το θέμα της καταπιεστικής ζωής του γραφείου είναι ένα από αυτά που απασχολούν όλο και περισσότερο τους νέους καλλιτέχνες. Άλλοι αντιμετωπίζουν με χιούμορ τη μόνιμη φαντασίωση των καταπιεσμένων εργαζόμενων ότι έχουν «ελευθερία κινήσεων», άλλοι επισημαίνουν την πραγματική πηγή της πίεσης, τον υπερκαταναλωτισμό, άλλοι καταδεικνύουν πώς όλα αυτά «μας καταβροχθίζουν», και άλλοι καταγράφουν ως εφιαλτική μεταφορά την ατμόσφαιρα σκληρού ανταγωνισμού. Και προσπαθούν να μας θυμίζουν ότι όσο και να συγκεντρωνόμαστε στον καθημερινό αγώνα, δεν πρέπει να ξεχνάμε τα βασικά...

ΧΓ

Oppressive life at the office is a theme with which many young artists are becoming increasingly concerned. Some take a humorous look at the oppressed workers' constant fantasy of enjoying "freedom of movement", others pinpoint the true source of oppression, i.e. overconsumerism, others show that all these things are "eating us up", while others portray the atmosphere of fierce competition as a nightmarish metaphor. And they all try to remind us that no matter how much we concentrate on the daily rat race, we should never forget the basics...

CG

A Day at the Office: The Gymnast 2006/ 4'

σκηνοθέτης/ director, μοντάζ/ editing: Robert DeLeskie
χορογράφοι/ choreographers: David Danzon, Sylvie Bouchard
μουσική/ music: Lance Neveu
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Gregor Hagey
ερμηνεύουν/ performers: Amy Hampton: CORPUS Dance Group
παραγωγή/ production: Kate Kung: Fortress Hill Films
Καναδάς/ Canada

Μια ρεσεψιονίστ που πηλείπει, επιδιώκει σ' ένα δυναμικό πρόγραμμα γυμναστικής – στη μέση του χώρου υποδοχής.
Μια σειρά αλληλένδετα ταινίακια που εστιάζουν στα κρυφά όνειρα και την καθημερινή ζωή στο γραφείο διαφορετικών χαρακτήρων.
Με έδρα το Τορόντο, ο κινηματογραφιστής Robert DeLeskie σκηνοθετεί ταινίες, τηλεοπτικές σειρές, διαφημιστικά σποτ, βίντεο κλιπ, και τηλεοπτικά προμπος.
A bored receptionist performs a spirited gymnastics routine – in the middle of the lobby.
A series of inter-connected short films, each focusing on a different character's secret dreams and daily office life.
Toronto-based filmmaker Robert DeLeskie directs films, TV series, commercials, music videos, and TV promos.

Wildmenspark 2006/ 12'

σκηνοθέτες/ directors, χορογράφοι/ choreographers: Anja Reinhardt, Yuri Bongers
μουσική/ music: Jesse Koolhaas
ερμηνεύουν/ performers: Manon Avermaete, Jochen Stechmann,

Andrea Beugger, Tao Cunsong Xu, Jessica Van Rueschen, Andreas Leertouwer, Thomas Körtvalessy, Miquel de Jong, Ulrike Doszmann, Nana Van Moergestel (Vloeistof Dance company)
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Petra Stavast
μοντάζ/ editing: Gonny Jungst
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Gonny Jungst, Bob Driessen
παραγωγή/ production: Gonny Jungst
Ολλανδία/ The Netherlands

Δέκα «καλημέρες» ενώ πίνεις τον πρώτο σου καφέ καθοδόν προς την αίθουσα συσκέμεων > η γραμματέας σε προσπερνάει βιαστικά > νιώθεις ένα έντονο κούμπιο στο στομάχι > καπνίζεις σε κάποιου άλλου το διάλειμμα για φαγητό > τα μαλλιά της είναι ωραία > ανακατεύεις το χαρτομάνι > είναι δύσκολο να κάνεις τη δουλειά σου, προπαντός με τέτοιους ρυθμούς, κάνει τρομερή ζέστη, ο ιδρώτας στάζει και κάνει κακή εντύπωση στο αφεντικό > μια μικρή γραμμή > ξανακακατεύεις το χαρτομάνι > χαλαρώνεις τη γραβάτα, βγάζεις το σακάκι, χτενίζεις τα αραιά σου μαλλιά > τι τρόμπας που είναι αυτός ο καινούργιος υπεύθυνος γραφείου > κι εκείνη απλά χαμογελάει.
Το Wildmenspark είναι ένας στοχασμός πάνω στους γρήγορους ρυθμούς και την ανταγωνιστικότητα της ζωής στη σύγχρονη κοινωνία.

Οι Vloeistof είναι ένα νέο και προοδευτικό χορευτικό σχήμα που το διευθύνουν η Anja Reinhardt και ο Yuri Bongers. Από το 2000 δουλεύουν μαζί με βάση ένα κοινό όραμα: να δημιουργήσουν ένα σύνθετο ανάμεσα στο χορό και την κοινωνία. Οι δυο τους βλέπουν το χορό ως ένα μέσο επικοινωνίας σύγχρονων κοινωνικών θεμάτων ούτως ώστε το κοινό να βιώνει, να νιώθει ή να βλέπει τα θέματα αυτά από μια άλλη σκοπιά. Ο χορός τους είναι εγκρατής, αλλόκοτος και γεμάτος χιούμορ. Η ελαφρότητα παραλείπεται και η ανθρωπινή συμπεριφορά εντοπίζεται σε κάθε κίνηση.
www.vloeistof.eu

Ten "goodmornings" during your first cup of coffee on your way to the meeting room > the secretary rushes by > burning stomach-ache > smoking on someone else's lunch break > her hair looks nice > shuffling papers > getting things done is difficult, especially at this speed, it really is too warm, the sweat is dripping, making a bad impression on the boss > a little line > more paper shuffling > loosen tie, jacket off, comb through thin hair > what a wanker this new officer man
ager is > and she just smiles.
Wildmenspark is a reflection on our fast and competitive life in modern society.

Vloeistof is a young and progressive dance company run by Anja Reinhardt and Yuri Bongers. Since 2000 they have been working together on the basis of a shared vision: to create a link between dance and society.
They see dance as a medium for communicating contemporary social issues so that the audience experiences, feels or sees those issues from another point of view. Their dance is sober, bizarre and full of humor. Flippancy is left out and you see human behavior in every movement.
www.vloeistof.eu

Bleu 2006/ 4'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer, ερμηνεύει/ performer, παραγωγή/ production: Cari Ann Shim Sham*
μουσική/ music: "Are you for real" by Low in the Sky
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Kyle Ruddick
μοντάζ/ editing: Cari Ann Shim Sham*, Kyle Ruddick
συμπαράγωγή/ co-production: Kyle Ruddick : Eyestorm Productions
ΗΠΑ / USA

Το Bleu εξερευνά την πολιτική διάσταση μιας εργαζόμενης γυναίκας μέσα από σουρεαλιστικές εικόνες και οργανικές κινήσεις. Η ταινία εκθέτει το γυμνό σώμα ως μια καινούρια μορφή τέχνης, χρησιμοποιώντας κινήσεις που παραπέμπουν στην ένταση και την πύλη. Αυτοκόλλητα χαρτάκια Post-it έρχονται και προσκολλώνται στο σώμα της χορεύτριας, σκεπάζοντάς το σαν μια πανοπλία και σχολιάζοντας έτσι τις αμέτρητες, πιεστικές υποχρεώσεις του ατόμου που έχουν γίνει κανόνες στην εργασιομανή αμερικανική κοινωνία. Το απροσδόκητο τέλος αποκαλύπτει την οπτική της καλλιτέχνιδας πάνω στο εν λόγω θέμα. Η Cari Ann Shim Sham* είναι σκηνοθέτης πειραματικών ταινιών χορού. Η Cari Ann προσεγγίζει όλα της τα έργα με τρόπο σουρεαλιστικό. Πραγματεύεται την πολιτική διάσταση του γυναικείου σώματος με μια ισχυρή δόση της θεωρίας του χρώματος. www.myspace.com/cariannshimsham*

Ο Kyle Ruddick εργάζεται ως επαγγελματίας στο χώρο του κινηματογράφου από ηλικία 19 ετών. Στα χρόνια αυτά, έχει ενδυθεί την ιδιότητα του σκηνοθέτη, παραγωγού, μοντέρ, διευθυντή φωτογραφίας, σχεδιαστή και δημιουργού ειδικών εφέ. Διετέλεσε παραγωγός και σκηνοθέτης 15 μικρού μήκους ταινιών που προβλήθηκαν σε διάφορα φεστιβάλ των ΗΠΑ. Είναι ιδιοκτήτης και διευθυντής της εταιρείας παραγωγής Eyestorm Productions στη Σάντα Μόνικα της Καλιφόρνιας. www.eyestormproductions.com
"bleu" explores the politics of a working woman through surrealistic imagery and organic movement.
The film exposes the naked body as a moving art form using movement that brings to mind tension and struggle. Post-it notes fly onto the dancer's body to cover her up and act as a shield of armour, thus commenting on the overwhelming sense of to do tasks that have become a social norm of the American workaholic society.
The surprise ending reveals the artist's own perspective of the issue at hand.

Cari Ann Shim Sham* is an experimental dance filmmaker. Cari Ann brings to all of her work a surrealistic approach to address the female politics of the body with a strong application of colour theory. www.myspace.com/cariannshimsham*
The surprise ending reveals the artist's own perspective of the issue at hand.

Cari Ann Shim Sham* is an experimental dance filmmaker. Cari Ann brings to all of her work a surrealistic approach to address the female politics of the body with a strong application of colour theory. www.myspace.com/cariannshimsham* Designer, and Visual Effects artist. He has self-produced and directed over 15 short films that have screened in festivals across the country. He currently owns and operates Eyestorm Productions in Santa Monica California. www.eyestormproductions.com

Auto Erotica 2006/ 4'

σκηνοθέτης/ director: Kenneth Sherman
χορογράφος/ choreographer: Noam Gagnon
μουσική/ music: The Hermit
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Steve Jackson
ερμηνεύει/ performer: Farley Johansson
παραγωγή/ production: Kenneth Sherman: Karma 2000
Καναδάς/ Canada

Ο άνθρωπος και η μηχανή γίνονται ένα σ' αυτή τη μικρού μήκους ταινία. Μια σάπια της σχέσης λαρπείας που έχουμε με τα αυτοκίνητά μας. www.bravofact.com

Ύστερα από μια πολυχρονη σταδιοδρομία ως διεθνώς διακεκριμένος σχεδιαστής, ο Kenneth Sherman ξεκίνησε μια νέα καριέρα ως multimedia artist, δημιουργώντας την εγκατάσταση βίντεο «The Death of Immortality» – ένα μνημείο στα θύματα του AIDS που έτυχε μεγάλης απήχησης –, κάμποσα μονοκάλνα βίντεο, καθώς και πειραματικές ταινίες. Η πρώτη του απόπειρα να κάνει αφηγηματικό κινηματογράφο έδωσε το βραβευμένο The Time Being.
Man and machine make one in this short. A satire about the love affair that we engage in with our automobiles.
www.bravofact.com

After a lengthy career as an internationally acclaimed designer, Kenneth Sherman began a new career as a multimedia artist, creating the strongly received AIDS memorial video installation "The Death of Immortality," several single channel videos, and experimental films, before making his award-winning foray into narrative film with The Time Being.

Το τρεμόσβησμα των παλιών μηχανών προβολής ήταν κάτι συνδεδεμένο με τις προβολές και το υλικό τους. Τώρα που δεν υπάρχει γίνεται πηγή έμπνευσης για τους δημιουργούς.

The flickering of the old film projectors was an integral part of the screenings and the films themselves. Now that it no longer exists it becomes a source of inspiration for artists.

Here 2005/ 11'

σκηνοθέτης/ director, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing: Fred Worden
μουσική/ music: Vassilis Tzabropoulos
ΗΠΑ/ USA

Το Here είναι ένα μέρος, ένας σπικτικός τόπος ο οποίος έχει δημιουργηθεί με τρόπο μαγικό για να αποτελέσει το σκηνικό ενός κρυφού ραντεβού μεταξύ του Sir Laurence Olivier και του Georges Méliés. Ο Georges Méliés φαίνεται να έχει το πάνω χέρι, επιβεβαιώνοντας τη θεωρία ότι η μαγεία πάντα υπερτερεί μιας απλής παράστασης. Λένε πως το κοινό των πρώτων κινηματογραφικών ταινιών υπνωλιζόταν από τα κινηματογραφικά φαντάσματα και τα απίθανα κόλπα του πονηρού κυρίου Méliés. Αυτοί οι πρώτοι θαμνόμενοι των σινεμά δεν είχαν φανταστεί ανάγκη ούτε πλοκής, ούτε σταρ, ούτε έξυπνες ιδέες. Τα ταχυδακτυλουργικά κόλπα ήταν υπεραρκετικά. Άραγε θα μπορούσε αυτό να λειτουργήσει και ΕΔΩ;

Ο Fred Worden κάνει πειραματικές ταινίες από τα μέσα της δεκαετίας του '70. Here is a place, an optical location brought into being through conjuring in order to accommodate a clandestine rendezvous between Sir Laurence Olivier and Georges Méliés. Georges Méliés appears to get the upper hand, confirming that magic will always trump mere performance. Early cinema audiences, we are told, were mesmerized by the cinematic apparitions and impossible cavorting realized by the sly Méliés. Those first paying customers had, apparently, no need for plots, movie stars or sharp ideas. Direct conjuring was more than enough. Could that work HERE?

Fred Worden has been making experimental film since the mid 1970's.

Trace 2005/ 1'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer, μοντάζ/ editing: Chirstinn Whyte
μουσική/ music: Louis Dufort
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Jake Messenger
ερμηνεύει/ performer: Chirstinn Whyte : Shiftwork
παραγωγή/ production: Shiftwork
συμπαράγωγή/ co-production: John Askwith
Βρετανία/ UK

Μια συνεχής σεκάνς αυτοσχεδιασμένης κίνησης παρακολουθείται χρησιμοποιώντας το πρόγραμμα σύνθεσης Shake, και κάνοντας ορατό το μοναδικό σχέδιο κίνησης που σχηματίζει το ταξίδι της ερμηνεύτριας κατά μήκος του χώρου της σκηνής. Τα τελευταία 20 χρόνια, η Chirstinn Whyte έχει εργαστεί λίγο ως πολύ παντού στη Βρετανία ως περφόρμερ, χορογράφος και δασκάλα. Την περίοδο αυτή κάνει διδακτορική έρευνα στις χορογραφικές πρακτικές για την οδόν στο Πανεπιστήμιο του Μίντλεσεξ του Λονδίνου. Η δουλειά της έχει προβληθεί σε πολλά φεστιβάλ.

Ο Jake Messenger σπούδασε φωτογραφία στο London College of Printing και έλαβε πτυχίο master's με διάκριση από το International Center for Digital Content του Πανεπιστημίου John Moores του Λίβερπουλ, όπου ειδικεύτηκε στην παραγωγή των νέων media.

www.shiftwork.org.uk

A single continuous sequence of improvised movement is tracked using the composition program Shake, rendering visible the unique movement patterning of the performer's journey across the screen space.

Chirstinn Whyte has worked throughout Britain as a performer, choreographer and teacher for over twenty years and is currently completing doctoral research into choreographic practice for screen at Middlesex University, London. Her work has been shown at a wide variety of festivals.

Jake Messenger trained in photography at the London College of Printing and was awarded an MA in New Media Production with Distinction from the International Center for Digital Content at John Moores University, Liverpool.

www.shiftwork.org.uk

Reset 2006/ 12'

σκηνοθέτης/ director: Daniel Belton
χορογράφος/ choreographer: Daniel Belton, Donnine Harrison
μουσική/ music: Excerpts from French Accordion of the 1930's with Jacdaniel

ερμηνεύουν/ performers: Donnine Harrison, Daniel Belton, Richard Huber, Caroline Claver (Good Company Arts)

διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Jac Grenfell

μοντάζ/ editing: Daniel Belton

παραγωγή/ production: Pia Izgazzi : Good Company Arts/ JACDANIEL

συμπαράγωγή/ co-production: Donnine Harrison

Νέα Ζηλανδία / New Zealand

Ένα ζευγάρι έρχεται αντιμέτωπο σ' ένα μίνι-τουρνουά θελήσεων και συναισθημάτων. Το επιτραπέζιο παιχνίδι είναι το κανάλι μέσα από το οποίο θα αλλάξουν και θα πάνε μπροστά. Καθώς η ταινία ξετυλίγεται, βλέπουμε ότι οι παίκτες έρχονται πιο κοντά. Μοιράζονται τη συναισθηματική εμπειρία του τι σημαίνει να «κερδίζεις» και να «μην κερδίζεις», ενώ συνειδητοποιούν ότι η συνεργασία προσφέρει σε όλους την πιο ικανοποιητική εμπειρία! Ολόκληρη η ταινία διατρέχεται από ένα γερό κωμικό νήμα, από την άποψη ότι το μοντάζ του ήχου υποστηρίζει την φιλική επεξεργασία μέσα από αλλαγές στην ταχύτητα και jump cut, καθώς και σε σχέση με τις πράξεις των ηθοποιών και των χορευτών. Κι ενώ από πολλές απόψεις η ταινία δεν παίρνει τον εαυτό της και πολύ στα σοβαρά, είναι αρκετά πολυεπίπεδη ώστε να υποδηλώνει ότι εδώ δεν έχουμε να κάνουμε απλά με «ένα παιχνίδι ανάμεσα σε δύο μισά». Σε ό,τι αφορά το ύφος, η ταινία αντλεί από τις βωβές ταινίες της δεκαετίας του '20, ενώ οι χορευτικές σεκάνς παραπέμπουν στο θέατρο μαριονέτας. Το Reset έγινε σαν σίκουελ στην περσινή μικρού μήκους ταινία Game. Ο Daniel Belton και οι Good Company (Good Company Arts) δημιουργούν χοροθεατρικά έργα και γυρίζουν ταινίες όπου συνδυάζονται η ανθρώπινη κίνηση και οι καλές τέχνες. Το βραβευμένο σχήμα έχει διεθνή φήμη χάρη στη μοναδική της προσέγγιση σε έργα που εμπνέονται στις εικαστικές τέχνες, στο σχεδιασμό υψηλής ραπτικής, στη νέα μουσική, στο animation και στον κινηματογράφο. Διακεκριμένοι καλλιτέχνες της περφόρμανς και εξειδικευμένοι τεχνικοί εργάζονται μαζί, κάτω από την καθοδήγηση του καλλιτεχνικού διευθυντή Daniel Belton.

A couple face each other in a miniature tournament of wits and emotions. The table-sized board game is the channel for change and for moving forward. As the film unfolds, we see the players become closer. They share the emotional experience of what it means to be "winning" and "not winning", and come to the realization that co-operation produces the most rewarding experience all round! The whole film is underpinned with a strong comic thread in terms of how the sound editing supports filmic treatments with speed changes, jump cuts, and in relation to the actions of the actors and dancers. In many ways the film does not take itself seriously, but it is multilayered enough to suggest that there is more going on than merely "a game of two halves". Stylistically the film draws from the early silent film genres of the 20s with the dance sequences deriving traditional rod and string puppetry. Reset was created as a sequel to last year's short film Game.

Daniel Belton and Good Company (Good Company Arts) produce dance theater works and make films featuring human movement with fine arts. The award-winning company has an international reputation for their unique multi-disciplinary approach involving commissions of visual art, haute couture design, new music, animation and film. Recognized performance artists and specialist technologists work together under the leadership of artistic director Daniel Belton.

Flicker 2005/ 1'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer, ερμηνεύει/ performer, μοντάζ/ editing: Chirstinn Whyte
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Jake Messenger
παραγωγή/ production: Shiftwork
Βρετανία/ UK

Μια συνεχής σεκάνς αυτοσχεδίας κίνησης μοιράζεται στις τέσσερις γωνίες του χώρου της σκηνής, δημιουργώντας ένα ερέ τρεμοσβήσματος. Η Chirstinn Whyte σπούδασε στο Central School of Ballet του Λονδίνου και στη συνέχεια μελέτησε τη δουλειά του José Limón στη Νέα Υόρκη. Εργάζεται ως χορεύτρια στη Βρετανία και την Ιρλανδία από το 1984, ειδικεύομενη στην παιδεία και στα δημοτικά προγράμματα επιμόρφωσης. Χρηματοδοτείται από τα συμβούλια των τεχνών της Σκωτίας και της Ιρλανδίας για να διοργανώνει πρότζεκτ με περφόρμανς για παιδιά και νέους. Τα έργα της έχουν προβληθεί σε πολλά φεστιβάλ. Πρώταφρα εργάστηκε ως χορογράφος στο Dance Base του Εδιμβούργου. Μαζί με τον φωτογράφο και ψηφιακό καλλιτέχνη Jake Messenger συνίδρυσε το Shiftwork στο Καίμπριτζ. Την περίοδο αυτή κάνει διδακτορική έρευνα στις χορογραφικές πρακτικές για την οδόν στο Πανεπιστήμιο του Μίντλεσεξ του Λονδίνου. Ο Jake Messenger σπούδασε φωτογραφία στο London College of Printing και έλαβε πτυχίο master's με διάκριση από το International Center for Digital Content του Πανεπιστημίου John Moores του Λίβερπουλ, όπου ειδικεύτηκε στην παραγωγή των νέων media.

A single continuous sequence of improvised movement is distributed across four corners of the screen space, creating a flicker effect.

Chirstinn Whyte trained at the Central School of Ballet in London, with further study of the work of José Limón in New York. She has worked as a dance artist throughout Britain and Ireland since 1984, with particular experience in education and community-based work - receiving funding from The Scottish Arts Council and The Arts Council in Ireland to develop performance projects with children and young people. Her work has been shown at a wide variety of festivals. Most recently she has held the posts of Choreographer-in-Residence at Dance Base, Edinburgh; She co-founded Shiftwork in Cambridge with photographer and digital artist Jake Messenger. She is currently completing doctoral research into choreographic practice for screen at Middlesex University, London.

Jake Messenger trained in photography at the London College of Printing and was awarded M.A. in New Media Production with Distinction from the International Centre for Digital Content at John Moores University, Liverpool.

Tea 4 3 2005/ 4'

σκηνοθέτης/ director, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing, παραγωγή/ production: Guillaume Le Grontec
χορογράφος/ choreographer: Stefanie Batten Bland
μουσική/ music: Matthieu Werchowski
ερμηνεύουν/ performers: Stefanie Batten Bland, Raphaël Kaney, Verena Tremel (SBBthegroup)
παραγωγή/ production: SBB/GLG
Γαλλία/ France

Η ταινία αυτή γυρίστηκε κατά τη διάρκεια μιας φωτογράφισης σ' ένα στούντιο. Είναι μια μελέτη του σώματος και της εικόνας...

Ο Guillaume Le Grontec γάλλος και εργάζεται ως διευθυντής φωτογραφίας στον κινηματογράφο. Επίσης, σκηνοθετεί πειραματικές ταινίες χορού. Ζει ανάμεσα στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ.

www.glg-dop.com
This film was made during a photo shoot in a studio. It's a study of the body and the image...
Guillaume Le Grontec is a French cinematographer for the cinema. He also directs experimental dance movies. He lives between Europe and the USA.
www.glg-dop.com

Corpo/ Body 2003/ 5'

σκηνοθέτης/ director, παραγωγή/ production: Celina Portella, Elisa Pessoa
χορογράφος/ choreographer, ερμηνεύει/ performer: Celina Portella
μουσική/ music: Mulheres que dizem Sim, Chacal, Elisa Pessoa, Eduardo Pessoa
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing: Elisa Pessoa
Βραζιλία/ Brazil

Το Corpo/ Body γυρίστηκε σε μια ταράτσα του Παρισιού το 2001. Η οριστικοποίηση (finalize), το μοντάζ και η μουσική έγιναν το 2003. Το κεντρικό θέμα της ταινίας είναι η ψυχική οδύνη. Η ηρωίδα τρέχει προς κάθε κατεύθυνση, πηδάει, πέφτει, κυλιέται στο έδαφος, περιδινίζεται. Ψάχνει μια έξοδο, μια οδό διαφυγής, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Η προτεινόμενη κίνηση έχει σκοπό να συμβολίσει αυτή την αφήγηση.

Η Celina Portella είναι χορογράφος και χορεύτρια. Σπούδασε design και κατόπιν καλές τέχνες στο Universitée Paris VIII. Ασχολείται με το βίντεο, την περφόρμανς και το χορό, ενώ συνεργάζεται με τη Lia Rodrigues Companhia de Danças από το 2003. Η Elisa Pessoa είναι video artist και φωτογράφος. Σπούδασε παιδαγωγική και καλές τέχνες. Ασχολείται με το μοντάζ και τις βιντεοεγκαταστάσεις.

Μαζί, οι δύο καλλιτέχνιδες κάνουν βίντεο χορού και video art από το 2001. Έχουν συμμετάσχει σε πολλά φεστιβάλ εικαστικών τεχνών και χορού.

και video art από το 2001. Έχουν συμμετάσχει σε πολλά φεστιβάλ εικαστικών τεχνών και χορού. Corpo/ Body was filmed on a rooftop in Paris in 2001, then finalized, edited and scored in 2003. The film's main theme is anguish. The character runs in every direction, jumps, skips, falls, rolls on the floor, spins in circles. She searches for a path, a way out, but seems unable to find any. The proposed movement intends to symbolize this narrative. Celina Portella is a choreographer and dancer. She studied design and graduated in fine arts at University Paris VIII. Celina has been developing videos, performances and dance, besides working with the Lia Rodrigues Companhia de Danças since 2003. Elisa Pessoa is a video artist and photographer. She studied pedagogy and fine arts. She currently works with editing and video-installations. Together, the two artists have been developing works of video dance and video art since 2001. They have participated in many visual arts and dance related festivals.

In your own time 2006/ 1'

σκηνοθέτης/ director, μοντάζ/ editing, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, παραγωγή/ production: Anne Wilson
χορογράφος/ choreographer, ερμηνεύει/ performer: Jurij Konjar
Αυστραλία/ Australia

Η ταινία είναι το αποτέλεσμα μοντάζ που έγινε σε 19 λεπτά υλικού. Το υλικό αυτό κατέγραφε μια περφόρμανς στην οποία ζητήθηκε από τον Jurij Konjar να κάνει freestyle χορό (ακούγοντας μουσική στο ipod του) μέχρι τελικής πτώσης. Ο φωτισμός και το χρώμα σχεδιάστηκαν για μια self-curated οδύνη στο χώρο μιας γκαλερί. Ο χρόνος που μετρείται με την κίνηση είναι μία από τις κεντρικές έννοιες του έργου. Κάθε κόμμι στο μοντάζ αντιπροσωπεύει μια μεταβλητή διάρκεια για την διερεύνηση αυτής της θεματικής.

Η Anne Wilson είναι εικαστική καλλιτέχνης με μεγάλη εμπειρία ως χορεύτρια. Εργάστηκε επαγγελματικά ως χορεύτρια για πολλά χρόνια (στο Queensland Ballet Company, το Victorian Ballet Guild και το μουσικό θέατρο) και ως χορογράφος για εμπορικές διοργανώσεις. Η διδακτορική της διατριβή είχε τίτλο «Μνήμη, κίνηση και φαντασία: η υποκειμενική εμπειρία της εξάσκησης στο στούντιο». Τα τελευταία 8 χρόνια εκθέτει τα έργα της σε δημόσιες γκαλερί ή γκαλερί καλλιτεχνών. Δουλεύει με media που βασίζονται στο φακό σε συνδυασμό με περφόρμανς και οι εκθέσεις της είναι self-curated. www.annewilson.com.au

This film is edited from 19 minutes of footage documenting a performance in which Jurij Konjar was asked to freestyle (listening to music on his ipod) till exhaustion. The lighting and colour were designed for a self-curated screen in a gallery context. Time measured by motion is a core concept in the work. Each edit represents a variable duration, to explore this theme.

Anne Wilson is a visual artist with a dance background. She worked professionally as a dancer for many years (in the Queensland Ballet Company, the Victorian Ballet Guild and musical theatre) and as a choreographer for commercial events. She completed a PhD in Fine Arts entitled "Memory, Motion and Imagination: the subjective experience of studio practice." For the last 8 years she has been showing in public and artist-run galleries. Her practice utilises lens based media, performance and self-curated exhibitions. www.annewilson.com.au

Se fondre/ Merge 2006/ 30'

σκηνοθέτης/ director, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing: Antonin De Bemels
χορογράφος/ choreographer: Antonin De Bemels, Ugo Dehaes, Melanie Munt
μουσική/ music: Antonin De Bemels, Aemoudt Jacobs, Rawakari
ερμηνεύουν/ performers: Ugo Dehaes, Melanie Munt, Bruno Marin
παραγωγή/ production: Catherine Simon, Cyril Bibas : Quoi d'Autre
συμπααραγωγή/ co-production: Zogma, Peiactes
Βέλγιο/ Belgium

Τρεις χαρακτήρες, τρία σώματα, τρεις τροχιές: ο Piéton περπατά στην πόλη, η Pensée χάνεται στις σκέψεις της, ο Pantin βγαίνει αργά από την ακινησία του... Μια μικρού μήκους ταινία με θέμα πώς να αντιμετωπίσουμε την πραγματικότητα που μας περιβάλλει. Άλλοι θα την επεξεργαστούν και θα προχωρήσουν, άλλοι θα γίνουν ένα μαζί της, κι άλλοι θα εξαλειωθούν... Η κίνηση είναι το κλειδί.

Ο Antonin De Bemels γεννήθηκε το 1975 στις Βρυξέλες. «Σπούδασε» στο Erg (Ecole de Recherche Graphique) των Βρυξελλών και περίπου εκείνη την εποχή άρχισε ν' ασχολείται με την ηλεκτρονική μουσική. Η τρόπος που προσεγγίζει το βίντεο βασίζεται στην αναπαράσταση των κινήσεων του σώματος και τη δυναμική σχέση ανάμεσα στους ήχους και τις εικόνες. Δημιουργεί επίσης «βίντεο φόντα» και «ηχοτοπία» για σύγχρονες χορογραφίες, συνθέτει ηλεκτρονική μουσική, και καμιά φορά κάνει τον νί σε σόου ηλεκτρονικής μουσικής. Από το 1997 έχει γυρίσει δώδεκα μικρού μήκους βίντεο που προβλήθηκαν σε πολλά φεστιβάλ ανά τον κόσμο. www.antonindb.be

Three characters, three bodies, three trajectories: Piéton walks through the city, Pensée loses herself in her thoughts, Pantin slowly gets out of his immobility... A short film about how to deal with the reality that surrounds us. Some will work their way through it, some will merge into it, some will melt into thin air... Movement is the key.

Antonin De Bemels was born in 1975 in Brussels, Belgium. He 'studied' at Erg (Ecole de Recherche Graphique), Brussels, and around that period he developed an interest in electronic music. His personal approach of videography is based on the representation of body movements and the dynamic relationship between sounds and images. He also creates video backgrounds and soundscapes for contemporary dance pieces, makes electronic music, and sometimes performs as vj during electronic music shows. Since 1997, he has made a dozen short videos that were screened at several festivals around the world. www.antonindb.be

Body electric #1 2005/ 4'

σκηνοθέτης/ director, μοντάζ/ editing, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Davide Pepe

χορογράφος/ choreographer, ερμηνεύει/ performer: Miriam King
παραγωγή/ production: Davide Pepe
Ιταλία-Βρετανία/ Italy-UK

Η συγκρατημένη δύναμη ενός χορού συνθρύπτειται με μικρά νεύματα και εκρήγνυται με νευρικές χειρονομίες και αστραπές. Υφίσταται ζυμώσεις σε απίθανες κινήσεις ώσπου γίνεται η αρχέγονη ενέργεια του σώματος αυτή καθαυτή.

Ο Davide Pepe είναι παλός σκηνοθέτης. Έχει εργαστεί ως μοντέρ και συνθέτει τον ήχο και τη μουσική για τις ταινίες του. Έχει σκηνοθετήσει μερικές ταινίες χορού και ορισμένες από αυτές έχουν βραβευτεί σε φεστιβάλ, όπως τα Dance on Screen (Λονδίνο), Imatge dansa (Βαρκελώνη) και 4film festival (Μπολιτζίνο). Το 2006 η μικρού μήκους ταινία του Little Boy προβλήθηκε στο Panorama του 56ου Φεστιβάλ Βερολίνου. www.davidepepe.com

Η Miriam King είναι καλλιτέχνης-χορογράφος-χορεύτρια-σκηνοθέτης-περφόρμερ-κινηματογραφίστρια που γεννήθηκε στο Λονδίνο, ζει στο Μπρίστολ και δουλεύει παντού. Από το θέατρο στο χορό, κι από εκεί στις παραστατικές τέχνες και στις ταινίες, η King έχει δημιουργήσει τις δικές της μοναδικές περφόρμανς που την ταξιδεύουν στον κόσμο. Εκτός από τα πολλά βραβεία που έχουν λάβει, οι ταινίες της έχουν παχτεί στη Μπιενάλε της Βενετίας, στο Λίνκολν Σέντερ της Νέας Υόρκης, στο Κέντρο Πομπιδιού στο Παρίσι και στο ICA του Λονδίνου και έχουν παιχτεί σε όλες τις Ηπείρους (εκτός από την Ανταρκτική).

The retained power of a dance implodes in small motions and explodes in nervous gestures and flashes. It ferments in impossible movements until becoming the very primal body energy. Davide Pepe is an Italian filmmaker. He has worked as an editor and he composes the sound and music score for his films. He has directed a few dance films and has won awards for some of them at festivals such as Dance on Screen (London), Imatge dansa (Barcelona) and 4film festival (Bolzano). In 2006 his short film Little Boy was selected at the Panorama section of the 56th Berlin IFF. www.davidepepe.com
Miriam King is an artist/choreographer/dancer/director/live artist/filmmaker born in London, living in Brighton, working internationally. Moving from theatre through to dance, and in more recent years to live art and film, Miriam has created her own unique performances and residencies, taking her around the world. Besides having won awards, her films have featured in the Venice Biennale and shown at the Lincoln Centre (New York), the Pompidou Centre (Paris), the ICA (London) and have now been screened in every continent in the world (excluding Antarctica).
http://www.myspace.com/mimking

Τρεις δημιουργοί καταπιάνονται με το ερώτημα για το μετά. Ο ένας είναι ο ευρέως γνωστός και δημοφιλής Wim Vandekeybus. Ο δεύτερος ο Karsten Liske που ανήκει στο δυναμικό της επίσης δημοφιλούς ομάδας Sasha Waltz and Guests. Η περίσκεψη πάνω στο επέκεινα τους οδηγεί στη δημιουργία τριών διαφορετικών και πολύ προσωπικών κόσμων.

Three creators address the question of the hereafter. One is the well-known and highly popular Wim Vandekeybus and another is Karsten Liske, a member of the also popular Sasha Waltz and Guests dance company. Contemplating the hereafter leads them to the creation of three very different and very private worlds.

Here After
2007/ 60'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer: **Wim Vandekeybus**
μουσική/ music: **David Eugene Edwards, Fausto Romitelli**
ερμηνεύουν/ performers: **Ultima Vez dance company**
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: **Ruben Impens, Patrick Otten**
μοντάζ/ editing: **Dieter Diependaele**
παραγωγή/ production: **Fabienne Beemaert : Ultima Vez**
Βέλγιο/ Belgium

Στο Here After ξαναδουλεύεται με την κάμερα η περφόρμανς Puur. Σύγχρονος μύθος ή φανταστική ιστορία που αντιπαράθετεί το χορό, το θέατρο και τον κινηματογράφο, το Puur τοποθετεί στη σκηνή μια μικρή απομονωμένη κοινότητα σ' έναν κόσμο μετά την καταστροφή. Όπως και στους αρχαίους μύθους, κάποιον έχει συμβεί εδώ, αλλά η ακριβής είναι αυτό, δεν το γνωρίζουμε. Ο,τι απομένει είναι αγένες αναμνήσεις – οι οποίες υποδηλώνονται σ' όλη τη διάρκεια της ταινίας. Κυλώντας ανάμεσα στη μυθολογία και το χορό, το Here After αναμειγνύει αποσπάσματα από την trashy αλλά πανέμορφη μικρού μήκους ταινία σε Super 8 που ήταν μέρος της περφόρμανς, με εικόνες σε 16mm από τις χορευτικές σκηνές. Οι ερμηνευτές χορεύουν ενώ ακούγονται οι οξείες ήχοι του πιαλού συνθέτη Fausto Romitelli και η λυρική μουσική του David Eugene Edwards (Woven Hand), εικόνες που γυρίστηκαν σε μετέπειτα στάδια, στον εξωτερικό χώρο του Oye-Plage και στο πλατό του στούντιο.

Wim Vandekeybus
Σκηνοθέτης, χορογράφος, ηθοποιός και φωτογράφος, ο Wim Vandekeybus γεννήθηκε το 1963 στο Χέρενχουτ του Βελγίου. Μεγαλωμένος σε αγροτικό περιβάλλον και γιος και κτηνίατρο, ο Vandekeybus ερχόταν συχνά σε επαφή με ζώα στο φυσικό τους περιβάλλον. Αυτές οι εμπειρίες τον επηρέασαν συναισθηματικά. Τα ζώα, η κίνησή τους, οι ενστικτώδεις αντιδράσεις τους και η πίστη που έχουν στη συμβατική τους δύναμη συχνά ενσωματώνονται στις περφόρμανς του.
Το 1985 έκανε οντισιόν για τον Jan Fabre. Ο Vandekeybus επιλέχθηκε και για τα επόμενα δύο χρόνια ταξίδεψε σ' ολόκληρο τον κόσμο με το The Power of Theatrical Madness.
Το 1986 αποσύρθηκε για μερικούς μήνες στη Μαδρίτη με μια ομάδα νέων χορευτών, τους Ultima Vez, για να δουλέψουν πάνω στην πρώτη του παραγωγή, το What the Body Does Not Remember. Με θεαλωδύ ενεργεια και δύναμη, οι ερμηνευτές έκαναν τολμηρά άλματα, εκτοξεύονταν στον αέρα και σταματούσαν με ακρίβεια τις πτώσεις των άλλων. Από τότε, ο Wim Vandekeybus έχει δημιουργήσει σχεδόν είκοσι περφόρμανς με διάφορα διεθνή επείλεια κι έχει κάνει άλλες τόσες παραγωγές σε φιλμ και βίντεο. Από την πρώτη του περφόρμανς, η μουσική υπήρξε σημαντικό ερέθισμα για τις παραγωγές του. Ενώ οι πρώτες του παραγωγές χαρακτηρίζονται από μια έλλειψη συνοχής ή πλοκής, σιγά σιγά στα έργα του υπεσιέρονται περισσότερα αφηγηματικά και θεατρικά στοιχεία:
κείμενα, καθώς και λογοτεχνικές, μυθολογικές και φιλοσοφικές αναφορές.
Η μικρού μήκους ταινία Elba and Federico ήταν μέρος της περφόρμανς Her Body Doesn't Fit Her Soul (1993)

την οποία επίσης σκηνοθέτησε ο Wim Vandekeybus. Από κείνη τη στιγμή, ο κινηματογράφος έγινε σταθερή αξία στο έργο του. Στις ταινίες που περιλαμβάνονται: η μικρού μήκους ταινία Dust, βασισμένη σε μια σκηνή από το Mountains Made of Barking: η μικρού μήκους ταινία που έκανε με θέμα τη δουλειά του με τον Jan Fabre το 1997 στο Body, Body on the Wall... (ένα σόλο που γράφτηκε και σκηνοθετήθηκε από τον Jan Fabre) και το Silver, μια βίντεο διασκευή μιας σκηνής από το 7 for a Secret Never to Be Told που έκανε με την ομάδα Ultima Vez το 1997, κυκλοφόρησε το 2001. Πιο πρόσφατα, μια ταινία χορού, διασκευή του Blush, γυρίστηκε στην Κορσική και τις Βρυξέλες και κυκλοφόρησε τον Ιανουάριο του 2005. Το Puur (2005), η τελευταία δημιουργία του Wim Vandekeybus για 13 περφόρμερ, αποτελεί τη βάση της ταινίας Here After. Την περίοδο αυτή δουλεύει το σενάριο της πρώτης του μεγάλου μήκους ταινίας, www.ultimavez.com

Here After is the camera rework of the performance Puur. Contemporary myth or fantasy tale, confronting dance, theatre and film, Puur puts on stage a small isolated community in a post-catastrophe world. As in ancient myths, something terrible has happened, but what exactly we still don't know. What remains are vague memories – suggested throughout the film. Flowing between fiction and dance, Here After mixes excerpts of the trashy but beautiful Super 8 short film that was part of the performance, with 16mm images of the dance sequences. The performers dance to the cutting sounds by Italian composer Fausto Romitelli and the lyrical music by David Eugene Edwards (Woven Hand), images that were filmed at a later stage in the natural settings of Oye-Plage and in the filmstudio.

Wim Vandekeybus
Director, choreographer, actor and photographer, Wim Vandekeybus was born in 1963 in Herenthout, Belgium. Brought up in a rural environment as a son of a veterinarian, Vandekeybus was often in contact with animals in their natural environment. These experiences had a great emotional impact on him. Animals, their movements, their instinctive reactions and their trust in their own physical power are often integrated into his performances.

In 1985 he auditioned for Jan Fabre. Vandekeybus was chosen, and for two years he traveled the world with the The Power of Theatrical Madness. In 1986 he withdrew for several months to Madrid with a group of young dancers calling themselves Ultima Vez to work on his first production, What the Body Does Not Remember. With tempestuous energy and strength, the performers made daring leaps, launched themselves into the air and smartly intercepted each other's falls. Since What the Body... , Wim Vandekeybus has created nearly twenty performances with changing international casts and has made nearly as many film and video productions. From his very first performance, music has been an important stimulus for his productions. While the first performances are characterized by a lack of coherence or storyline, in time, more narrative and theatrical elements insinuate themselves into his creations: texts, as well as literary, mythological and philosophical references.

The short film Elba and Federico, was part of the performance Her Body Doesn't Fit Her Soul (1993), also directed by Wim Vandekeybus. From that moment onwards, film became a constant value in his work. Some of his films are: the short film Dust, based on a scene from Mountains Made of Barking; the short film he made of his work with Jan Fabre in 1997 on Body, Body on the Wall... (a solo written and directed by Jan Fabre); with Ultima Vez, Wim Vandekeybus made 7 for a Secret Never to Be Told in 1997, and Silver, a video adaptation of one of the scenes of that performance was released in 2001. More recently, a dance film adaptation of Blush, filmed in Corsica and Brussels, was released in January 2005. Puur (2005) Wim Vandekeybus' latest creation for 13 performers, is the basis for the film Here After. He is currently working on the scenario of his first feature film. www.ultimavez.com

his work with Jan Fabre in 1997 on Body, Body on the Wall... (a solo written and directed by Jan Fabre); with Ultima Vez, Wim Vandekeybus made 7 for a Secret Never to Be Told in 1997, and Silver, a video adaptation of one of the scenes of that

História
2007/ 45'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer: **Karsten Liske**
ερμηνεύουν/ performers: **Claudia de Serpa Soares, Davide Camplani, Clémentine Deluy, Koen De Preter, Matija Ferlin, Carlos de Serpa Soares, Maria Helena Gomes Lourenco**
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: **Hans Rombach BVK**
μοντάζ/ editing: **Florian Malte Fimpel**
παραγωγή/ production: **Sasha Waltz & Guests, seven years film berlin**
Γερμανία/ Germany

Μια νέα γυναίκα έχει πεθάνει. Γονείς, αδέρφια και φίλοι συναντούνται σιωπηλά σε διάφορα σημεία της πόλης για να την αποχαιρετήσουν. Στη σιωπή του πένθους, αναμνήσεις της αγαπημένης κοπέλας εμφανίζονται και παγώνουν το αντίο.
Η ταινία αφηγείται τη ζωή μιας νέας γυναίκας. Με τη διάδραση των χορογραφικών και των αφηρημένων εικόνων, το História δημιουργεί ένα κινηματογραφικό δράμα μεταξύ ζωής και θανάτου.
Ο Βερολινέζος Karsten Liske (1971) ήταν υποδιευθυντής της ομάδας Sasha Waltz από το 2001 μέχρι το 2005, ενώ από το 2006 είναι μεταξύ των διευθυντών παραγωγή της ομάδας Sasha Waltz & Guests. Μετά τη διεθνή επιτυχία της ταινίας του Augnablik (2005), με θέμα την Ισλανδία, σκηνοθέτησε το História με πέντε χορευτές από την ομάδα Sasha Waltz & Guests. Η ταινία γυρίστηκε στην Πορτογαλία, πατρίδα της πρωταγωνίστριας, Claudia de Serpa Soares.

Sasha Waltz & Guests
Ανεξάρτητη πολιτιστική επιχείρηση, η Sasha Waltz & Guests συμβάλλει ενεργά στην ανάπτυξη του σύγχρονου χορού, τροφοδοτώντας μια νέα γενιά χορογράφων.

Η Sasha Waltz & Guests δεν είναι μια σύγχρονη ομάδα χορού με τη συμβατική έννοια. Αφότου ιδρύθηκε από τη Sasha Waltz και τον Jochen Sandig στο Βερολίνο το 1993, περισσότεροι από εκατόν πενήντα καλλιτέχνες από εκκοσμήντες χώρες έχουν εμφανιστεί ως «καλεσμένοι» κι έχουν δημιουργήσει τις δικές τους ανεξάρτητες χορογραφίες.

Την περίοδο αυτή, το ρεπερτόριο της Sasha Waltz ως χορογράφου αποτελείται από δώδεκα μεγάλες, διεθνώς αναγνωρισμένες χορογραφίες. Το 2005 η Ομάδα έγινε αυτόνομη, φέρνοντας ξανά στο νου την περίοδο στη Sophiensaele, κατά την οποία, υπό την καθοδήγηση της Sasha Waltz και του Jochen Sandig το 1996, η Ομάδα κατάφερε να γίνει μια από τις σημαντικότερες εταιρείες παραγωγής ανεξάρτητου ευρωπαϊκού θεάτρου στο Βερολίνο. Παρ' όλα αυτά, η ομάδα Sasha Waltz & Guests θα εξακολουθήσει να παρουσιάζει παραγωγές στο Schaubühne am Lehniner Platz με του οποίου την καλλιτεχνική διεύθυνση η Sasha Waltz και ο Jochen Sandig ασχολήθηκαν ενεργά από το 1999 μέχρι το 2004. Η δημιουργία διαφόρων χώρων πολιτισμού και η διεξαγωγή παραστάσεων εκεί είναι βασικό στοιχείο των δραστηριοτήτων της Ομάδας. Η αλληλεπίδραση με το χώρο και την αρχιτεκτονική παίζει επίσης σημαντικό ρόλο στη σειρά Dialogue που ξεκίνησε το 1999.

Χορογράφοι, αρχιτέκτονες, καλλιτέχνες, σκηνοθέτες, ηθοποιοί, χορευτές και μουσικοί χρησιμοποιούν τον αυτοσχεδιασμό και το συνδυασμό διαφορετικών τεχνών για να ερευνήσουν ένα ευρύ φάσμα θεμάτων και εννοιών.
A young woman has died. Parents, brothers, sisters and friends meet in silence in different places around the city to take leave from her. In the silence of the mourning, memories of the beloved young woman appear and consolidate the farewell. The film tells the life story of a young woman. In the interaction of choreographic and abstract pictures, História develops a cinematic vision between life and death.

The Berliner Karsten Liske (1971) was assistant director of Sasha Waltz from 2001 to 2005 and since 2006 he has been one of the production managers with Sasha Waltz & Guests. After his international success with his film on Iceland, Augnablik (2005), he directed História with five dancers from the Sasha Waltz & Guests dance company. The film was shot in Portugal, the homeland of the protagonist, Claudia de Serpa Soares.

Sasha Waltz & Guests
An independent cultural enterprise, Sasha Waltz & Guests, is actively contributing to the development of contemporary dance by fostering a new generation of choreographers.

Sasha Waltz & Guests is not a contemporary dance company in the conventional sense. Since being founded by Sasha Waltz and Jochen Sandig in Berlin in 1993 more than one hundred and fifty artists from twenty-five countries have performed as Guests and also produced their own independent pieces.

Currently, Sasha Waltz's repertoire as a choreographer comprises twelve large, internationally acclaimed choreographies.

In 2005 the Company became autonomous, once more recalling the period at the Sophiensaele during which the Company, grounded by Sasha Waltz and Jochen Sandig in 1996, has itself grown to be a most important production house for European Independent Theatre in Berlin. But Sasha Waltz & Guests will continue to present productions at Schaubühne am Lehniner Platz where Sasha Waltz and Jochen Sandig were actively involved in the artistic direction between 1999 and 2004. The

establishment of diverse venues and the presentation of performances there is a key element of the Company's activities. Site and architecture specific interaction also plays an important role in the Dialogue series, begun in 1999. Choreographers, architects, fine artists, filmmakers, actors, dancers and musicians apply improvisation and multi-disciplinary processes to investigate a wide array of themes and concepts.

Nekudot Metot/ Blind Spots
2007/ 8'

σκηνοθέτες/ directors: **Cheb Kammerer, Sharon Horodi**
μουσική/ music: **Original Sounds**
ερμηνεύουν/ performers: **Michal Schreiber, Eitan Kahana, Avshalom Kammerer, Yaron Levi**
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: **Cheb Kammerer, Sharon Horodi**
μοντάζ/ editing: **Cheb Kammerer, Sharon Horodi**
παραγωγή/ production: **Hamifal**
Ισραήλ/ Israel

Το σκηνικό έχει στήσει σ' ένα παραμελημένο μουσουλμανικό νεκροταφείο, ένα «τυφλό σημείο» στο αστικό τοπίο του Τελ Αβίβ. Ένα παιδί παίζει ανάμεσα στους τάφους και τα ερείπια. Δημιουργεί έναν φανταστικό κόσμο φαντασμάτων και δράκων. Η ονερική θέαση διακόπτεται από εφιάλτες που απορρίπτον την αθωότητα της παιδικής πραγματικότητας.

Οι Cheb Kammerer (1963) και Sharon Horodi (1970) είναι καλλιτέχνες του βίντεο. Η δουλειά τους βρίσκεται ανάμεσα στη μυθολογία και το ντοκιμαντέρ και είναι και πολιτική και προσωπική. Ζουν και εργάζονται στο Τελ Αβίβ.
www.hamifal.net
The scenes are set on a neglected Muslim grave yard, a "blind spot" in the urban landscape of Tel Aviv. A child plays among graves and ruins. He creates an imaginary world of ghosts and dragons. The dreamlike gaze interrupted by nightmares that reject the innocence of the child's reality.
Cheb Kammerer (1963) and Sharon Horodi (1970) are video artists. Their work straddles the line between fiction and documentary and it is both political and personal. They live and work in Tel Aviv.
www.hamifal.net

Η γυναίκα στο κέντρο. Στοχασμός πάνω στην εικόνα της γυναίκας ως σεξουαλικού συμβόλου, που δεν είναι παρά η άλλη όψη του νομίσματος της καταπιεσμένης και φημωμένης γυναίκας σε έναν ανδροκρατούμενο κόσμο.

Women at the center. A meditation on the image of woman as a sexual symbol, which is nothing more than the other side of the coin of the oppressed and gagged woman in a male-dominated world..

Tempus fugit
2005/ 26'

σκηνοθέτης/ director: Anais Spiro, Olivier Spiro
χορογράφος/ choreographer: Sidi Larbi Cherkaoui
ερμηνεύουν/ performers: Les Ballets C. de la B.
παραγωγή/ production: ARTE France, Point du jour, Ballets C. de la B.
Γαλλία/ France

«Αυτό που με συναρπάζει είναι η απουσία της ιεραρχίας, το γεγονός ότι όλοι έχουν μια λειτουργία μέσα σ' ένα απέραντο σύνολο, ότι κανείς υφίσταται ως άτομο μέσα από τη σχέση του με τον άλλο. Πώς μπορούμε να λεπορηγίσουμε με τρόπο μη ιεραρχικό, τόσο στο διαπροσωπικό επίπεδο όσο και σε αυτό των σοβαρών κοινωνικών ζητημάτων; Για παράδειγμα, αν εξερευνώ τον αραβικό πολιτισμό στο Tempus Fugit, δεν θέλω να τον εκθειάσω ως το απόγειο του εξωτισμού, αλλά αντίθετα να τον δω και να τον παρουσιάσω σαν έναν κρίκο της πολυμορφικής αλυσίδας που συνδέει το κέντρο που βρίσκεται στην Αφρική με τη Νότια Ευρώπη. Με τον ίδιο τρόπο, κάθε άτομο είναι πάνω απ' όλα ένας κρίκος που συνδέει δύο άλλους ανθρώπους. Εγώ μπορεί να είμαι όσο μοναδικός και ξεχωριστός θέλω, δεν παύω όμως να είμαι το μήγμα αυτών των δύο στοιχείων. Είναι μια στοιχειώδης επιρροή στη συνειδησή μας, για μένα: το γεγονός ότι είμαστε «σύνδεσμοι» προς όλα τα επίπεδα. Εγώ είμαι μισός Μαροκινός και μισός Βέλγος. Κι αυτοί οι δύο πολιτισμοί έχουν πολλά κοινά σημεία. Κι η απόδειξη γι' αυτό είναι ότι υπάρχουν. Τους ενώνω». Sidi Larbi Cherkaoui

Μια αναδημιουργία του έργου του Sidi Larbi Cherkaoui, Φλαμανδού χορογράφου μαροκινής καταγωγής, γυρισμένη στο φονικόδασος του Μαρακές με τα Ballets C. de la B. Η γυναίκα είναι το κέντρο βάρους, το επίκεντρο στην ταινία αυτή. Η ηρωίδα, καταδικασμένη από μια αδράτη παρουσία, γνωρίζεται με τον πρίγκιπα. Εκείνη την ερωτεύεται παράφορα. Εκείνη απαρνιέται την καρδιά ενός άλλου, και σύντομα βρίσκεται αντιμέτωπη με το παρελθόν της, σε μια αντιπαράθεση ανάμεσα στην παράδοση και το νεωτερισμό. Το έργο, εμπνευσμένο από τις λαϊκές ταινίες του ινδικού κινηματογράφου και τα μεγάλα μελοδράματα, συνδυάζει το χορό, το τραγούδι, τη μουσική και το παραμύθι.

Τα Ballets C. de la B. είναι μια κολεκτίβα πέντε χορογράφων, ο καθένας με τη δική του έφεση και ταυτότητα.

Έχοντας χορέψει σε βαριετέ και τηλεοπτικά σόου, ο Sidi Larbi Cherkaoui (1976) σπούδασε στα P.A.R.T.S. των Βρυξελλών.

Παράλληλα με το σύγχρονο χορό, συνεργάστηκε και με σχήματα χιπ-χοπ. Το 1995 έλαβε το πρώτο βραβείο καλύτερου βελγικού χορευτικού σόλο στη Γάνδη, σ' ένα διαγωνισμό που οργάνωσε ο Alain Platel (Les Ballets C. de la B.). Στη συνέχεια ο Platel τον κάλεσε να συμμετάσχει στο lets op Bach. Τα Rien de Rien (2000) και Foi (2003) ήταν τα δύο πρώτα ολοκληρωμένα χορογραφικά του έργα με τα Ballets C. de la B. Στο Foi, όπου έθεσε το ερώτημα «σε τι πιστεύετε;», ο τραγουδιστής και χορευτής Damien Jalet τον μύησε στα παλιά παραδοσιακά τραγούδια, κάτι που θα επηρέαζε σημαντικά τα επόμενα έργα του. Το Σεπτέμβριο του 2002, μαζί με τους Damien Jalet, Luc Dunberry και Juan Kruz Diaz de Garaio Esnaola (χορευτές-τραγουδιστές με την Sasha Waltz), συν-σκηνοθέτησε τη χορογραφία d'avant για το Schaubühne του Βερολίνου (που παρουσιάστηκε στην Αθήνα το 2004). Το 2004 ο Cherkaoui παρουσίασε το Tempus Fugit, που του είχε αναθέσει το Φεστιβάλ της Αβινιόν και το οποίο δημιούργησε μαζί με τα Ballets C. de la B. Το 2005 συνεργάστηκε για πρώτη φορά με τον Akram Khan, χορευτή και χορογράφο που επίσης ανήκει σε δύο πολιτισμούς, και έκαναν το Zero Degrees. Την περίοδο αυτή, ο Cherkaoui ετοιμάζει μια νέα παραγωγή για το Toneelhuis (θέατρο στην Αμβέρσα του Βελγίου) το Myth, του οποίου η πρεμιέρα θα γίνει τον Ιούνιο του 2007.

ια τον Sidi Larbi Cherkaoui έχει γραφτεί ότι «έχει την ευλυγισία ενός ανθρώπου-λάσχο και το φανατισμό ενός αυτομασπιγούμενου». Στα έργα του ο ανθρωπισμός του μπορεί να είναι βίανασος και ο συναισθηματισμός του σχεδόν βίαιος. Περιγράφει τη δουλειά του ως έναν αγώνα για να μάθει πώς να Γκαταλαβαίνει τον εαυτό του και αυτούς γύρω του και πώς να μεταφράζει τη γνώση σε κίνηση και να τη μεταδίδει. Το δικαίωμα στη διαφορετικότητα – από άποψη σεξουαλική, θρησκευτική ή φυλετική – είναι ένα θέμα που συχνά πραγματεύεται, ως κάτι το επτακτικό και όμως άλλο.

"What fascinates me is the absence of hierarchy, the fact that everybody has a function within a vast whole; that one exists as an individual through his relationship to the other. How can we function in a non-hierarchical way, as much on the interpersonal level as on the level of the big issues of society? For example, if I explore the Arabian culture in Tempus Fugit, I don't want to glorify it as the roof of exoticism, but on the contrary to see it and show it like a link on the cultural chain, joining the center in Africa to the South of Europe. In the same way, every individual is, more than anything else, a link joining two other people. I can be as unique and individual as I want to, but I am also the mixture of these two elements. It is an elementary hold on one's conscience, for me: the fact that one is a 'tie' on all levels. I am half Moroccan and half Belgian. And these two cultures have a lot of common points. The proof: I exist. I join them." Sidi Larbi Cherkaoui

A recreation of the work by the Flemish choreographer of Moroccan origin, Sidi Larbi Cherkaoui, it was shot in the palm grove of Marrakech with the Ballets C. de la B. The woman is the centre of gravity in this film, the epicentre. The heroine, pursued by an invisible presence, meets her prince. The prince falls passionately in love, while she forsakes the heart of another man. But the woman's past will soon catch up with her in a confrontation between tradition and modernity.

This piece, inspired by popular Indian films and the big melodramas, mingles dance, song, music and fairytales.

Les Ballets C. de la B. is a collective of five choreographers, each with his/her own appeal and identity. After having danced in variety and television shows in Belgium, Sidi Larbi Cherkaoui (1976) studied at the P.A.R.T.S. in Brussels. In parallel with his contemporary training, he worked with hip-hop companies. In 1995, he received the first prize for the Best Belgian Dance Solo in Ghent, in a competition begun by Alain Platel (Les Ballets C. de la B.). Alain Platel then invited him to take part in lets op Bach. Rien de Rien (2000), and Foi (2003), were his first two full choreographic works at Les Ballets C. de la B. In Foi, in which he posed the question, "what do you believe in?", the singer and dancer Damien Jalet initiated him into traditional Italian songs. This was to have a great impact on his future projects. In September 2002, together with Damien Jalet, Luc Dunberry and Juan Kruz Diaz de Garaio Esnaola (dancers/singers with Sasha Waltz), he co-directed the choreography d'avant for the Schaubühne in Berlin (which was presented in Athens in 2004). In 2004 Cherkaoui presented Tempus Fugit, which was commissioned by the Festival d'Avignon and which he created with Les Ballets C. de la B. The year 2005 marked his first collaboration with Akram Khan, a dancer and choreographer who also belongs to two cultures, with whom he made Zero Degrees. Currently, he is preparing a new production for the Toneelhuis (a theatre in Anvers, Belgium) entitled Myth, which will premiere in June 2007. Sidi Larbi Cherkaoui has been described as having "the suppleness of a contortionist and the fanaticism of a flagellant". In his works, his humanism can be brutal and his sentimentalism almost violent. He describes his work as a struggle to learn how to understand himself and people around him and how to translate his knowledge into movement and communicate it. The right to be different – in sexual, religious, racial terms – is a theme often treated in his work, as something urgent and yet irresolvable.

Io sono il vento/ I Am the Wind
2006 / 14'

σκηνοθέτης/ director, μοντάζ/ editing: Devis Venturelli
μουσική/ music: AAVV
ερμηνεύουν/ performers: P. Berardi, A. Innocenti, V. Vernocchi, M. Liverani, C. Ugolini
Ιταλία / Italia

Ο άνεμος είναι μια μυστηριώδης παρουσία που διασχίζει την πόλη και την εξοχή, αναστατώνοντας την ύπαρξη γυναικών κάθε ηλικίας. Η ποιητική αυτή μικρού μήκους ταινία αποτελείται από τέσσερα πορτρέτα της ζωής μιας γυναίκας: της εφηβείας, της νεότητας, της ώριμης ηλικίας και των γηρατειών. Ο άνεμος διαπερνά κάθε μία από αυτές τις ιστορίες, μεταβάλλοντας την προφανή ακίνηση, ανάμεσα στην αναμονή ενός αναπόδραστου πετρωμένου και στην εγκατάλειψη σε αναπάντεχα ανοίγματα. Ένα ταξίδι μέσα από τις αδιάκοπες μεταμορφώσεις της ζωής.

Ο Devis Venturelli γεννήθηκε στη Φαέντζα το 1977. Σπούδασε στην Ακαδημία Καλών Τεχνών της Μπολόνια και είναι απόφοιτος αρχιτεκτονικής από το Πανεπιστήμιο ης Φεράρα. Συνδυάζοντας διάφορες τέχνες, έχει κάνει φιλμ, βίντεο και περφόρμανς, κι έχει σχεδιάσει εκθέσεις τέχνης και αρχιτεκτονικά πρότζεκτ. Οι ταινίες του έχουν προβληθεί σε διεθνή φεστιβάλ κινηματογράφου (Invideo, Videoformes), στην τηλεόραση (La7) και σε γκαλερί. Σχεδιάζει καταστήματα και αίθουσες επίδειξης για πολλούς ισταλούς μόδιστρους, όπως οι Roberto Cavalli και Gianfranco Ferré. Η τελευταία του περφόρμανς, Atti osceni, παρουσιάστηκε στη Fuori Bien nale της Βενετίας το 2005. Ζει και εργάζεται στο Μιλάνο.

The wind is a mysterious presence that blows across town and countryside, upsetting the existence of women of every age. This poetic short film is conceived as a single body consisting of four female life portraits: adolescence, youth, mature age and old age. The wind blows through each of these stories, modifying the obvious standstill, among the wait for an ineluctable destiny and the abandonment to unexpected openings. A journey through the continuous transformations of life.

Devis Venturelli was born in Faenza in 1977. He studied at Bologna's Fine Arts Academy and graduated in architecture from Ferrara University. Crossing different disciplines, he has produced film, video and performance, as well as designed art exhibitions and architectural projects. His films have been shown at international film festivals (Invideo, Videoformes), on TV programs (La7) and at art galleries. He designs showrooms and shops for many Italian fashion designers such as Roberto Cavalli and Gianfranco Ferré. His last performance, Atti osceni, was presented at the Venice Fuori Biennale 2005. He lives and works in Milan.

Με υλικό από παλιές ταινίες / With footage from old movies.

Dubus
2005/ 4'

σκηνοθέτης/ director, μοντάζ/ editing, παραγωγή/ production: AV
μουσική/ music: Zelany Rashoho
Ρωσία/ Russia

Ένας αργός χορός του κλασικού κινηματογράφου σε μουσική του Zelany Rashoho. AV = δύο video artists από την Αγία Πετρούπολη της Ρωσίας. Το Dubus είναι η πρώτη τους ταινία. A slow dance of the classical cinema to the music of Zelany Rashoho
AV = two video artists from St.-Petersburg, Russia. Dubus is their directorial debut.

Doors
2006/ 3'

σκηνοθέτης/ director, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing, παραγωγή/ production: Karin Hammer, David Krems
μουσική/ music: Bernhard Hammer
Αυστρία/ Austria

Μια ταινία μεταξύ δωματίων. Η πόρτα ως αρχή ή τέλος διαφορετικών ιστοριών. Η ταινία μεταπρέπει χώρους περασμάτων σε τόπους αποφασιστικής σημασίας: έναν τόπο για παρατήρηση, για ανάπαυση, για έρωτα ή για φόνο. Σ' αυτή τη μικρού μήκους πειραματική ταινία, η πόρτα, συνήθως ένα μέρος εκτός του συνηθισμένου σκηνηκού, γίνεται σημαντικό στοιχείο, ενώ οι πρωταγωνιστές χάνουν την παρουσία τους – τα πρόσωπα γίνονται θολά και οι λεπτομέρειες των σκηνηκών σβήνουν. Η απώλεια της πληροφορίας είναι κομμάτι της ίδιας της εικόνας. Το Doors έχει γυριστεί χωρίς καθόλου εφέ. Για να επιτευχθεί η εικόνα, Το Doors έχει γυριστεί χωρίς καθόλου εφέ. Για να επιτευχθεί η εικόνα, κάθε κάδρο έπρεπε να ανηγαφεί με πολλούς διαφορετικούς τρόπους.

A film in between rooms. The door as a start or an ending for different stories. The film turns spaces of passages into places of crucial significance: a place where one can observe, rest, love or murder. In this short experimental movie,

the door, usually a place outside the common setting, becomes an element of importance, whereas the protagonists lose their presence – faces begin to blur and details of the settings fade away. The loss of information is part of the picture itself. Doors was made without any effects whatsoever. To produce the look, every single frame has been copied in many different ways.

Στα έργα αυτού του προγράμματος, αν κι είναι τόσο σύντομα, η κινηματογραφική ατμόσφαιρα είναι παραπάνω από έντονη – ίσως λόγω του σεναρίου τους, ίσως λόγω των αναφορών τους. Και ενώ η Olivia συμπυκνώνει την ατμόσφαιρα του κινηματογράφου της μετά την πτώση του τείχους Γερμανίας, το (... aperta parentesi θυμίζει έντεχνο Ιταλικό κινηματογράφο της δεκαετίας του '70 και το Wall από τη Μαλαισία, για κάποιον παράξενο λόγο θυμίζει Godard... Άραγε όταν παράγουμε ένα έργο τέχνης, μπορούμε να αγνοήσουμε όλα αυτά που έχουμε βιώσει και αφομοιώσει μέσα από άλλα έργα τέχνης;

In the films that make up this program, even though they are so short, the cinematic atmosphere is more than intense – perhaps because of their scripts, perhaps because of their references. And while the atmosphere of cinema in post-Wall Germany is compressed in Olivia, (... aperta parentesi brings to mind Italian cinema of the 70s, and the Wall from Malaysia, for some strange reason, is reminiscent of Godard... When we produce a work of art, can we ignore all the things we have experienced and absorbed through other works of art?

Olivia
2007/ 5'

σκηνοθέτης/ director, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing: Diana Wesser
χορογράφος/ choreographer, ερμηνεύει/ performer: Marina Quesada
Γερμανία/ Germany

Η Olivia βρήκε επίτελους ένα μέρος να κρυφτεί. Τώρα αποκάλυπται το μυστικό της. Η Olivia ήταν ερωτευμένη με δύο άνδρες: τον Patrick και τον Hans. Ήταν ευτυχισμένοι σαν μια μικρή οικογένεια. Αλλά μια μέρα ένα φοβερό σύγκριμα άλλαξε τα πάντα και η Olivia αναγκάστηκε να το σκάσει.

Η Diana Wesser, γεννημένη στη Στουτγάρδη, σπούδασε Media-Arts στην Ακαδημία Εικαστικών Τεχνών της Λειψίας, όπου και διδάσκει. Καλλιτέχνηδα performance και βίντεο, δημιουργεί χορογραφίες χρησιμοποιώντας βίντεο μοντάζ. Τα έργα της ασκούν κριτική στην performativity (την ιδέα ότι το κοινωνικό φύλο είναι μια καθημερινή, καθ' έξιν πράξη που μαθαίνεται βάσει των πολιτισμικών προτύπων ηθικότητας και αρσενικότητας) και τις θεατρικές όψεις της καθημερινότητας. Μέσα από βίντεο, performance και πρότζεκτ συμμετοχής, η Wesser διερευνά τους κοινωνικούς και πολιτισμικούς κώδικες, το πώς φανερώνονται στο σώμα και τη σχέση του σώματος με το χώρο. Την περίοδο αυτή εστίαζε στην επιρροή του δομημένου περιβάλλοντος στις χωρικές πρακτικές. www.dianawesser.de
Η χορεύτρια Marina Quesada ερμηνεύει την ιστορία της Olivia. Η χορογραφία της είναι εντελώς νέα, αναδομημένη και ρυθμισμένη μέσα από βίντεο μοντάζ που αναφέρεται στα αφηγηόμενα συμβάντα. Η Marina Quesada γεννήθηκε στο Μπουένος Άιρες της Αργεντινής, όπου σπούδασε αποκοπική στη Δημιουργική Σχολή Δραματικής Τέχνης. Από το 2001 ζει στο Βερολίνο.

Olivia finally found a place to hide. Now she discloses her secret. Olivia was in love with two men, Patrick and Hans. They were as happy as a little family. But one day a horrible accident changed all and Olivia was forced to escape.

Diana Wesser, born in Stuttgart (Germany), studied Media-Arts at the Academy of Visual Arts Leipzig, where she currently holds a teaching position. She is a performance and video artist with a strong interest in creating choreographs using video editing. Her works provide a critique of performativity (the idea that gender is a daily, habitual and learned act based on the cultural norms of femininity and masculinity) and theatrical aspects of everyday life. Through videos, performances and participatory projects, she investigates social and cultural codes, how they become apparent in the body and its relation to space. Her current focus lies on the influence of built environment on spatial practices. www.dianawesser.de
The dancer Marina Quesada interprets Olivia's story. Her choreography is completely new, restructured and rhythmised by video editing referring to the narrated occurrences. Marina Quesada was born in Buenos Aires, Argentina, where she studied acting at the Escuela Municipal de Arte Dramático. Since 2001 she has been living in Berlin.

(... aperta parentesi)
2005/ 4'

σκηνοθέτης/ director, μοντάζ/ editing: Devis Venturelli
Ιταλία/ Italia

Στον ορίζοντα μιας απέραντης φυλακής εμφανίζονται άγχη, φόβοι και επιθυμίες απόδρασης, αλλά ένα αεράκι θα φυσήσει τη συνάντησή του άλλου, στέλνοντάς την σ' ένα ταξίδι προς το άπειρο. Το (... ανοιχτή παράθεση συμπληρώνει μια γραμμική αφηγηματική δομή με διάφορα οπτικά-συμβολικά επίπεδα.
Ο Devis Venturelli γεννήθηκε στη Φαεντζία το 1977. Σπούδασε καλές τέχνες και αρχιτεκτονική. He has studied Fine Arts and Architecture.

Συνδυάζοντας διάφορες τέχνες, δημιουργεί φιλμ, βίντεο και performance, σχεδιάζει εκθέσεις τέχνης και αρχιτεκτονικά πρότζεκτ. Οι ταινίες του έχουν προβληθεί σε διεθνή κινηματογραφικά φεστιβάλ και σε γκαλερί. Ως αρχιτέκτων έχει σχεδιάσει καταστήματα και αίθουσες επιδείξεως για πολλούς παλιούς μόδιστρους, όπως οι Roberto Cavalli και Gianfranco Ferré. Επίσης, έκανε το μοντάζ σε βίντεο που προβλήθηκε στο ZKM Center for Art and Media Karlsruhe το 2006. Ζει και εργάζεται στο Μιλάνο.
From the horizon of an infinite prison appear anguishes, fears and wishes of escape, but a puff of wind will blow the meeting of the other on a journey toward the infinite. (...open bracket supplements a linear narrative structure with different visual/symbolic levels.

Devis Venturelli was born in Faenza in 1977. He studied fine arts and architecture. Combining different disciplines, he produces film, video and performance, and designs art exhibitions and architectural projects. His films have been screened at international film festivals and art galleries; as an architect he has designed showrooms and shops for many Italian fashion designers such as Roberto Cavalli and Gianfranco Ferré. He edited a video presented at the ZKM Center for Art and Media in 2006. He lives and works in Milan.

Wall
2006/ 13'

σκηνοθέτης/ director: James Lee
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: J.B. Ishmael
χορογράφος/ choreographer: Amy Len
ερμηνεύουν/ performers: Amy Len, LohB Bok Lai
μοντάζ/ editing: Raven
Μαλαισία/ Malaysia

Ανάμεσα στον Άνδρα και την αγαπημένη του υμνώνεται ένα τείχος. Ανάμεσα στον Άνδρα και την πατρίδα του υμνώνεται ένα άλλο τείχος. Είναι απλά θέμα διαλόγου και μονολόγου.

Ο James Lee γεννήθηκε το 1973, στο Ίπο της Μαλαισίας. Σπούδασε γραφιστική. Αυτοδίδακτος σκηνοθέτης, ξεκίνησε ως ηθοποιός και σκηνοθέτης στο θέατρο κι ύστερα πέρασε στο χώρο του βίντεο. Μεταξύ των θεατρικών έργων που ανέβασε ήταν το Love Poems, το The Dumb Waiter του Χάρολντ Πίντερ, το Changi και το Betrayal.

Το 2001 σκηνοθέτησε, μεταξύ άλλων, το Ah Beng Returns, μια εξαιρετικά στυλιζαρισμένη, πειραματική ταινία. Το 2002 ο Lee έκανε το Room to Let, ένα δραματικό έργο στη γλώσσα των Μανδρινών. Η ταινία του The Beautiful Washing Machine κέρδισε το βραβείο καλύτερης ασιατικής μεγάλου μήκους ταινίας και το βραβείο FIPRESCI στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Ντιπαγκόκ το 2005. Εκτός από σκηνοθέτης, ο Lee εργάζεται και ως διευθυντής φωτογραφίας σε ανεξάρτητες μικρού και μεγάλου μήκους ταινίες. www.doghouse73pictures.com
Between the Man and his loved one lies a wall. Between the Man and his country lies another wall. It's just a matter of dialogue and monologue.

James Lee was born in 1973, in Ipoh, Malaysia. He trained as a graphic designer. A self-taught filmmaker, he began acting and directing plays before venturing into video filmmaking. His experience in stage directing includes Love Poems, Harold Pinter's The Dumb Waiter, under the Director's Workshop by Five Arts Centre and Actors Studio Theatre, Changi and Betrayal. In 2001 he directed, among others, Ah Beng Returns, a highly stylized experimental film. In 2002 Lee made Room to Let, a Mandarin drama. The Beautiful Washing Machine won the Best Asian Feature Award and the FIPRESCI Prize at the 2005 Bangkok International Film Festival. Besides directing, he also works as a director of photography on independent shorts and features. www.doghouse73pictures.com

Διάλογοι 1: Δημιουργία/Dialogue 1:Creation

Διάλογοι: Τι θα συνέβαινε αν μπορούσαμε να προσκαλέσουμε δύο μεγάλους δημιουργούς του καιρού μας να συζητήσουν μέσα από το έργο τους για τη δημιουργική διαδικασία; Για φέτος διαλέγουμε τον William Forsythe και τον Alain Platel. Μια ακραία αντίθεση, δύο εντελώς διαφορετικές μέθοδοι δουλειάς. Ο ένας, ο William Forsythe, είναι ένας μαίτρ της ακρίβειας της χορογραφίας, ένας εξαιρετικός δάσκαλος και πρωτοπόρος της χρήσης της τεχνολογίας στη χορογραφική διαδικασία και στην παράσταση του χορού. Οι χορογραφίες του, βασισμένες στην «καθαρή» κίνηση, είναι τόσο διανοητικά δουλεμένες και τόσο λεπτεπίλεπτα κατασκευασμένες, που θα μπορούσε κανείς να τον παραλληλίσει με τον Καντίνσκι. Ο άλλος, ο Alain Platel, είναι ένας δημιουργός της αλήθειας, ένας χορογράφος που δε σπούδασε χορό, όπως άλλωστε και άλλοι συνοδοιπόροι του στην άνθιση του χορού στο Βέλγιο. Οι παραστάσεις του έχουν τη σαρωτική δύναμη του καθρέφτη της πραγματικότητας. Διαλέγει τους χορευτές του για τον πλούτο των εμπειριών που φέρνουν στη «βαλίτσα» τους, και όχι για τη χορευτική τους δεξιότητα. Διευθύνει μαζί με την Christine De Smedt και τον Koen Augustijnen την ομάδα Les Ballets C. De la B., μιας κολεκτίβας χορογράφων που δημιουργούν προσπαθώντας να εντάξουν τη δουλειά τους στη ζωή της κοινότητας και να τη συνδέουν μαζί της με κάθε τρόπο. Ο Platel αναδεικνύει τις ποιότητες των χορευτών του και συρράπτει το υλικό που φέρνουν στη δουλειά της ομάδας για να κατασκευάσει κάθε φορά έναν τεράστιο χάρτη στον οποίο η σκληρότητα της πραγματικότητας αφήνει χαραμάδες για να τρυπήσει η αρμονία, και μια θανάσιμη και ανθρώπινη ομορφιά γεμάτη νοσταλγία. Θα μπορούσε να είναι τυχαίο, ή και να μην είναι: ο ένας εκπροσωπείται κινηματογραφικά από την λεπτομερή και ακριβή σκηνοθεσία του μουσικού Thierry De Mey, κι ο άλλος από ένα ντοκιμαντέρ, όπου ο ίδιος παίρνει την κάμερα στο χέρι και καταγράφει, με την ελευθερία της γραφής που του ταιριάζει, στιγμές

Dialogues: What would happen if we could invite two great artists of our time and have them discuss, through their art, the creative process? This year we choose William Forsythe and Alain Platel. An extreme contrast; two completely different work methods. The first, William Forsythe, is a master of precision in choreography; an extraordinary teacher and a pioneer in the use of technology in the choreographic process and the performance of dance. His choreographies, based on "pure" movement, are so intellectually worked through and so delicately constructed, that one could compare him to Kandinsky. The second, Alain Platel, is a creator of the truth; a choreographer who did not study dance, as was the case with many of his colleagues at the time when dance flourished in Belgium. His performances have the sweeping power of the mirror held up to reality. He selects his dancers for the wealth of experience they carry with them, and not for their skill as dancers. Together with Christine De Smedt and Koen Augustijnen he runs Les Ballets C. De la B., a collective of choreographers who create in an effort to incorporate their work into the life of the community and to connect the two any way they can. Platel draws attention to the qualities of his dancers and joins together the material they bring to the group in order to create each time a vast map, upon which the harshness of reality leaves a few cracks for harmony, and a deadly and human beauty filled with nostalgia to squeeze through. It might be a coincidence, or it may not: one is cinematically represented by the detailed and precise mise-en-scène by the musician Thierry De Mey, while the other is represented by a documentary, where he himself takes the camera in hand and films, with the freedom of écriture that so suits him, moments of communication and emotion.

William Forsythe

Αμερικανός που εργάζεται διεθνώς εδώ και τριάντα χρόνια, ο William Forsythe έχει αναγνωριστεί ως ένας από τους κορυφαίους χορογράφους παγκοσμίως. Το έργο του εγκωμιάζεται ως αυτό που επαναπροσανατόλισε την πρακτική του μπαλέτου από την ταύπισή του με το κλασικό ρεπερτόριο σε μια δυναμική μορφή τέχνης του 21ου αιώνα. Παρ' όπιν γεννήθηκε και κατά κύριο λόγο εκπαιδεύτηκε στη Νέα Υόρκη, ο William Forsythe έχει περάσει στην Ευρώπη τα περισσότερά του χρόνια ως εργαζόμενος. Εμφανίστηκε στην ευρωπαϊκή χορευτική σκηνή εικοσάρης και χορευτής. Συνάντησε τον John Cranko στη Στουτγάρδη σε ηλικία εικοσπριών ετών, και έγινε χορογράφος των Μπαλέτων της Στουτγάρδης τρία χρόνια αργότερα, το 1976. Την ίδια ώρα, δημιουργούσε νέα έργα για ομάδες μπαλέτου στο Μόναχο, τη Χάγη, το Λονδίνο, τη Βασιλεία, το Βερολίνο, τη Φρανκφούρτη, το Παρίσι, τη Νέα Υόρκη και το Σαν Φρανσίσκο. Το 1984, ξεκίνησε μια 20ετή θητεία ως Διευθυντής του Μπαλέτου της Φρανκφούρτης, όπου δημιούργησε ορισμένα από τα πιο φημισμένα έργα χοροθέατρου της εποχής μας, όπως το *The Loss of Small Detail* (1991), σε συνεργασία με τον συνθέτη Thom Willems και τον σχεδιαστή Issey Miyake. Άλλα θεμελιώδη έργα από την εποχή των Μπαλέτων της Φρανκφούρτης περιλαμβάνουν τα *ALIE / NA(C)TION* (1992), *Eidos:Telos* (1995), *Endless House* (1999), *One Flat Thing* (2000) και *Kammer/Kammer* (2002). Όταν τα Μπαλέτα της Φρανκφούρτης έκλεισαν το 2004, ο Forsythe ίδρυσε ένα νέο, πιο ανεξάρτητο σύνολο, ονόματι *The Forsythe Company*, ένα ευέλικτο σχήμα μέσα στο οποίο θα μπορούσε να συνεχίσει το πολυσχιδές δημιουργικό έργο που είχε ξεκινήσει στα Μπαλέτα της Φρανκφούρτης. Το άσβεστο και εξελισσόμενο πάθος του να δημιουργεί εναλλακτικές συναντήσεις με το ακροατήριο, οδηγεί την ομάδα σε περφόρμανς και εγκαταστάσεις σε θέατρα, δημόσιους χώρους, μουσεία και κέντρα πολιτισμού σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Στην πορεία της καριέρας του, ο William Forsythe έχει γίνει γνωστός για τη δημιουργία ενός ιδιόσυγκραστικού δομικού λεξικού κίνησης. Αυτές οι «αυτοσχέδιες τεχνολογίες», όπως τις περιέγραψε, συνιστούν τη βάση για μια διαδικασία συνεργασίας και πειραματισμού μέσα από την οποία εκείνος και η ομάδα του αναπτύσσουν τα περισσότερα από τα κομμάτια τους. Η προσέγγιση του Forsythe μετατρέπει τα σώματα των χορευτών του σε σωματικούς θαλάμους αντίληξης, συγκεντρώνοντας την ενέργειά τους και πάλι πάνω τους. Τα κομμάτια που προκύπτουν είναι συσσωρευμένες αναπαλλόμενες κινήσεις που μας προκαλούν να εξετάσουμε πώς καταλαβαίνουμε το χώρο του σώματός μας.

Ο William Forsythe έχει επηρεάσει ριζικά τα είδη σκέψης που υφίστανται στη σφαίρα του χορού μέσα από την κατανόησή της ευπλαστότητας που ενυπάρχει στη γλώσσα του κλασικού χορού. Η χορογραφική σκέψη του Forsythe έχει συνδεθεί και έχει συνεισφέρει στα πιο σημαντικά διεθνή καλλιτεχνικά ρεύματα της εποχής μας: από την περφόρμανς και τις εικαστικές τέχνες ως την αρχιτεκτονική και τα διαδραστικά πολυμέσα. Το 1994, ο Forsythe ουσιαστικά επανεξεύρε τη διδασκαλία του χορού με την πρωτοποριακή και πολυβραβευμένη ηλεκτρονική του εφαρμογή «*Improvisation Technologies: A Tool for the Analytical Dance Eye*».

An American working internationally for the last thirty years, William Forsythe is recognized as one of the world's foremost choreographers. His work is celebrated for reorienting the practice of ballet from its identification with classical repertoire into a dynamic 21st-century art form. Although he was born and principally trained in New York, William Forsythe has spent most of his working life in Europe. He arrived on the European dance scene in his early 20s as a dancer. He joined John Cranko in Stuttgart at the age of twenty-three, becoming resident choreographer of the Stuttgart Ballet three years later, in 1976. At the same time he also created new works for ballet companies in Munich, The Hague, London, Basel, Berlin, Frankfurt am Main, Paris, New York, and San Francisco. In 1984, he began a 20-year tenure as Director of the Frankfurt Ballet where he created many of the most celebrated dance theatre works of our time, such as *The Loss of Small Detail* (1991) in collaboration with composer Thom Willems and designer Issey Miyake. Other key works from the Frankfurt Ballet years include *ALIE / NA(C)TION* (1992), *Eidos:Telos* (1995), *Endless House* (1999), *One Flat Thing* (2000) and *Kammer/Kammer* (2002). After the closure of the Frankfurt Ballet in 2004, Forsythe established a new, more independent ensemble, *The Forsythe Company*, an agile structure within which to pursue the multi-faceted creative work begun in the Frankfurt Ballet. His enduring and evolving interest in developing alternative encounters with the audience is leading the company to performances and installations in theatres, public spaces, museums and cultural houses worldwide.

Over the course of his career William Forsythe has become known for his creation of an idiosyncratic structural lexicon of movement. These "improvisation technologies," as he has termed them, form the basis for the collaborative, experimental process through which he and his company develop most of their pieces. Forsythe's approach turns his dancers' bodies into physical echo chambers, concentrating their energies back upon themselves. The resulting pieces are accumulations of reverberating movements that pose a challenge as to how we understand the space of our bodies.

William Forsythe has radically influenced the kinds of thinking being done in the field of dance through his understanding of the malleability inherent in the language of classical dance. Forsythe's choreographic thinking has engaged with and contributed to the most significant international artistic currents of our time: from performance and visual arts to architecture and interactive multimedia. In 1994, Forsythe virtually reinvented the teaching of dance with his pioneering and award-winning computer application "Improvisation Technologies: A Tool for the Analytical Dance Eye".

Alain Platel

Ο Alain Platel ορίζει τον εαυτό του ως έναν καταλύτη που δημιουργεί εικόνες και οργανώνει τις ιδέες των ερμηνευτών του, οι οποίες αντανάκλουν και ενσαρκώνουν τη σύγχρονη κοινωνία. Εκπαιδευμένος ως θεραπευτής-εκπαιδευτής, είναι αυτοδίδακτος χορογράφος και σκηνοθέτης. Το 1984 συγκρότησε μια μικρή ομάδα με μερικούς φίλους και συγγενείς με σκοπό τη συλλογική δουλειά. Το *Emma* (1988) σήμανε την επικέντρωσή του στη σκηνοθεσία. Ήταν υπεύθυνος για τα *Bonjour Madame...* (1993), *La tristezza complice* (1995) και *lets op Bach* (1998), με το οποίο τα *Les Ballets C. de la B.* (όπως λεγόταν πια η ομάδα)εκπνύαχτηκε στη διεθνή κορυφή (προηγουμένως λεγόταν *Les Ballets Contemporains de la Belgique*, μια προκλητική αναφορά στην ανορθόδοξη καταγωγή της ομάδας και στην απόρριψή τους της αισθητικής του ακαδημαϊκού μπαλέτου). Μεταξύ των πιο πρόσφατων δημιουργιών του, το *Wolf* (2004) είναι ένα κολάζ από Μότσαρτ, караόκε και σκυλιά. Το *Vsprs*, δημιουργία του 2006 για 10 χορευτές, 9 μουσικούς κι έναν τραγουδιστή, διερευνά θέματα ακραίας αφοσίωσης, επηρεασμένη και πλαισιωμένη από μουσικούς της σύγχρονης τζαζ, καθώς και καλλιτέχνες της μπαρόκ και της ποιητικής μουσικής που αυτοσχεδιάζουν πάνω στα θρησκευτικά μοτίβα του Μοντεβέρνι.

Ο Platel ορίζει το περίγραμμά των περφόρμανς του με την επιλογή των χορευτών: ισχυρές προσωπικότητες, με τη μεγαλύτερη δυνατή ποικιλία ως προς τη χορευτική τους εμπειρία, πολιτισμική καταγωγή και ηλικία. Ο σκοπός είναι να δημιουργηθεί ένας κόσμος διαφορών. Στη διάρκεια των προβών υπάρχουν πάντα πολλά περισσότερα πράγματα που είτε υπομιάζεται είτε προσδοκεί, αλλά ο Platel εσκεμμένα κάνει πίσω για να επιπρέξει στο απρόσμενο και το απροσχεδιαστο να συμβεί. Πρώτα αφήνει τα πράγματα να έρθουν, τα εκμαιεύει, σκαλίζει να δει τι θέλουν οι χορευτές ανυπερθέτως να βγάλουν από μέσα τους για να φαλαφρώσουν, και δεν πετάει σχεδόν τίποτα. Και δεν τον πειράζει να περιμένει – ο χρόνος λειτουργεί προς όφελός του. Είναι μάστρος στο να συνδυάζει πολύ διαφορετικό υλικό, στο να ενορχηστρώνει το χάος. Καμιά φορά δεν ξέρει προς τα πού να πάει. Αλλά το λέει ανοιχτά. Την ίδια ώρα, οι χορευτές ξέρουν ότι θα πάρει την ευθύνη ώστε όλες οι επενδύσεις του να αποφέρουν το μέγιστο.

Les Ballets C. de la B.: Η φλαμανδική κολεκτίβα γεννήθηκε από μια καλλιτεχνική περιπέτεια που αρχικά την αποτελούσε μια παρέα φίλων και συγγενών. Μαζί, εφήμραν τον δικό τους τρόπο να σχεδιάζουν και να κάνουν την παραγωγή των περφόρμανς τους. Η ιδιαιτερότητα των περφόρμανς τους είναι ότι πάντοτε εκφράζουν τον αληθινό κόσμο, με όλη τη σκληρότητα, τις απέλειες και την ευθραυστότητά του. Οι χορογράφοι Koen Augustijnen, Christine De Smedt, Sidi Larbi Cherkaoui και Alain Platel βλέπουν τους εαυτούς τους ως μεσολαβητές που βοηθούν στη γέννηση των πόθων, της ανοησίας και της φαντασίωσης. Τα μη ταξινομήσιμα έργα των *Les Ballets C. de la B.* ερμηνεύονται από χορευτές με κλασική αλλά και σύγχρονη εκπαίδευση, καθώς και από παιδιά, περφόρμερ των πανηγυριών και ερασιτέχνες με καμία απολύτως θεατρική πείρα. Χάρη σ' αυτούς, ένα νέο είδος έχει προκύψει, στο οποίο ο χορός, το θέατρο και η μουσική να συγχωνεύονται και να γίνονται ένα. Μας συναρπάζουν εξαιτίας της ιλιγγιώδους ικανότητάς τους να «περιγράφουν με διαφορετικό τρόπο» τον κόσμο γύρω τους, γύρω μας. Και να τον θέτουν σε αμφισβήτηση.

Οι παραστάσεις είναι συχνά ευθραυστα πράγματα, που ισορροπούν στο όριο ανάμεσα στην ανυπαρξία και τη σπουδαιότητα. Τα κομμάτια τους δεν αντιπροσωπεύουν ιστορίες, ούτε μεγαλοφυούς σύλληψης δομές χορού. Οι περφόρμανς αποτελούν μια σειρά από φωτογραφίες, από απλές, σχεδόν κοινοτόπες κινήσεις που θηλυκύνουν με αποσπάσματα χορού δίνοντας αναγνωρίσιμες μικρές ανθρώπινες καταστάσεις.

Alain Platel defines himself as a catalyst that creates images and organizes the ideas of his performers, which reflect and embody contemporary society. Trained as a remedial education- alist, he is an autodidact choreographer and director. In 1984 he set up a small group with a number of friends and relatives to work collectively. *Emma* (1988) signalled his concentration on directing. He was responsible for *Bonjour madame...* (1993), *La tristezza complice* (1995) and *lets op Bach* (1998), with which *Les Ballets C. de la B.* (as the group was now called) rocketed to the international top (formerly called *Les Ballets Contemporains de la Belgique*, a provocative reference to the company's unorthodox origins and their rejection of the aesthetics of academic ballet). Among his latest creations, *Wolf* (2004) is a collage of Mozart, karaoke and dogs. *Vsprs* Platel's 2006 creation for 10 dancers, 9 musicians and a singer, is exploring themes of extreme devotion, influenced and supported by contemporary jazz, baroque and Gypsy musicians improvising upon Monteverdi's spiritual motifs.

Platel sets the outline of his performances by his choice of dancers: strong personalities, as varied as is feasible in their dance experience, cultural background and age. The intention is to create a world of differences. During the rehearsal period, there is always a lot more, suspected and hoped for, but Platel deliberately steps back to allow the unexpected and unplanned to happen. He first lets things come, draws them out, probes for what the dancers absolutely want to get off their chest, and throws away almost nothing. And he is happy to wait - time works to his advantage. He is a master in combining widely varied material, in orchestrating chaos. Sometimes he does not know which way to go either. But he openly admits it. At the same time the dancers know that he takes responsibility for making sure all their investments yield the maximum.

Les Ballets C. de la B.: The Flemish collective was born of an artistic adventure that initially consisted of a group of friends and family. Together they invented their own way of designing and producing performances. The special thing about their performances is that they are always embodied in the real world, with all its coarseness, its imperfection and its fragility. Choreographers Koen Augustijnen, Christine De Smedt, Sidi Larbi Cherkaoui and Alain Platel see themselves as agents who help bring about the birth of desires, folly and fantasy. The unclassifiable works of *Les Ballets C. de la B.* feature dancers with both classical and contemporary training, as well as children, fairground performers, and amateurs with no theatrical experience whatsoever. With them, a new genre has emerged in which dance, theatre and music fuse into a single whole. They fascinate because of their vertiginous capacity to "describe in a different way" the world around them, around us. And to call it into question.

The performances are often fragile things, balancing on the border between nothingness and significance. Their pieces do not represent stories, nor ingeniously conceived structures of dance. Performances comprise a succession of snapshots, of simple, almost trivial movements that slide into fragments of dance, resulting in recognizable small human situations.

One flat thing reproduced

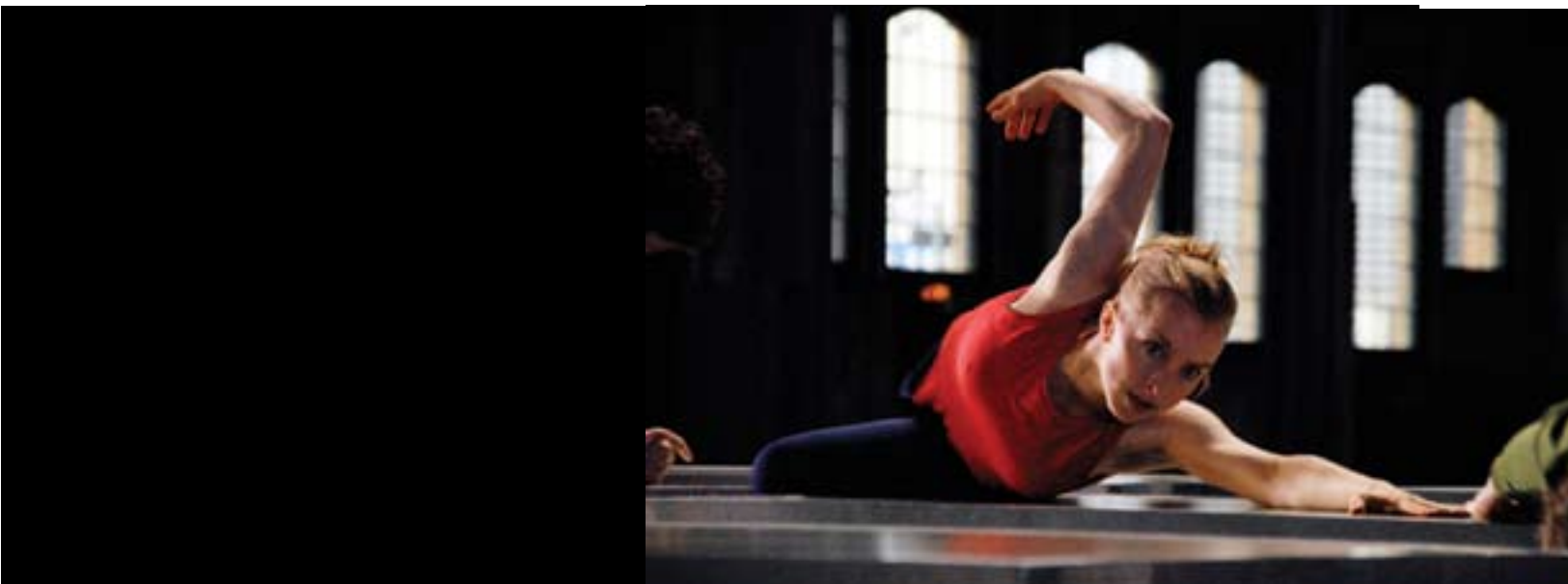
2006/ 26'

σκηνοθέτης/ director: Thierry de Mey
χορογράφος/ choreographer: William Forsythe
ερμηνεύουν/ performers: Yoko Ando, Cyril Baldy, Francesca Caroti, Dana Caspersen, Amancio Gonzalez, Sang Jilia, David Kern, Marthe Krummenacher, Prue Lang, Ioannis Mandafounis, JoneSan Martin, Fabrice Mazliah, Roberta Mosca, Georg Reischl, Christopher Roman, Elizabeth Waterhouse, Ander Zabala (The Forsythe Company)
μοντάζ/ editing: Boris Van der Avoort
παραγωγή/ production: Charles Gillibert: MK2 TV
συμπαγωγή/ co-production: ARTE France
Γαλλία/ France

To One flat thing δικαίως θεωρείται ως ένα από τα σημαντικότερα έργα του William Forsythe, όπου η δεξιοτεχνία των ερμηνευτών ανταγωνίζεται τη μεγαλοφυή πολυπλοκότητα της χορογραφίας. Η ταινία υιοθετεί μια υποκειμενική προσέγγιση, όχι εξαντλητική, μια άποψη που συγκεντρώνει και προκαθορίζει τη σειρά των επιλογών ως προς την παραγωγή – που είναι και η καλύτερη εγγύηση για να υπάρχει μια πιθανότητα επιτυχίας στη μετάδοση των χορογραφικών προκλήσεων. Ο σκηνοθέτης μιας ταινίας χορού έρχεται αναπόφευκτα αντιμέτωπος με το έργο της μετάφρασης από ένα μέσο προς το άλλο. Αν πρόκειται για την κινηματογράφηση μιας «καλή» χορογραφίας που προηγείται χρονικά της ταινίας, η επιπρόσθετη πρόκληση έγκειται στο «καθήκον της επαναφοράς», μια που η ταινία της χορογραφίας θα κουβαλάει μαζί της, σε κάποιο μέλλοντα χρόνο, την ανάμνηση της θεατρικής της αναπαράστασης.

Ο Thierry De Mey, γεννημένος το 1956, είναι συνθέτης και κινηματογραφιστής – ένας από τους κορυφαίους σκηνοθέτες ταινιών χορού. Η διαίσηση της κίνησης και των ορίων είναι αναμφίβολα το στοιχείο που καθοδηγεί τη δουλειά του. Ένα μεγάλο μέρος της μουσικής του παραγωγής προορίζεται για τον χορό και τον κινηματογράφο. Πολλές φορές υπήρξε κάτι παραπάνω από συνθέτης για τους χορογράφους Anne Teresa De Keersmaeker, Wim Vandekeybus και την αδελφή του Michèle Anne De Mey. Από τα κυρίως έργα του ως αναφέρουμε τα Rosas danst Rosas, Amor constante, April Me, Kinok (χορογραφίες της A. T. De Keersmaeker), What the Body Does Not Remember (χορογραφίες του W. Vandekeybus), Dantons Töd (σκη. Bob Wilson), CounterPhrases, κλπ. Οι εγκαταστάσεις του, στις οποίες η μουσική, ο χορός, το βίντεο και οι διαδραστικές διαδικασίες λειτουργούν μαζί, έχουν παρουσιαστεί σε διοργανώσεις όπως τις μπενάλε της Βενετίας και της Λυών, καθώς και σε πολλά, μουσεία.

One flat thing is rightly considered as one of William Forsythe's major works, in which the virtuosity of the performers rivals the ingenious complexity of the choreography. The film itself adopts a subjective approach, not exhaustive, a perspective that gathers and predetermines the sequence of production choices – the best guarantee to have a chance of success in the transmission of the choreographic challenges. The director of a dance film is inevitably confronted with the task of 'translating' from one medium to another. If it's a case of filming a "cult" choreography that pre-dates the film, the additional challenge is the "duty of recall" since the film of the choreography will carry with it, into some future time, the memory of its theatrical representation. Thierry De Mey, born in 1956, is a composer and filmmaker – one of the most important directors of dance films. The intuition of movement and bounds is undoubtedly the guiding element in his work. A large part of his music production is intended for dance and cinema. He has often been more than a composer for the choreographers Anne Teresa De Keersmaeker, Wim Vandekeybus and his own sister Michèle Anne De Mey. Among his main work let us mention Rosas danst Rosas, Amor constante, April Me, Kinok (choreographies by A. T. De Keersmaeker), What the Body Does Not Remember (choreographies by W. Vandekeybus), Dantons Töd (dir. Bob Wilson), CounterPhrases, etc. His installations, in which music, dance, video and interactive processes work together, have been presented in events such as the Venice and Lyon biennials and in many museums.

Les Ballets de ci de la

2006/ 110'

σκηνοθέτης/ director: Alain Platel
χορογράφος/ choreographer: Koen Augustijnen, Sidi Larbi Cherkaoui, Christine de Smedt, Alain Platel
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Samuel Dravet
μοντάζ/ editing: Michèle Hubinon
παραγωγή/ production: Laurent Versini
συμπαγωγή/ co-production: Patrice Nezan / Lesfilmsduprésent, Lieven Thyrrion / Viens!, Daniel de Valck / Cobra Films, ARTE France
Γαλλία-Βέλγιο/ France-Belgium

Για τους λόγους που ώθησαν τον Alain Platel να κάνει αυτήν την ταινία:

«Ήθελα να εξηγήσω τη συλλογική μας προσέγγιση, να γνωστοποιήσω τη μέθοδο εργασίας μας και, επιπλέον, να αποτίσω φόρο τιμής στους ερμηνευτές που ταξίδεψαν μαζί μας αυτά τα είκοσι χρόνια. Έτσι, η περφόρμανς του κάθε χορευτή δεν είναι απλά μια χορογραφική περφόρμανς, αλλά πάντα κάτι που αναδύεται από την καθημερινότητα, που είναι στενά συνδεδεμένο στο κοινωνικοπολιτικό πλαίσιο μέσα στο οποίο αυτό το κάτι δημιουργείται. Εξαιτίας της πολύ δυνατής προσωπικής τους δέσμευσης προς κάθε περφόρμανς, οι ερμηνευτές πάντα παρέχουν το νόημα. Θεώρησα ότι ένα ντοκιμαντέρ θα ήταν εξαιρετικός τρόπος να επιστρέψουμε συναισθηματικά στις ρίζες μας και να ξαναγράψουμε την ιστορία μας. Και είναι επίσης μια νέα περιοχή για πειραματισμό ούτως ώστε να προσεγγίσουμε το χορό με διαφορετικό τρόπο. Το γράψιμο του ντοκιμαντέρ αυτού αντιστοιχούσε σε μια κινηματογραφική ευχή. Ακόμα και σε μια ανάγκη: εδώ και δυο-τρία χρόνια, ήθελα να κάνω μια ταινία-απολογισμό του έργου μου. Κι ένιωσα πραγματικά έτοιμος γι' αυτό».

...και την προσέγγισή του προς αυτή την ταινία:

«Χρησιμοποίησα ένα μηχανισμό που μοιάζει αρκετά με αυτόν των περφόρμανς μου – να προσαρμοζόμαστε πάντα στις καταστάσεις γύρω μας, να εκμεταλλευόμαστε στο έπακρο κάθε συνάντηση και ν' αναζητούμε το συναίσθημα εκεί που δεν περιμένουμε απαραίτητα να το βρούμε. Για να απεικονίσω την ιδιαίτερη φύση της δημιουργικής μας δουλειάς, υιοθέτησα μια συγκεκριμένη μέθοδο: την παρατήρηση από την περιφέρεια ούτως ώστε να φτάσω στο κέντρο. Από πού έρχεται η ενέργεια και πώς φτάνει πάνω στη σκηνή, αυτή η ζωή μέσα στην κίνηση. Δεν είναι μια ταινία για, αλλά με τα Les Ballets C. de la B. και όλους αυτούς που ταξίδεψαν μαζί μας στις περιοδείες μας τα τελευταία είκοσι χρόνια».

About the reasons that drove Alain Platel to do this film :

"I wanted to explain our collective approach, make known our working method and, also, pay homage to the performers who have traveled with us over these twenty years. Thus each artist's performance is never simply a choreographic performance, but always something that emerges from everyday life, which is intimately linked to the socio-political context in which this something was created. Because of their very strong personal commitment to each performance, the performers always provide the meaning. I thought that a documentary was an excellent way to bring us back emotionally to our roots and to rewrite our history. And it is also a new area for experimentation in order to approach dance in a different way.

Writing this documentary corresponded to a personal cinematographic wish. A need, even: for two or three years already, I wanted to make a film to take stock of my work. And I felt really ready for this."

...and his approach to this film:

"I used a mechanism that is quite similar to that of my performances - always adapting to the situations around us, making the most of each encounter and seeking emotion where you do not necessarily expect to find it. To reflect the special nature of our creative work, I adopted a certain method: observing from the periphery in order to reach the centre. Where the energy comes from and how it arrives on the stage, this life in movement. It is not a film about, but with, Les Ballets C. de la B. and all those who have traveled on the road with us over the past twenty years."

Διάλογοι 2: Τελετουργία/ Dialogue 2 Ritual

Ο ένας είναι ένας από τους πιο σημαντικούς Ευρωπαίους καλλιτέχνες, ένας δημιουργός με πλούσια ιστορία, ο Josef Nadj. Ο άλλος ένας λατόμος. Για τον έναν η επαναλαμβανόμενη κίνηση για τη σκληρή κατεργασία της πέτρας γίνεται μια καθημερινή τελετουργία, που κορυφώνεται με τον κύκλιο χορό. Για τον άλλο η καλλιτεχνική δημιουργία και γραφή προκύπτει μέσα από την τελετουργική διαμόρφωση μιας τεράστιας μάζας πηλού σε αυτοπορτρέτο. Οι δυο παρουσίες ανοίγουν ένα σιωπηλό διάλογο μέσα από την αφοσίωσή τους.

One of them is one of the leading artists in Europe today, a creator with a rich history: Josef Nadj. The other is a stone picker. For the latter, the repeated motion for the arduous extraction of the stone becomes a daily ritual, climaxing in a cyclical dance. For the former, artistic creation and écriture emerge from the ritualistic shaping of a huge mass of clay into a self-portrait. The two presences embark on a silent dialogue through their dedication.

Branco Istvancic

Ο Branco Istvancic, σκηνοθέτης στον κινηματογράφο και την τηλεόραση, γεννήθηκε στη Σουμπότσινα το 1967. Σπούδασε σκηνοθεσία κινηματογράφου και τηλεόρασης στην Ακαδημία Δραματικών Τεχνών του Ζάγκρεμπ. Ασχολείται συνεχώς με το ντοκιμαντέρ και το έργο του έχει βραβευτεί στην Κροατία αλλά και διεθνώς. Βαθιά ριζωμένος στην παράδοση του κροατικού ντοκιμαντέρ, δίνει ιδιαίτερη προσοχή στην ανθρωπότητα, αλλά και χιουμοριστική, προσέγγιση των θεμάτων του. Η ταινία του Ο κορμοράνος σκάχτρο (1998) θεωρείται ένα από τα καλύτερα κροατικά ντοκιμαντέρ της δεκαετίας του '90. www.istvancic.com

Branco Istvancic Film and TV director, born in Subotica, in 1967. Graduated film and TV direction in 1999 at Academy of Dramatic Arts in Zagreb. He has continuously been involved with documentary films and has received Croatian as well as international rewards for his work. Deeply enrooted in the Croatian documentary tradition, he pays special attention to the human, but also humorous, treatment of his subjects. His film The Cormorant Scarecrow (1998) is considered to be one of the best Croatian documentaries of the nineties www.istvancic.com

Josef Nadj

Josef Nadj, Γάλλος υπήκοος, γεννήθηκε το 1957 στην Kanjiza της Βοϊβοδίνας, στην πρώην Γιουγκοσλαβία. Φοίτησε σε σχολή τέχνης και στο Πανεπιστήμιο της Βουδαπέστης, όπου σπούδασε τέχνη και ιστορία της μουσικής. Παράλληλα, διδάχθηκε πάλη και πολεμικές τέχνες και παρακολούθησε μαθήματα θεάτρου. Αφησε τη Βουδαπέστη για το Παρίσι, όπου πήγε για να γίνει μίμος. Εκεί ανακάλυψε τον μοντέρνο χορό, που τότε ήταν μια ανερχόμενη τέχνη. Συνεργάστηκε ως χορευτής με πολλούς χορογράφους, όπως τους: Mark Tompkins, Catherine Diverres και François Verret.

Το 1986, ίδρυσε την ομάδα του με την επωνυμία Le Théâtre Jel, και άρχισε να καλλιεργεί τη δική του τεχνοτροπία, κατασκευάζοντας ένα εντελώς πρωτότυπο σύμπαν επί σκηνής. Οι δημιουργίες του, ταυτόχρονα χορευτικές και δραματικές, κυριαρχούνται από συνεχώς μεταβαλλόμενες εικόνες. Μοιάζει να «πιάνει» διαρκώς τους ψιθύρους και το μουρμούρισμα του κόσμου, κι είναι έτοιμος πάντα να τα πάρει και να τα κάνει ένα νέο «κείμενο», έναν πίνακα ή ένα τοπιακό έργο που θα το μοιραστεί με όλους. Στην ατμόσφαιρα υπερσχύει το τραγικό στοιχείο, αλλά η τραγωδία κλυδωνίζεται από το γέλιο, από το μπουρλέσκ, από την ειρωνεία. Στο ιδιωματικό αυτό καταφύγιο όπου προβάλλει τα εσωτερικά του φαντάσματα, τριγυρίζουν με ύποπτο σκοπό ορισμένα κηδεμονικά πρόσωπα: ο Κάφκα, ο Μπύχνερ, ο Μπόρχες, ο Μπέκετ, και ο Μπρούνο Σουλτς είναι κάποιοι από τους «παππούδες στη φαντασία» του Nadj. Η μουσική παίζει πρωτεύοντα ρόλο στα κομμάτια του. Συχνά δημιουργεί τη στιγμή για διάλογο. Η κομψότητα των σωμάτων, η χάρη των κινήσεων, η γλυκύτητα των χειρονομιών: αυτά είναι τα χαρακτηριστικά της χορογραφίας του Josef Nadj.

Δύο από τις πιο γνωστές του δημιουργίες είναι το Le canard pékinois (1987) και Woyzeck (1994). Μετά την υποψηφιότητά του ως διευθυντή του Εθνικού Χορογραφικού Κέντρου (CCN) της Ορλεάνης το 1995, δημιούργησε, μεταξύ άλλων τα Les philosophes (2001), Journal d'un inconnu (2002) και Asobu (2006). Το 2006 το έργο του Petit psaume de matin παρουσιάστηκε στο Φεστιβάλ Αθηνών. Διετέλεσε καλλιτεχνικός συνεργάτης του Φεστιβάλ της Αβινιόν 2006.

Josef Nadj, French citizen, was born in 1957 in Kanjiza, in Vojvodina, a region of ex-Yugoslavia. He attended art school and the University of Budapest where he studied art and music history. At the same time, he took classes in wrestling and martial arts and attended theatre courses. He left Budapest for Paris, where he arrived in 1980 to learn mime and discovered contemporary dance which was at that time an up-and-coming discipline. He took part as a dancer in the creations of numerous choreographers: Mark Tompkins, Catherine Diverres and François Verret.

In 1986, he founded his company, Le Théâtre Jel, and began to develop his own technique and style, to construct a totally original universe on stage. His creations, at the same time dance and drama, are dominated by constantly transforming images. He appears constantly aware of the murmurings of the world, ready to take them and turn them into a new "text", a painting or a scenic work to be shared. The atmosphere is predominantly tragic, but the tragedy is shaken by laughter, by burlesque, by irony. In the vein of this intimate shelter that projects his interior ghosts, prowl some tutelary faces: Kafka, Büchner, Borges, Beckett, Bruno Schulz, are some of them «grandfathers in imagination» of Nadj. Music plays a major role in his pieces. It often creates the moment for dialogue. Elegance of the bodies, grace of the movements, sweetness of the gestures, such are the distinctive signs of the choreographies of Josef Nadj.

Two of his most renowned creations are Le canard pékinois (1987) and Woyzeck (1994). After his nomination as the director of National Choreographic Centre (CCN) of Orléans in 1995 he created, among others, Les philosophes (2001), Journal d'un inconnu (2002), Asobu (2006). In 2006 his work Petit psaume du matin was hosted by the Athens Festival. He was the associate artist of 2006 Avignon Festival.

Berac kamena/ The Stone Picker/ Ο λατόμος

2005/ 20'

σκηνοθέτης/ director: Branko Istvančić
χορογράφος/ choreographer: Vido Bagur
μουσική/ music: Vido Bagur, Dalibor Grubacevic
ερμηνεύουν/ performers: Branko Tokić, Popovici
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Branko Cahun
μοντάζ/ editing: Mladen Radakovic
παραγωγή/ production: Vladimir Spicer : HRT Croatian Television
Κροατία / Croatia

Ο κεντρικός χαρακτήρας σ' αυτό το ντοκιμαντέρ είναι «ο λατόμος», ένας από τους τελευταίους χρορευτές στη βραχώδη γη, που ασκεί ένα παλιό και σχεδόν εκλείπον επάγγελμα. Όταν του το ζητούν, δουλεύει στο παλιό του λατομείο αλλά χωρίς τη χρήση μηχανημάτων. Χρησιμοποιεί αποκλειστικά εργαλεία που απαιτούν σκληρή σωματική εργασία. Εργάζεται με αυτόν τον τρόπο επειδή δεν υπάρχει άλλος για να γίνει η δουλειά σωστά. Απαιτείται τεράστια σωματική προσπάθεια για να επιτευχθεί ο σκοπός, καθώς και εξειδικευμένη μεθοδολογία και πολλά χειροποίητα εργαλεία που εκτελούν ένα σιωπηλό χορό πάνω στο πετρώδες έδαφος. Γι' αυτό άλλωστε και είναι τόσο καλό θέμα για ντοκιμαντέρ: χωρίς διαλόγους, μόνο με το χορό των βημάτων του και τον ήχο της πέτρας.

The main character in this documentary is "the stone picker" one of the last dancers on the rocky ground and practitioner of an old and dying profession. When requested, he works in his old stone-pit, but without the use of machinery. He exclusively uses tools that require hard physical labour. He is working in this manner simply because there is no other way to do the job properly. Major physical effort is required to achieve that, as well as sophisticated methodology and many hand-made tools as he performs a silent dance on the rocky ground. This is precisely why he is such a good character for a documentary with no dialog, only foot-step dance in silent and stone sounds.

Paso Doble

2006/ 40'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer, ερμηνεύουν/ performers: Miquel Barcelo, Josef Nadj
μουσική/ music: Alain Mahé
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Bruno Delbonnel
μοντάζ/ editing: Les Poissons volants
παραγωγή/ production: Les Poissons volants
συμπααραγωγή/ co-production: Festival d'Avignon
Γαλλία / France

«Από τη στιγμή που ανακάλυψα ότι ένας άνθρωπος που ανεβαίνει στη σκηνή δημιουργεί ένα παράδοξο, ένα μυστήριο που δεν αποκωδικοποιείται, έχω προσληφθεί σ' αυτό το θεατρικό χώρο. Τι υπάρχει, όμως, σ' αυτό το χώρο που μου τραβάει την προσοχή; Η λεπτή σχέση που δημιουργείται ανάμεσα στα ζωντανά σώματα. Από ποια βάση ξεκινούνται κινήσεις ικανές να δημιουργήσουν αυτή τη γλώσσα, τόσο οικεία αλλά και τόσο παράξενη, που μοιραζόμαστε τη στιγμή που ανεβαίνει η αυλαία; Για ποιο πράγμα μιλά αυτή η γλώσσα; Ίσως για κάποια αλήθεια κρυμμένη πίσω από τις μάσκες όλων μας και πίσω από τις χειρονομίες μας, μια αλήθεια για την οποία ο άνθρωπος παραμένει εκουσία σιωπηλός».

Josef Nadj

Η ανανέωση των απαρχών της τέχνης – μέσα από τις καλλιτεχνικές τους χειρονομίες αλλά και μέσα σε αυτές – είναι κάτι που προβληματίζει ιδιαίτερα και τον χορογράφο Josef Nadj και τον καταλανό ζωγράφο και γλύπτη Miquel Barcelo. Αποφάσισαν λοιπόν να βασίσουν την ταινία τους πάνω σε αυτή την πρόθεση. Μεγάλος θαυμαστής του Miquel Barcelo, ο Josef Nadj ονειρευόταν για πολύ καιρό να κάνει ένα σώμα –στην κυριολεξία– με ένα γλυπτό του Καταλανού.

Η περφόρμανς Paso Doble, που εμφανίζεται στην ταινία, συνίσταται στην αποκάλυψη ενός έργου τέχνης καθώς αυτό παίρνει υπόσταση, στη μεταμόρφωση κάθε βράδυ ενός τεράστιου, παρθένου φόντου από φρέσκο πηλό τοποθετημένου σ' ένα τοίχο, ο οποίος, χάρη στη μεγαλοφυΐα του Barcelo, θα γίνει μια εικαστική και γλυπτική επιφάνεια που θα παραπέμπει ανάλογα στα μεσαιωνικά ανάγλυφα, στις στηλαιογραφίες του Λασκό, στους σχεδόν σαμανιστικούς χορούς των, καλυμμένων με μπλε χρωστική ουσία, μοντέλων του Yves Klein, στον Πόλοκ και τα περίφημα «σταξίματά» του ή στην Ιαπωνία, στους καλύτερους χορευτές της ομάδας Gutai...

Ο Miquel Barcelo, καταξιώθηκε παγκοσμίως το 1982, την εποχή της περφόρμανς έκθεσης τέχνης Documenta στο Κάσελ και έκτοτε εκθέτει στα μεγαλύτερα μουσεία του κόσμου. Ο Miquel Barcelo είναι μοναδική μορφή στη σύγχρονη τέχνη, έξω από τη μόδα και τις σύγχρονες τάσεις. <http://www.miquelbarcelo.info/#>

"Since the moment I discovered that a person climbing on stage creates a paradox, a mystery that remains indecipherable, I have fastened myself to this theatrical space. But what is it in this space that captures my attention? The subtle relationship created between living bodies. From what depths surge movements capable of creating this language, so familiar and yet so strange, that we share the moment the curtain rises? What is this language speaking about? Perhaps of a certain truth hidden behind all our masks and behind all our gestures, a truth about which man more voluntarily remains silent."

Josef Nadj

Renewing the origins of art – both through and in their artistic gestures – is a major concern for both choreographer Josef Nadj and Catalan painter and sculptor Miquel Barcelo. They decided to base the film on this intention. Big admirer of Miquel Barcelo, Josef Nadj dreamed for a long time to make a body – in the literal sense – with a sculpture of the Catalan.

Paso Doble, the performance, shown in the film, consists of revealing an artwork as it comes into being, each night transforming an enormous virgin backdrop of fresh clay mounted on a wall that will become, with the genius of Barcelo, a pictorial and sculptural surface reminiscent in turn of Medieval bas-reliefs, the parietal walls of Lascaux, or of the almost shamanistic dances of Yves Klein's blue pigment coated models, to Pollock and his famous drippings or to Japan with the best artists of the Gutai group dancing...

Miquel Barcelo, imposed himself to the world level in 1982 at the time of the prestigious demonstration of art of Kassel and that since is exposed in the biggest museums of the world. Miquel Barcelo is a singular figure in contemporary art, existing outside fashion and current trends. <http://www.miquelbarcelo.info/#>

Μονόλογος 1/ Monologue 1 Josephine Baker

Josephine Baker – Schwarze Diva in einer weissen Welt/
Josephine Baker – Black Diva in a White Man's World
2006 / 45'

σκηνοθέτης/ director: Annette von Wangenheim
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Monika Eise
μοντάζ/ editing: Gisela Koschytorz
ερμηνεύει/ performer: Josephine Baker
παραγωγή/ production: Lothar Mattner, Reinhard Wuif, WDR Cologne
Γερμανία / Germany

Η Josephine Baker ήταν μια από τις πιο δημοφιλείς καλλιτέχνιδες του 20ου αιώνα. Ο θρυλικός της χορός με τη ζώνη από μπανάνες άφησε ιστορία στο θέατρο και το τραγούδι «J'ai deux amours» έγινε ο ύμνος της. Ήταν η βασίλισσα του τσάφλεστον τη δεκαετία του '20, η ντίβα των Folies-Bergère και η αγαπημένη του Casino de Paris. Η Baker ήταν 19 ετών όταν έφτασε στο Παρίσι το 1925 με τη La Revue Nègre. Βρέθηκε στο σωστό μέρος τη σωστή στιγμή. Η εκπληκτική της ενέργεια έπασε τον παλιό της εποχής. Οι Παριζιάνοι λάτρευαν την Josephine. Η εξωτική της ομορφιά επέτρεπε στους θεατές να προβάλλουν πάνω της τις αφρικανικές τους φαντασιώσεις, ενώ παράλληλα ήταν αρκετά λευκή ώστε να ταυτίζονται μαζί της.

Το ντοκιμαντέρ της Annette von Wagenheim's αποκαλύπτει την πολιτική και φυλετική σημασία αυτού του διεθνούς ινδάλματος. Στάσιο υλικό και συνεντεύξεις με σύγχρονους καλλιτέχνες ανιχνεύουν την καριέρα της Baker από τα πρώτα βήματά της ως χορεύτριας στο Παρίσι μέχρι τον κατοπινό πολιτικό της ακηβισμό ως μέλους της γαλλικής Αντίστασης και σπαδού του αμερικανικού κινήματος για τα πολιτικά δικαιώματα. Η ταινία προσεγγίζει τη ζωή και το έργο της Josephine Baker από μια νέα οπτική, σε σύγκριση με τα πολυάριθμα ντοκιμαντέρ που έχουν ήδη γυριστεί μ' αυτό το θέμα, παρουσιάζοντας την καλλιτέχνίδα μέσα από τον καθρέφτη των ευρωπαϊκών αποικιακών κλισέ και ως ακηβίστρια του παγκόσμιου Κινήματος Μαύρης Συνειδησης του 20ου αιώνα. Το πολιτικό αυτό πλαίσιο είναι που υπογραμμίζει τη σημερινή σημασία της ζωής και του

που υπογραμμίζει τη σημερινή σημασία της ζωής και του έργου της Josephine Baker, μιας καλλιτέχνιδας πολύ μπροστά από την εποχή της. Ήταν η πρώτη μαύρη ντίβα που μπόρεσε να σκεφτεί και να πράξει με παγκόσμιες διαστάσεις. Η Ευρώπη την έκανε σταρ κι ολόκληρος ο κόσμος την είδε ως ένα σύμβολο της ειρήνης και της αμοιβαίας κατανόησης των λαών που γεφυρώνει τους πολιτισμούς.

Πρωτοπόροι του μαύρου χορού, όπως οι Geoffrey Holder, Arthur Mitchell, Carmen de Lavallade, Maurice Hines και Elsa Wollaston, θυμούνται τις εμφανίσεις τους επί σκηνής με την Baker, ενώ βιογράφοι και ιστορικοί σχολιάζουν πασιγύωστο αλλά και άγνωστο αρχαικό υλικό. Josephine Baker was one of the most popular artists of the 20th century. Her legendary banana belt dance created theater history; her song "J'ai deux amours" became her hymn. She was the queen of the Charleston during the Roaring Twenties, Diva of the Folies-Bergère, and the darling of the Casino de Paris. Baker was 19 years old when she arrived in Paris in 1925 with La Revue Nègre. She was in the right place at the right time. Her extraordinary energy hit the 'nerve of the time.' The Parisians simply loved Josephine. Her exotic beauty had allowed audiences to project their own African fantasies and yet there was enough whiteness to identify with her.

Annette von Wagenheim's documentary exposes the political and racial significance of this international icon.

Μονόλογος 2/ Monologue 2 Lucinda Childs

Lucinda Childs
2006/ 52'

σκηνοθέτης/ director: Patrick Bensard
χορογράφος/ choreographer: Lucinda Childs
μοντάζ/ editing: Françoise Arnaud
παραγωγή/ production: François Le Bayon :
Lieurac Productions
συνπαραγωγή/ co-production: ARTE France,
Cinémathèque de la Danse
Γαλλία / France

Τη δεκαετία του '70, η Ευρώπη ανακάλυψε μια νέα γενιά αμερικανών χορογράφων, οι περισσότεροι τους από τη Νέα Υόρκη. Η τεχνοτροπία και οι μέθοδοι που χρησιμοποιούσαν στη δουλειά τους κατέπληξαν την καλλιτεχνική και χορογραφική σκηνή της εποχής. Μια νέα πρωτοπορία γεννήθηκε, μια πλήρης μίξη χορού, μουσικής και γραφικών τεχνών. Μεταξύ των καλλιτεχνών αυτών, η Lucinda Childs παραμένει μία από τις ηγετικές μορφές. Το ντοκιμαντέρ αυτό παρακολουθεί την εξέχουσα αυτή προσωπικότητα καθώς σχολιάζει την καριέρα της. Παραγωγή της arte, η ταινία περιλαμβάνει συνεντεύξεις με τη Lucinda Childs, τον Mikhail Baryshnikov, καθώς και το Ballet de L'Opéra du Rhin σε πρόβες και παραστάσεις στη Νέα Υόρκη, το Λονδίνο και το Παρίσι. Η ταινία αποτελεί το πρώτο κινηματογραφικό πορτρέτο της Lucinda Childs που έγινε ποτέ. Lucinda Childs Γεννημένη το 1940, η Childs μεγάλωσε στο Upper East Side της Νέας Υόρκης. Σπούδαζε χορό με τους Bessie Schonberg, Merce Cunningham και Robert Dunn, ενώ εμφανίζεται σε έργα των Robert Morris, Steve Paxton και Yvonne Rainer. Η Lucinda Childs ξεκίνησε την καριέρα της ως χορογράφος το 1963, ως αρχικό μέλος του Judson Dance Theater της Νέας Υόρκης. Το 1973 ίδρυσε το δικό της χορευτικό σχήμα και στη συνέχεια συνεργάστηκε με τους Robert Wilson, Philip Glass, Steve Reich, Frank Gehry,

Henryk Gorecki, Ιάνη Ξενάκη και Robert Mapplethorpe. Μετά την περίφημη όπερα Einstein on the Beach των Wilson-Glass, με την ίδια στο ρόλο του Einstein, η Childs έκανε τη χορογραφία Dance σε μουσική του Philip Glass το 1979. Το Dance εξακολουθεί να θεωρείται μία από τις ωραιότερες χορογραφίες στην ιστορία του σύγχρονου χορού. Η Lucinda Childs εμφανίστηκε με τον Wilson στο δίπρακτο έργο του I Was Sitting on My Patio This Guy Appeared I Thought I Was Hallucinating (1977-78), στο Quartet του Heiner Müller (1987-88), και στο La Maladie de la Mort της Marguerite Duras (1996-97).

Από τη δεκαετία του '80, η Lucinda Childs προσκαλείται σ' ολόκληρη την Ευρώπη και τις ΗΠΑ για να παρουσιάσει τις χορογραφίες της με τα πιο διακεκριμένα χορευτικά σχήματα. Το πρώτο αφηγηματικό της έργο ήταν το Daphnis and Chloe (σε μουσική που έγραψε ο Ravel το 1912 για τα Ballets Russes), το οποίο η Childs χορογράφησε το 2003 για το Grand Ballet της Γενεύης. Εδώ και κάμποσο καιρό, η Childs, εκπαιδευμένη στον κλασικό χορό, έχει στραφεί προς την όπερα, με την ιδιότητα της παραγωγού και της υπεύθυνης παραγωγής. Έχει συνεργαστεί εκτενώς με την Εθνική Σχολή Μπαλέτου της Γαλλίας και το Centre National de la Danse στο Παρίσι. Έχει χορογραφήσει δύο σόλο για τον Mikhail Baryshnikov: Opus one (2003) και Largo (2004). Το 2004 το γαλλικό κράτος της απένειμε τον τίτλο του Ιππότη της Λεγεώνας της Τιμής των Τεχνών και των Γραμμάτων.

Το χορογραφικό λεξιλόγιο της Childs

Περισσότερο από κάθε άλλη μεταμοντέρνα χορογράφος της εποχής της, η Lucinda Childs υπήρξε πραγματικά μια θηλυκή Ροβινσώνας Κρούσος μέσα στον ιδιαίτερο κόσμο της: έναν κόσμο γεμάτο αφηρημένα και αφαιρετικά σόλο, η αισθητική στάση του οποίου έχει παραμείνει αναλλοίωτη από τη δεκαετία του '60. Η Childs ξεκίνησε το 1960 στο θρυλικό πλέον Judson Memorial Church της Νέας Υόρκης, όπου χόρευε τα πρωτοπορικά της σόλο με αυστηρή απλότητα, χωρίς ντεκόρ, πλοκή ή εκπλήξεις, στο πλευρό άλλων δημιουργών του dance-happening, όπως των Trisha Brown, Twyla Tharp και Steve Paxton. Τα μεταμοντέρνα εκείνα χρόνια όλα επιτρέπονταν, από το να χορεύεις κατακόρυφα στους τοίχους κτιρίων μέχρι να χειρονομείς γυμνός μέσα σε δημόσια πάρκινγκ, ωστόσο η Childs ανέπτυξε τη δική της τεχνοτροπία που δεν στόχευε ούτε στο να σοκάρει ούτε στο να καθιερώνει μόδες. Το σήμα κατατεθέν της ήταν πάντα ένα είδος χορευο-μαθηματικών:

επαναλαμβανόμενες αλληλουχίες κινήσεων που ακολουθούν περίπλοκα γεωμετρικά σχήματα και δημιουργούν έτσι την εντύπωση του καλειδοσκοπίου όταν τις παρατηρεί κανείς από ψηλά. Αυτό που βλέπει ο θεατής δεν είναι ένα χορευτικό σχήμα αλλά σειρές άφυλων, απρόσωπων, ανέκφραστον κινούμενων ανθρώπων που εκτελούν απέλαιωτες προουσίες και άλματα που περιπλέκονται, διασταυρώνονται και εναλλάσσονται σε πολυφωνικούς συνδυασμούς. Μια υπνωτικά ανέηνη κίνηση με συνδυασία κυκλικής μουσικής, όπως του Philip Glass ή του Henryk Gorecki. Τα τελευταία χρόνια, η Childs πειραματίζεται με διάφορα είδη μουσικής, γεγονός που έχει προσδώσει στις χορογραφίες της έναν νέο δυναμισμό, μια άλλη αρμονία και μαγεία. Είναι γνωστή για την αφαιρετική της τεχνοτροπία και τα αφηρημένα, χωρίς πλοκή έργα της. Το αναγνωριστικό ενδιαφέρον για τη δουλειά της – η οποία θεωρείται «εικονική» χωρίς να χρειάζεται να καταφεύγει σε ευρήματα υψηλής τεχνολογίας – υποδηλώνει ότι η Childs πιθανόν να εκφράζει τη μεταμοντέρνα πρωτοπορία.

In the seventies, Europe discovered a whole generation of American choreographers, most of them from New York. Their style and work methods bowled over the artistic and choreographic scene of the time. A new avant-garde was born, thoroughly blending dance, music and graphic arts. Among these artists, Lucinda Childs remains one of the figureheads. This documentary follows this exceptional personality as she comments upon her career. An arte production, the film features interviews with Lucinda Childs, Mikhail Baryshnikov, and the Ballet de L'Opéra du Rhin in rehearsals and performances in New York, London, and Paris. This is the first filmed portrait of Lucinda Childs ever. Lucinda Childs Born in 1940, Childs grew up on New York City's Upper East Side. She studied dance with Bessie Schonberg, Merce Cunningham and Robert Dunn; she also performed in works by Robert Morris, Steve Paxton and Yvonne Rainer. Lucinda Childs began her career as a choreographer in 1963 as an original member of the Judson Dance Theater in New York. After forming her own dance company in 1973, she collaborated with Robert Wilson, Philip Glass, Steve Reich, Frank Gehry, Henryk Gorecki, Ianis Xenakis and Robert Mapplethorpe. After the famous opera Einstein on the Beach by Wilson-Glass, in which she performed Einstein, she choreographed Dance on music by Philip Glass in 1979. Dance is still considered as one of the most beautiful choreographs in the history

Rare footage and interviews with contemporary artists help trace Baker's career from her early dancing days in Paris to her later political activism as a member of the French Resistance and supporter of the American Civil Rights Movement. The film approaches the life and work of Josephine Baker from a new perspective, compared to the long line of documentaries on her. It portrays the artist in the mirror of European colonial clichés and presents her as an activist of the worldwide Black Consciousness movement of the 20th century. It is this political context that underlines the current importance of the life and work of Josephine Baker, an artist way ahead of her time. She was the first black diva able to think and act in global dimensions. Europe made her a star, and the whole world saw her as a symbol of peace and an understanding between nations that bridges the cultures. Pioneers of black dance, such as Geoffrey Holder, Arthur Mitchell, Carmen de Lavallade, Maurice Hines and Elsa Wollaston recall their stage appearances with Baker; biographers and historians comment on well-known and unknown footage and photos.

of modern dance. Lucinda Childs performed opposite Wilson, in his two-act play I Was Sitting on My Patio This Guy Appeared I Thought I Was Hallucinating (1977-78), in Heiner Müller's Quartet (1987-88), and in La Maladie de la Mort by Marguerite Duras (1996-97). Since the 1980s, Lucinda Childs has been invited all over Europe and the USA to stage her choreographs for the most prestigious dance companies. Her first narrative work was Daphnis and Chloe (set to Ravel's score, composed in 1912 for Les Ballets Russes), which she choreographed in 2003 for the Grand Ballet of Geneva. For some time now, Childs, a classically trained dancer, has been moving towards opera, directing and then being responsible for productions. She has worked extensively with the French National Ballet School and the Centre National de la Danse in Paris. She has choreographed two solos for Mikhail Baryshnikov: Opus one (2003) and Largo (2004). In 2004 she was appointed by the French Government to the rank of Commandeur dans l'Ordre des Arts et des Lettres.

Childs' choreographic vocabulary

More than other post-modern choreographers of her generation, Lucinda Childs has been a real Robinson Crusoe-like figure in her unique world of abstract minimalist solos, the aesthetic stance of which has remained constant since the 1960s. Childs got her start in 1960 at the now legendary Judson Memorial Church in New York, where she performed her avant-garde solos with a rigorous simplicity void of decor, plot or surprise, alongside other dance-happening makers, such as Trisha Brown, Twyla Tharp and Steve Paxton. Back in those post-modern days, the attitude was "anything goes", whether it was dancing up buildings perpendicularly or gesticulating naked in parking lots, but Childs developed her own style which aimed neither to create shock waves, nor to set trends. Her trademark has always been a sort of choreo-mathematics: repetitive movement sequences that are arranged in intricate geometrical patterns, which would give a kaleidoscopic effect if observed overhead. What one sees is not a company of dancers, but rows and lines of sexless, faceless, emotionless movers executing endless pirouettes, leaps and jumps that intertwine, crisscross, and alternate in polyphonic combinations. A hypnotically perpetual motion is set to circular music like Philip Glass's or Henryk Gorecki's. In recent years, Childs has started experimenting with more diverse types of music, which has given her pieces fresh dynamism, harmony and magic. She is known for her minimalist style and plotless, abstract works. A new interest in her work – perceived as virtual without having to resort to high tech tricks – suggests that she just might be on the cutting-edge of post-postmodernism.

Blue
2006/ 3'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer, ερμηνεύει/ performer: Elif Isikozlu
μουσική/ music: original piano recording by Eve Egoyan: The "Allemande" from Bach's French Suite No.6 BWV 817 in E major.
διεύθυνση φωτογραφίας/photography: Carolyn Wong
μοντάζ/ editing: Caroline Christie
παραγωγή/ production: Elif Isikozlu: Elif Isikozlu Productions
Καναδάς/ Canada

Φτάνει μια στιγμή που ούτε έχεις φύγει από το μέρος που βρίσκεσαι, ούτε έχεις φτάσει εκεί που πας. Είναι η στιγμή μόλις πριν παίξεις την πρώτη σου νότα, μόλις πριν βγεις στη σκηνή, μόλις πριν πεις σε κάποιον ότι δεν τον αγαπάς πια. Ισορροπώντας στο μεταίχμιο, μεταξύ και ανάμεσα, το Blue εκτυλίσσεται μέσα σ' αυτή τη στιγμή, στο κατώφλι μεταξύ σιωπής και ήχου.

Βασισμένο στο πρωτότυπο σκηνοκωμμάτι με τον ίδιο τίτλο, το Blue είναι μια αφηρημένη εξερεύνηση του ταξιδιού που κάνει το χέρι προς το τηλεκοντρόλ του πιάνου κατά την πρωτότυπη ηχογράφηση της Allemande από τη γαλλική σουίτα του Μπαχ υπ. αριθμ. 6 BWV 817 σε μι μείζονα από τη διακεκριμένη καναδή πιανίστα Eve Egoyan. Η Elif Isikozlu είναι γνωστή από τη δουλειά της σ' ένα ευρύ φάσμα καλλιτεχνικών μέσων: θέατρο, κινηματογράφο, μουσική και χορό. Είναι γνωστή στην Κωνσταντινούπολη για το σκηνοθετικό της έργο στο θέατρο. Πρόσφατα έπαιξε πιάνο στη μεγάλη μήκους ταινία Water του Deepa Mehta. Το Blue είναι η δεύτερη ταινία της.

There is a moment when you have neither left the place you're in, nor entered the one you're going to. It is the moment just before you play your first note, just before you walk out on stage, just before you tell someone you don't love them anymore. Balanced on the brink, "betwixt and between", Blue takes place within this moment, within the threshold between silence and sound.

Based on the original stage piece of the same name, Blue is an abstract exploration of the journey of the hand to the piano keyboard, featuring an original recording of the Allemande from Bach's French Suite No. 6 BWV 817 in E major by acclaimed Canadian pianist, Eve Egoyan.

Elif Isikozlu is known for her work across a broad range of artistic mediums: theater, film, music and dance. She is known in Istanbul, Turkey, for her work as a theater director. She was recently engaged as pianist in Deepa Mehta's feature film Water. Blue is her second film.

Sakte vals/ Waltz
2007/ 10'

σκηνοθέτης/ director: Zoe Christiansen
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Hilde Malme
μοντάζ/ editing: Zoe Christiansen
παραγωγή/ production: Zoe Christiansen, Mobile Homes and Fjordholm Filmproduksjon
Stockholmsgt
Νορβηγία/ Norway

Το Sakte vals δημιουργήθηκε με ανάθεση από το Stedsans 2006, μια ετήσια, site-specific διοργάνωση διάρκειας 9 ημερών. Η ταινία είναι μια εγκατάσταση εξωτερικού χώρου, με τρεις μεγάλης κλίμακας προβολές βίντεο σ' έναν τσιμεντένιο τοίχο στον άδειο χώρο ενός πάρκινγκ.

Η ταινία παρακολουθεί μια ομάδα ηλικιωμένων που συναντούνται μια φορά την εβδομάδα στο πολιτιστικό κέντρο του δήμου για να χορέψουν, να κουβεντιάσουν και να κάνουν παρέα. Όλοι τους έχουν ζήσει και εργαστεί όλη τους σχεδόν τη ζωή στην περιοχή του Γκρίνλαντ, γνωστή για τα διυλιστήριά της και την παραγωγή πορσελάνης. Σε μια σειρά πορτρέτα που παρουσιάζονται ταυτόχρονα σε τρεις οθόνες, η ταινία καταγράφει τη μοναδική γλυκύτητα των ηλικιωμένων χορευτών, το χούμορ τους και τη φροντίδα και γενναιοδωρία που μοιράζονται. Παρουσιάζεται λοιπόν μια ομάδα ανθρώπων που συνήθως θεωρούνται θεατές. Στην ταινία αυτή, αντιπροσωπεύουν όχι μόνο τη ζωντανή ανάμνηση περασμένων εποχών, αλλά και τη θέληση να προχωρήσουν προς ένα απρόβλεπτο μέλλον.

Η Zoe Christiansen, γεννημένη και μεγαλωμένη στη Δανία (1957), ασχολείται με την περφόρμανς, τη θεατρική εγκατάσταση και τη video art. Έχει εργαστεί και περιοδεύσει ως σκηνογράφος και θεατρική σκηνοθέτρια σε πολλές ευρωπαϊκές πόλεις (1980-1996). Από το 1994 ζει στο Όσλο, όπου έχει ιδρύσει διάφορα πρότζεκτ περφόρμανς και τέχνης με την υποστήριξη του Νορβηγικού Συμβουλίου Τέχνης. Παράλληλα, έχει ασχοληθεί με ένα πιο προσωπικό έργο που ξεκινάει από μια δέσμευση προς ένα συγκεκριμένο χώρο και ένα περιεχόμενο που πραγματεύεται ζητήματα που αφορούν στην ταυτότητα, τις ρίζες και τους πρόσφυγες, ιδωμένα ως μεταμορφώσεις που μας επιβάλλει η παγκοσμιοποίηση. Για το έργο της έχει λάβει επιχορηγήσεις και βραβεία.

Sakte vals was a commission from Stedsans 2006, an annual, 9 day site-specific event. The film was conceived as an outdoor installation with 3 large-scale video projections onto a concrete wall in an empty car park area.

The film depicts a group of old people who meet once a week in the local community centre to dance, talk and be together. All of them have lived and worked most of their lives in the Greenland area which is known for its heavy oil refinery industry and its porcelains production. In a series of portraits presented simultaneously on three screens, the film captures the unique douceur of the old dancers, their humor and their attentive and generous presence. A presentation of a group of people who otherwise often are considered as spectators. In this film they represent not only the living memory of times gone by, but also the will to move on into an unpredictable future.

Zoe Christiansen, born and raised in Denmark (1957), works with performance, theatrical installation and video art. She has worked and toured as a scenographer and stage director in a number of European cities 1980 - 1996. Lives in Oslo since 1994 where she has been the founder of a number of performance and

art projects which have been supported by the Norwegian Art Council. In parallel with this work she has developed a more intimate work which takes its point of departure in a site-specific engagement, and a content evolving from questions concerning identity, roots and displacements in the perspective of the transformations brought upon us by globalization. Zoe has received several grants and prizes for her work.

Alongside, this creation proposes to put in question the roles and the relevancy of audio and video in audiovisual works. Born in 1982, in San Sebastián, Spain, Leire Navaridas, is currently working on his Master's degree in Visual Communication in Hamburg. He is supported by DAAD, the German Academic Exchange Service.

No heaven
2005/ 4'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer: François Blouin
μουσική/ music: DJ Champion
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Michel St-Martin
μοντάζ/ editing: Jean-François Lord
παραγωγή/ production: Jean-Luc Della Montagna : NuFilms
Καναδάς/ Canada

Ξεσηκωτικοί ρυθμοί και αιθέρια φωνητικά πλαισιώνουν ένα νεαρό ακροατήριο συναυλίας καθώς επιδεικνύει το χορευτικό του ταλέντο. Infectious beats and ethereal vocals set the stage for a crowd of young concert-goers to show off their steps.

set the stage for a crowd of young concert-goers to show off their steps.

Ella Fitzgerald
2007/ 6'

σκηνοθέτης/ director, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing, παραγωγή/ production : Leire Navaridas ερμηνεύου/ performers: Jazmin Peters, Emialaem O'Farril, Gry Raaby
μουσική/ music: Ella Fitzgerald, Duke Ellington
Γερμανία/ Germany

Η ταινία αυτή γεννήθηκε σαν ένα όνειρο, ως φόρος τιμής στην υπέροχη Έλλα Φιτζέραλντ, της οποίας η μουσική μπορεί και προκαλεί τόσο ζωηρά συναισθήματα και κινήσεις σε κάθε άνθρωπο. Ταυτόχρονα, η δημιουργία αυτή θέτει σε αμφισβήτηση τους ρόλους και τη σχετικότητα του οπτικού και του ακουστικού σε οπτικοακουστικά έργα.

Γεννημένος το 1982, στο Σαν Σεμπαστιάν της Ισπανίας, ο Leire Navaridas, κάνει μεταπτυχιακές σπουδές οπτικών επικοινωνιών στο Αμβούργο, με υποτροφία του DAAD, της γερμανικής υπηρεσίας ακαδημαϊκών ανταλλαγών. This film was born as a dream, as an homage to the marvellous Ella Fitzgerald, whose music is able to produce such energetic feelings and movements in every human being.

Κοντινό στο σώμα/ Body in a Close Shot

Spinning Towards the Abyss 2006/ 4'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer, μουσική/ music, μοντάζ/ editing, παραγωγή/ production: Helga Stromberger
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Dali Cores
ερμηνεύουν/ performers: Helga Stromberger, Christelle Paquet (Vilas con Krilas)
Αυστρία-Βρετανία / Austria-UK

Μια γυναίκα πηδά μέσα σε μια εναλλακτική σφαίρα χώρου και χρόνου, όπου το σώμα της παγιδύεται μέσα σε μια συνεχή περιστροφική κίνηση γύρω από τον άξονά του. Ενώ περιστρέφεται, η ταυτότητά της διαρκώς διαλύεται και μεταμορφώνεται σε κάτι άλλο. Η Helga Stromberger είναι performer, χορογράφος και καλλιτέχνης. Γεννήθηκε στην Αυστρία αλλά από το 2000 έχει έδρα το Λονδίνο. Αρχικά εκπαιδεύτηκε ως χορεύτρια στη Νέα Υόρκη. Ασχολείται με πολλά και διάφορα μέσα, όπως το βίντεο, την performance και τις εγκαταστάσεις, ενώ χορογραφεί για το χορευτικό της σχήμα Vilas con Krilas από το 2001. A woman jumps into an alternative realm of space and time, where her body gets caught in a constant spinning motion around its axis. While she is spinning her identity keeps dissolving and transforming into something else. Helga Stromberger is a performer, choreographer and artist. She was born in Austria but has been based in London since 2000. Originally she was trained as a dancer in New York. She works in a variety of media including video, performance and installations, and has been choreographing for her Dance Company "Vilas con Krilas" since 2001.

Origem 2006/ 3'

σκηνοθέτης/ director, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing: Oscar Malta
χορογράφοι/ choreographers: Oscar Malta, Marcela Monteiro
μουσική/ music: Percussion Group
ερμηνεύουν/ performers: Marcela Monteiro (Pixel Artes Visuais)
παραγωγή/ production: Pixel Artes Visuais, Fatima Monteiro, Oscar Malta, Tuca Siqueira, Janderson Nobre, Gisele Menezes and José Jorge
Βραζιλία / Brasil

Το βίντεο αυτό έγινε στο εργαστήριο video art του Oscar Malta στο Festival de Inverno de Garanhuns του 2006 στο Περναμπούκο της Βραζιλίας. Το έργο ερευνά νέες εκφράσεις στήριξης της video art, στην προκειμένη περίπτωση, το σώμα. Ο Oscar Malta γεννήθηκε στο Ρεσίφε της βορειοανατολικής Βραζιλίας. Είναι δημιουργός φιλμ και βίντεο, καθώς και σχεδιαστής.

This video was realized in a video art workshop given by Oscar Malta at the 2006 Festival de Inverno de Garanhuns in Pernambuco, Brasil. This work is a research of new supporting surfaces for video art, in this case: the body. Oscar Malta was born in Recife in northeastern Brazil. He works as a film and video maker, as well as a designer.

Pulse Line 2005/ 6'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer, ερμηνεύουν/ performers, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Andrea Bozic, Julia Willms
μουσική/ music: Julia Willms
μοντάζ/ editing: Julia Willms
παραγωγή/ production: Touch Lab
Ολλανδία / The Netherlands

Η ταινία πραγματεύεται το σώμα, την οικειότητα και το άγγιγμα. Η γραμμή του σφυγμού (pulse line) δημιουργείται από δύο γυναίκες στομάχια που αγγίζονται καθώς το ένα ξαπλώνει πάνω στο άλλο. Ανασάνουν, μιλούν, γελούν. Μια κινούμενη γραμμή δημιουργείται από δύο σώματα που συγκρούονται μαλακά μέχρι που αλληλεπικαλύπτονται. Μια καμπύλη. Μια σύγκρουση. Μια λαχτάρα. Ένας χορός. Το άγγιγμα αναδίνει οικειότητα. Η ταινία ανάγεται σε μια στενή σωματική επαφή, έναν χορό δύο στομαχιών που διαπραγματεύονται την απόσταση.

Η Andrea Bozic είναι κροάτισσα χορογράφος που έχει έδρα της στο Άμστερνταμ. Ολοκλήρωσε τις σπουδές της στο χορό στο School voor Nieuwe Dans Ontwikkeling (SNDO) του Άμστερνταμ το 1999. Το 2004 αποφοίτησε από το Dance Unlimited της Σχολής Θεάτρου του Άμστερνταμ. Το έργο της συνδυάζει διάφορες τέχνες και περιλαμβάνει performance, εγκαταστάσεις και μικρού μήκους ταινίες. Είναι καλλιτεχνική διευθύντρια της BE, ενός φορέα που προωθεί, αναπτύσσει και ερευνά υβριδικά και νέα μέσα. Η Julia Willms είναι γερμανίδα video artist που έχει την έδρα της στη Βιέννη. Έχει λάβει μέρος σε πολλές ομαδικές εκθέσεις κι έχει συνεργαστεί σε performance projects. Ασχολείται με εγκαταστάσεις βίντεο για ένα συγκεκριμένο χώρο (site specific) και την ενδιαφέρει ιδιαίτερα το τι συμβαίνει στα σύνορα μεταξύ χώρων. www.willmsworks.net
The movie deals with the body, intimacy and touch. The 'pulse line' is produced by two bodies gently colliding until the point of overlap. A curve. A collision. A craving. A dance. The touch oozes intimacy. The movie is reduced to intimate body contact, a dance of two stomachs negotiating the distance. Andrea Bozic is a Croatian choreographer based in Amsterdam. She completed her dance studies at the School for New Dance Development in Amsterdam in 1999. In 2004 she graduated from Dance Unlimited, at the Theatre School Amsterdam. Her work is mainly cross disciplinary and includes performance, installation and short film. She is the artistic leader of the BE, agency for promotion, development and research into hybrid and new media work. Julia Willms is a German video artist based in Vienna, Austria. She has taken part in several group exhibitions and collaborated on performance projects. She makes site specific video installations and is especially interested in what happens on the borders between spaces. www.willmsworks.net

Moebius 2006/ 3'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer, μοντάζ/ editing, παραγωγή/ production, ερμηνεύει/ performer: Claudia Kappenberg
Βρετανία / UK

Ένα βίντεο τρίπτυχο που αναμειγνύει το εικονικό και το αληθινό, το παρελθόν και το παρόν. Ερασιτεχνικό αρχαικό υλικό ενός παιχνιδιού pushball (που παίζεται με δύο ομάδες και μια μπάλα διαμέτρου 1,80μ και βάρους 20 κιλών) προβάλλεται πάνω σ' ένα σημερινό σώμα. Η μπάλα του παιχνιδιού γίνεται το ερέθισμα που κάνει το σώμα να κινηθεί. Το έργο είναι λούττα. Το φορμά του τρίπτυχου βασίζεται στο έργο του Joseph Kosuth One in Three Chairs, του 1965. Το Moebius αποκαλύπτει την έννοια του έργου, δείχνοντας ταυτόχρονα ένα εικονικό παρελθόν, μια σύνθετη εικόνα κι ένα σώμα που επαναλαμβάνει αυτά που έχει μάθει.

Η Claudia Kappenberg είναι performer και video artist. Χρησιμοποιώντας σιωπηλές χειρονομίες και καθημερινές κινήσεις, τα έργα της εκτελούν παράλογες επαναλήψεις και απίθανες αποστολές. Τα έργα της αποτελούνται από minimal χορογραφίες και συχνά προορίζονται για συγκεκριμένους χώρους. Με δομή που παραπέμπει σε τελετουργικές πράξεις ή επαναληπτικές λούπες, τα έργα της προκαλούν το ένα σύστημα δημιουργώντας ένα άλλο, διαταράσσοντας καθιερωμένα πρότυπα και μετασπίζοντας το συμβατικό. www.ckappenberg.info
A video triptych that mixes the virtual and the real, the past and the present. Amateur archive footage of a pushball game is projected onto a present-day body, whereby the virtual ball becomes the impulse for the body to move. The work is a loop. The format of the triptych is based on Joseph Kosuth's work One in Three Chairs, from 1965. Moebius reveals the concept of the work, showing simultaneously a virtual past, a composite image and a body that repeats what it has learned.

Claudia Kappenberg is a performer and video artist. Using silent gestures and everyday movements, her works perform absurd repetitions and impossible tasks. Her projects consist of minimal choreographies, whereby the work is often conceived for particular sites. Constructed as ritualistic activity or repetitive loops her works challenge one system by creating another, disturbing established patterns and displacing the conventional. www.ckappenberg.info

Silent body/ Le corps silencieux 2005/ 7'

σκηνοθέτης/ director: Emmanuel Vantillard
μουσική/ music: Kim Cascone
ερμηνεύουν/ performers: Noele Van Kelst, Léa Lescure
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Laurent Desmet
μοντάζ/ editing: Tristan Von Christann
παραγωγή/ production: Le fresnoy, studio national
Γαλλία / France
Δύο σώματα συναντώνται και διασταυρώνονται, αναζητώντας μια ταυτότητα. Σώματα-σύνορα που δημιουργούν αισθητικά εδάφη.

Ο Emmanuel Vantillard γεννήθηκε το 1969. Σπούδασε στο Fresnoy, Studio National des Arts Contemporains της Γαλλίας. Συμμετείχε με τις ταινίες του Silent Body και Purifiés και με την performance του H σε πολλές ομαδικές εκθέσεις και προβολές. Two bodies meet and cross each other, looking for an identity. Bodies/borders, creators of sensory territories.

Emmanuel Vantillard was born in 1969. He studied at Fresnoy, Studio National des Arts Contemporains in France. With his films Silent Body and Purifiés, as well as his performance H, he has participated in a number of collective exhibitions and screenings.

Body electric #2 2006 / 7'

σκηνοθέτης/ director, μουσική/ music, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing: Davide Pepe
χορογράφος/ choreographer, ερμηνεύει/ performer: Miriam King
παραγωγή/ production: Davide Pepe/Miriam King
Ιταλία/ Βρετανία, Italy/ United Kingdom

Ένα σώμα τεντώνεται, κατακλύσσεται και διαπρνώντας την ενέργειά του, μέχρι που την ελευθερώνει μέσα από μια κινητική έκρηξη. Ένας νέος χορός λαμβάνει χώρα ανάμεσα στις πτυχώσεις του.

Η Miriam King είναι καλλιτέχνης-χορογράφος-χορεύτρια-σκηνοθέτρια-performer-κινηματογράφιστρα που γεννήθηκε στο Λονδίνο, ζει στο Μπράιτον και δουλεύει πιανίστα. Από το θέατρο στο χορό, κι από εκεί στις παραστατικές τέχνες και στις ταινίες, η King έχει δημιουργήσει τις δικές της μοναδικές performances που την ταξιδεύουν σ' ολόκληρο τον κόσμο. Γέρα από τα πολλά βραβεία που έχουν λάβει, οι ταινίες της έχουν προβληθεί σε όλες τις ηπείρους (εκτός από την Ανταρκτική) καθώς και στη Μπενετία της Βενετίας, στο Λίνκολν Σέντερ της Νέας Υόρκης, στο Κέντρο Γομπιτζίου στο Παρίσι και στο ICA του Λονδίνου.

Ο Davide Pepe είναι παλιός σκηνοθέτης. Έχει εργαστεί ως μοντέρ και συνθέτη τον ήχο και τη μουσική για τις ταινίες του. Έχει σκηνοθετήσει μερικές ταινίες χορού κι έχει βραβευτεί για ορισμένες από αυτές στα φεστιβάλ Dance on Screen (Λονδίνο), Image dansa (Βαρκελώνη) και 4film festival (Μπολζάνο). Το 2006 η μικρού μήκους ταινία του Little Boy προβλήθηκε στο Πανόραμα του 56ου Φεστιβάλ Βερολίνου. www.davidepepe.com
A body stretches itself gaining and retaining its energy until releasing it in a kinetic explosion. A new dance takes place between its folds.

Miriam King is an artist/choreographer/dancer/director/ live artist/filmmaker born in London, living in Brighton, working internationally. Moving from theater through to dance, and in more recent years to live art and film, Miriam King has created her own unique performances and residencies, taking her around the world. Her award-winning films have featured in the Venice Biennale and been shown at the Lincoln Center in New York, the Pompidou Centre in Paris, the ICA in London and have now been screened in every continent in the world (excluding Antarctica). <http://www.myspace.com/mimking>

Davide Pepe is an Italian filmmaker. He has worked as an editor and he composes the sound and music score for his films. He has directed a few dance films and has won awards for some of them at the festivals Dance on Screen (London), Image dansa (Barcelona) and 4film festival (Bolzano). In 2006 his short film Little Boy was selected at the 56th Berlin IFF at the Panorama section. www.davidepepe.com

Ματιές στην εφηβεία / A Glimpse at Adolescence

Η εφηβεία ως πραγματικότητα. Με το βλέμμα ενός ενήλικα ως περίοδος απειθαρχίας, φρεσκάδας, αβεβαιότητας, ομορφιάς. Με το βλέμμα ενός εφήβου ως ανεξήγητη ψυχολογική κατάσταση υπερευαισθησίας. Με το βλέμμα κάποιου που κοιτάζει προς τα πίσω, ως κατάσταση που οδηγεί από το σκοτάδι και τη μοναξιά προς το φως, την ελευθερία και την επικοινωνία.

Adolescence as reality. Seen through the eyes of an adult, it is a period of disobedience, freshness, uncertainty and beauty. Seen through the eyes of an adolescent, it is an inexplicable psychological state of hypersensitivity. Seen through the eyes of someone looking back, it is a state that leads from darkness and loneliness to the light, to freedom and communica-

You Made Me Love You 2006/ 4'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer: Miranda Pennell
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: John Smith
παραγωγή/ production: Miranda Pennell
Βρετανία / UK

Η χορογράφος Miranda Pennell έχει ειδικευτεί στο χορό και τον κινηματογράφο. Παρ' όλα αυτά, θα ήταν ανακριβές να περιγράψουμε τη δουλειά της ως «ταινίες χορού». Στο You Made Me Love You, 21 χορευτές στέκονται στη σειρά μπροστά στην κάμερα. Είναι όλοι μάτια. Ακολουθούν την κάμερα καθώς κινείται δεξιά ή αριστερά, αυθαίρετα. Αν η κάμερα είναι το ποντίκι, οι χορευτές είναι γάτες που θέλουν να το πιάσουν με τα βλέμματά τους. Χωρίς να αντιλαμβάνονται το ζήλο που δείχνουν, τα κομψά αγόρια και κορίτσια ακολουθούν αποφασισμένα τη λεία τους.

Choreographer Miranda Pennell is specialized in film and dance. Still, it would be incorrect to label her work as "dance films." In You Made Me Love You, 21 dancers are lined up in front of the camera. They are all eyes. They follow the camera as it moves to the right or left at arbitrary moments. If the camera is the mouse, the dancers are cats that want to catch it with their looks. Unaware of their own eagerness, the elegant guys and gals resolutely follow their prey.

O Que E um Beijo, Se Eu Posso Ter o Seu Olhar/ What Is a Kiss, If I Can Have Your Eyes 2006/ 4'

σκηνοθέτης/ director, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing: Antonio Stickel
χορογράφοι/ choreographers: Claudia Mello, Juliana Maia
μουσική/ music: Ceu
ερμηνεύουν/ performers: Elisa Machado, Flavia Altenfelder, Laura Sarkovas, Maria Whitaker, Mariana Lederman, Naná Caramuru, Viviane Facciolla, Zoe Barossi
παραγωγή/ production: Antonio Stickel, Claudia Mello
Βραζιλία / Brazil

Χορογραφία που έγινε για το τραγούδι «Malemolencia» της Ceu. Το θέμα του τραγουδιού είναι η αποπλάνηση ενός κοριτσιού από ένα αγόρι. Το βίντεο είναι το αποτέλεσμα μιας έρευνας του Antonio Stickel για τη σχέση σώματος-κάμερας. Ο Antonio Stickel ασχολείται με το βίντεο και πειραματίζεται πάνω στη σχέση σώματος-κάμερας από το 2001. Διετέλεσε παραγωγός ενός video dance σε 16mm για την πτυχιακή του εργασία, καθώς και πολλών άλλων μικρών έργων σε συνεργασία με διακεκριμένα χορευτικά σχήματα του Σάο Πάουλο. www.stickelfilmes.com.br

A choreography made for the song "Malemolencia" by Ceu. It's a song about a girl being seduced by a boy. The video is a result of research carried out by Antonio Stickel on the relationship between body and camera.

Antonio Stickel works with video and has been experimenting with the relationship between body and camera since 2001. He produced a video dance in 16mm as a final course project, as well as other minor projects with distinguished dance companies in São Paulo. www.stickelfilmes.com.br

Hoepel op! / Hoop it! 2006/ 6'

σκηνοθέτης/ director, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing: Rick Robin
χορογράφος/ choreographer: Soosan Gilson
μουσική/ music: compilation
ερμηνεύουν/ performers: Caroline Bon, Katjoesja Siccama, Marja Wijnands (Jeugdtheater Plankenkoorts)
παραγωγή/ production: Jeugdtheater Plankenkoorts
Ολλανδία / The Netherlands

Το Hoop it! είναι μία κωμική ταινία με θέμα τρία ενήλικα κορίτσια που ακόμα τρέχουν από δω κι από κει με το σκουτεράκι τους... Το Hoop it! ήταν η πρώτη χορευτική παράσταση των Plankenkoorts. Οι τρεις τους, καβάλα στο σκουτεράκι τους, ερμήνευσαν αυτό το έργο πάνω από 150 φορές σ' ολόκληρη την Ολλανδία. Για τη 10η επέτειό τους, προσκάλεσαν τη χορογράφο Soosan Gilson και τον κινηματογραφιστή-καλλιτέχνη RickRobin να κάνουν ένα ριμέικ του Hoop it! με τη μορφή ταινίας χορού. Για να ολοκληρωθεί ο κύκλος, η ταινία έγινε μια λούπια, αρχίζοντας και τελειώνοντας με το γνωστό τους λογότυπο του σκουτέπ.

Το χορευτικό σχήμα Plankenkoorts ειδικεύεται σε χορευτικές παραστάσεις για παιδιά άνω των 4 ετών. Ο αφηρημένος τους χορός έχει μια αφηγηματική δύναμη και αγγίζει τις καρδιές των παιδιών άμεσα, χωρίς λόγια. Τα θέματά τους διαπερνούν την επιφάνεια και κεντρίζουν το κοινό. Αυτό κάνει τις παραστάσεις τους πολύ αγαπητές, και σε ενήλικες και σε παιδιά!

Hoop it! is a comic film, about three grown-up girls still racing around on their scooter...

Hoop it! was the very first dance performance of Plankenkoorts. The three of them on their scooter, they danced this performance more than 150 times

of Plankenkoorts. The three of them on their scooter, they danced this performance more than 150 times throughout the Netherlands. For their 10th anniversary they invited choreographer Soosan Gilson and film artist RickRobin to make a remake of Hoop it! in the form of a dance film. To complete the circle, the film became a loop, beginning and ending in their well-known logo of the scooter.

Plankenkoorts specializes in dance performances for children age 4 and older. Their abstract dance has a narrative power and touches children's hearts directly without words. Their themes touch deeper than the surface and prickle the audience. This makes their performances highly appreciated by both adults and children!

In the Groove 2006/ 2'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer: Clarence Ford
μουσική/ music: Orin Isaacs
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Adam Marsden
μοντάζ/ editing: Andrew Hobbs
ερμηνεύουν/ performers: Kurt Browning, Alexandra Collins, Alicia Bisante, Felich Turano, Jordan Duncan, Micahel Luppino, Michael Volpe, Ralph Mardynowski, Sergei Vasilenka
παραγωγή/ production: Sandra Cassaro: Millennium Pictures
Καναδάς / Canada

Ένας συνδυασμός χόκεϊ, χορού, καλλιτεχνικού πατινάζ και χιπ-χοπ με φόντο ένα παγοδρόμιο. Εμφανίζεται ο πρωταθλητής του καλλιτεχνικού πατινάζ Kurt Browning.

Ο Clarence Ford είναι χορογράφος που έχει ασχοληθεί εκτενώς με το φιλμ και το βίντεο, καθώς και με το θέατρο. Έχει συνεργαστεί με τους Christina Aguilera, The Kids in the Hall, N'Sync, Cirque du Soleil, Barenaked Ladies and Jackie Chan.

A combination of hockey, dance, figure skating, and hip-hop set in an ice rink. Featuring championship figure skater Kurt Browning.

Clarence Ford is a choreographer who has worked extensively in film and video, as well as for the stage. He has worked with Christina Aguilera, The Kids in the Hall, N'Sync, Cirque du Soleil, Barenaked Ladies, and Jackie Chan.

Animalz 2006/ 3'

σκηνοθέτης/ director, μουσική/ music, μοντάζ/ editing: Sergio Cruz
χορογράφοι/ choreographers: JP Omari, Sergio Cruz
ερμηνεύουν/ performers: B3- Brighton Youth Dance Company
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Hanna Korhonen
παραγωγή/ production: Ed Cooper
συμπααραγωγή/ co-production: Channel4, South East Dance, Youth Dance England, England Arts Council and Screen South.
Βρετανία / UK

Το Animalz είναι μια μικρού μήκους ταινία πολλαπλών υφών, στην οποία το νεανικό σχήμα breakdance B-Boy (δεκαέξι χορευτές 8-14 ετών) παροτρύνεται να βγάλει το ζώο που κρύβει μέσα του μέσα από έναν ζωηρό χορό.

Ο Sergio Cruz γεννήθηκε στην Πορτογαλία το 1977 και εργάζεται ως σκηνοθέτης, σχεδιαστής ήχου και μοντέρ στο Λονδίνο. Έχει εργαστεί ως χορογράφος, συν-δημιουργός και ερμηνευτής χορευτικών παραστάσεων. Ασχολείται με το φιλμ και το βίντεο από το 2003 και τα έργα του έχουν προβληθεί στην τηλεόραση, σε γκαλερί και σε κινηματογραφικά φεστιβάλ. Εξαιρουμένη κάπου κάπου να δουλεύει ως dj.

Animalz is a multi-textural short film, where the urban young breakdance company B-Boy (sixteen 8-14 year-old dancers) were encouraged to bring out the animal in themselves in their energetic performances.

Sergio Cruz was born in Portugal in 1977 and works as a director, sound designer and editor in London. He has worked as a choreographer, co-creator and performer in dance performances. He has been creating film and video since 2003 for international broadcast, gallery exhibition and film festivals, and continues to work as a video jockey, occasionally.

a.l. 2006/ 4'

σκηνοθέτης/ director: Bogdana Pascal
χορογράφος/ choreographer: Alexandra Pirici
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Vlad Micu
μοντάζ/ editing: Robert Voiculescu
παραγωγή/ production: Departamentul producție editoriale emisiune realizata pentru tvr cultural MMVI
Ρουμανία / Romania

Οι φίλοι είναι ό,τι πιο πολύτιμο έχουμε. Μια ταινία animation για μια τρυφερή φιλία.
Friends are the most valuable thing we have. An animation film about a tender friendship.

Puzzled Feet 2006/ 5'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer, ερμηνεύει/ performer, παραγωγή/ production: Amparo Martinez Paz
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Tony D'Arco
μοντάζ/ editing: Diego Santomé
Ισπανία / Spain

Στο Puzzled Feet, μέσα από την εικόνα της γυναίκας δίπλα στο παράθυρο, προσπαθούμε ν' ανακαλέσουμε στη μνήμη μας την έφηβη που άλλοτε κάνει πως είναι κοριτσάκι, κι άλλοτε κάνει πως είναι μια ενήλικη που εκφράζεται με αβεβαιότητα και σύγχυση. Διεξάγει ένα διάλογο με τον εαυτό της μέσα από την κίνηση των ποδιών της που μπορεί να μας παρασύρει σε διάφορες διαθέσεις και να καταλήξει στη σιωπή. Η Amparo Martinez Paz είναι ισπανίδα χορεύτρια και χορογράφος. Η καριέρα της έχει ακολουθήσει τη διαδρομή: Σαντιάγο ντε Κομποστέλα, Μαδρίτη, Βαρκελώνη και Νέα Υόρκη. Έχει συμμετάσχει σε διάφορα φεστιβάλ χορογραφίας στην Ισπανία κι έχει διδάξει σε όλες τις παραπάνω πόλεις.

In Puzzled Feet, through the image of the woman by the window, we try to remember the adolescent who sometimes pretends to be a little girl and other times pretends to be an adult who expresses herself with uncertainty and confusion. She maintains a dialogue with herself through the movement of her feet that can take us through different moods and conclude in a silence.

Amparo Martinez Paz is a Spanish contemporary dancer and choreographer. Her dance career developed in Santiago de Compostela, Madrid, Barcelona and New York. She has participated in different Spanish choreography festivals and has taught dance in the aforementioned cities.

Cargo 2007/ 4'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer: Kelly Hargraves
μουσική/ music: Ollie Marland
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Grace Salez
μοντάζ/ editing: Kelly Hargraves, Mike Murphy
ερμηνεύει/ performer: Joe Jurd
παραγωγή/ production: Kelly Hargraves, Cinekel Productions
συνπαραγωγή/ co-production: MEDIANET
Καναδάς-ΗΠΑ / Canada-USA

Το Cargo, που γυρίστηκε στην κορυφή ενός βουνού στον Καναδά, είναι μια μικρού μήκους ταινία χορού η οποία εξερευνά μια στάση ανεφοδιασμού που κάνει ένας άνδρας στο ταξίδι της ζωής του. Στη στάση αυτή θα ξεκουραστεί και θα αναλογιστεί αν πρέπει να συνεχίσει το ταξίδι του. Άλλες φορές σκοτεινή, άλλες φορές αστεία και πάντα σέξι, η ταινία παρακολουθεί τον Joe Jurd καθώς γεμίζει μια Buick Skylark του '69 με τον σωματικό και συναισθηματικό του εαυτό.

Η Kelly Hargraves είναι Καναδέζα και ζει στο Λος Άντζελες, όπου συνίδρυσε το διεθνές φεστιβάλ ταινιών χορού Dance Camera West. Είναι επίσης διευθύντρια των τμημάτων Fringe Fest και Family Program Director του φεστιβάλ κινηματογράφου Silver Lake.

Στο ενεργητικό της ως χορογράφου και ερμηνεύτριας περιλαμβάνονται σόλο και συλλογικά χορευτικά έργα με την κολεκτίβα καλλιτεχνών και επιστημόνων PoMo CoMo, με την οποία έχει δώσει παραστάσεις στον Καναδά, τις ΗΠΑ και την Ευρώπη.

Cargo, shot on the top of a mountain in Canada is a short dance film that explores one man's pit stop on the road of life, where he pauses to rest and contemplate whether to continue the journey. Sometimes dark, sometimes funny and always sexy, the film watches performer Joe Jurd as he fills the interior of a 1969 Buick Skylark with his physical and emotional self.

Kelly Hargraves is a Canadian presently living in Los Angeles, where she is co-founder of the Dance Camera West International Dance Film Festival. She is also currently the Fringe Fest and Family Program Director for the prestigious Silver Lake Film Festival.

Her performance background includes solo and collaborative dance, as a creator and performer with PoMo CoMo Artist and Scientist Collective, performing throughout Canada, the USA and in Europe.

Ronja 2006/ 5'

σκηνοθέτες/ directors: Satu Tuomisto, Roger d'Oliverie Mapp
χορογράφος/ choreographer, μοντάζ/ editing: Satu Tuomisto
μουσική/ music, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Roger d'Oliverie Mapp
ερμηνεύει/ performer: Caroline Mueller Hill
παραγωγή/ production: Satu Tuomisto, Roger d'Oliverie Mapp : Shake Ur Arts
Βρετανία / UK

Μια χιουμοριστική επίσκεψη γνωριμίας με το παιδί που όλοι κρύβουμε μέσα μας. Η ταινία γυρίστηκε σ' ένα παλιό σπίτι με μεγάλα βικτοριανά παράθυρα, ξύλινα πατώματα, δερμάτινους κυπαρισσι καναπέδες, έναν καταπράσινο κήπο και έντονο, ευχάριστο φωτισμό.

Η Satu Tuomisto είναι φινλανδή χορογράφος και σκηνοθέτρια. Ο Roger d'Oliverie Mapp είναι φωτογράφος και σχεδιαστής ήχου. Τα έργα τους έχουν παρουσιαστεί σε διάφορα χοροθέατρα του Λονδίνου. Οι δυο τους οργανώνουν δημιουργικά εργαστήρια και επιμορφωτικά προγράμματα σε σχολεία και πολιτιστικά κέντρα. Παράλληλα, διευθύνουν την καλλιτεχνική οργάνωση Shake Ur Arts που δημιουργεί επαγγελματικά έργα αλλά και χρησιμοποιεί τον χορό, τον κινηματογράφο και τη φωτογραφία για την αντιμετώπιση κοινωνικών ζητημάτων που επηρεάζουν τη νεολαία. www.satutuomisto.co.uk www.shakeurarts.org.uk

A humorous visit to meet the inner child in all of us. The film was shot in an old house with big Victorian windows, redwood floors, dark green leather sofas, a lush green garden and strong, engaging lighting.

Satu Tuomisto is a Finnish choreographer and filmmaker. Roger d'Oliverie Mapp is a photographer and sound designer. Their stage works have been presented at various dance theatres in London. They lead creative workshops and run educational projects in schools and other community settings. They run an arts organisation Shake Ur Arts that both creates professional work and uses dance, film and photography to tackle social issues affecting young people. www.satutuomisto.co.uk www.shakeurarts.org.uk

Just Me Maybe 2006/ 10'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer: Luc Dunberry
μουσική/ music: Peter Göhler
ερμηνεύει/ performer: Luc Dunberry
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing: Virgis Puodziunas
παραγωγή/ production: Karsten Liske
συνπαραγωγή/ co-production: Sasha Waltz & Guests
Γερμανία / Germany

Ένας απομονωμένος χαρακτήρας που προσπαθεί ν' ανέβει, να φτάσει στην επιφάνεια, ν' ανακαλύψει τι υπάρχει πιο πέρα, τι θα επακολουθήσει. Μια ενδοσκοπήση στην ασταθή φύση του εαυτού. Νυχτερινός κολυμβητής μέσα στις ανιφάδες και τις ανατροπές του. Η διαστακτική συγκέντρωση όλων των θραυσμάτων της έκρηξης για να ξανασχηματίσει τον εαυτό του. Αλλά ένα κομμάτι του διαφεύγει. Ένα ταξίδι από το σκοτάδι στο φως, από την υπαρξιακή μοναξιά στην συνύπαρξη με τους άλλους. Ο χρόνος τρέχει... αυτό κάνει. Όταν ρώτησα, μου είπε: «Δεν είμαι από δω».

Ο Luc Dunberry είναι χορευτής και χορογράφος που εργάζεται στο Βερολίνο από το 1996. Γεννήθηκε στο Βάλφιλντ του Καναδά το 1969. Από τα εφηβικά του χρόνια, ο Dunberry έκανε μουσικές περιοδείες τα καλοκαίρια στη Βόρεια Αμερική. Το 1996, η Sasha Waltz, που τον γνώρισε στην Οτάβα, τον έφερε στην Ευρώπη για μια για ένα μεγάλο διάστημα και τον έκανε μέλος του συνόλου της Sasha Waltz & Guests.

Στα έργα του ως χορογράφου περιλαμβάνονται, μεταξύ πολλών άλλων, το ντουέτο No Thanks I'm Fine (1997), καθώς και το anything else (1998) και το d'avant (2002), που παρουσιάστηκε στην Αθήνα το Σεπτέμβριο του 2004. Ο Dunberry είναι επίσης κινηματογραφιστής, και οι ταινίες του είναι εξίσου κινητικές όσο και οι χορογραφίες του.

A single isolated character attempting to ascend, to reach the surface, to find out what lies beyond; what is yet to come. An introspection into the volatile nature of the self. Night-swimming through his own contradictions and twists. The tentative gathering of all exploded bits to re-configure himself. But one eludes him. A journey from darkness to light, from existential solitude to existing among others. Time runs on... that's what it does. When I asked him, he said: "I'm not from around here..."

Luc Dunberry is a dancer and choreographer active in Berlin since 1996.

He was born in Valleyfield, Canada in 1969. From the time he was a teenager, Luc Dunberry toured throughout North America during the summers with his music. In 1996, Sasha Waltz, who met him in Ottawa, brought him to Europe for an extended period and made him part of her ensemble Sasha Waltz & Guests. Besides dancing, Luc Dunberry is continually drawn to working as a choreographer. This has resulted in the duet No Thanks I'm Fine (1997), and the works anything else (1998) and d'avant (2002), which was performed in Athens in September 2004, to mention only a few. Dunberry is also a filmmaker, and his films are no less mobile than his stage pieces.

Hard Told
2006/ 8'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer, μοντάζ/ editing: Jane Mason
μουσική/ music: Jules Maxwell, Josef Locke
παραγωγή/ production: South East Dance
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: John Crooks
ερμηνεύουν/ performers: Alan Johnson, Amanda Lawrence
Βρετανία / UK

Το Hard Told είναι ένα ταξίδι αποπνικτικής οικειότητας και απομόνωσης. Μέσα από τα μάτια ενός ηλικιωμένου κωφού, αναδύεται ένας χορός. Γυμνά πόδια... ένα λασπωμένο χωράφι... ένα δέντρο στον ορίζοντα... μια γυναίκα... Προχωρώντας πεζή μέσα από γυμνά τοπία, η ταινία της Jane Mason αναζητά τα σύνορα του χρόνου και του χώρου, με μόνο οδηγό την παρεκκλινουσα αφήγηση των πρωταγωνιστών της. Με εξαιρετική μουσική επένδυση του Jules Maxwell, το Hard Told είναι ένα μεστό συναισθηματικό ταξίδι που ταξιδεύει το ακροατήριο σ' έναν κόσμο που παραπαίει στην άκρη της επικοινωνίας.

Η Jane Mason είναι χορεύτρια, χορογράφος και σκηνοθέτρια. Με καταγωγή από το Ντέβον, είναι ιδρυτικό μέλος του Random Dance Company. Το 2003 γύρισε το andout, μια μικρού μήκους ταινία που διακρίθηκε διεθνώς. Το 2004 επελέγη από το BBC για να συμμετάσχει στο Dance Film Academy, γεγονός που της επέτρεψε να κάνει τη δεύτερη ταινία της, To GO To. Το Hard Told ήταν μία από δύο ταινίες που ανατέθηκαν σε σκηνοθέτες το 2006 από το South East Dance UK, μια οργάνωση που προμηθεύει και αναθέτει πρωτοποριακές ταινίες χορού.

Hard Told is a journey of suffocating intimacy and isolation. Through the eyes of an elderly deaf man, a dance emerges. Bare feet... a muddy field... a distant tree... a woman... Taking pedestrian movement through barren landscapes, Jane Mason's film searches for boundaries of time and space, guided by her protagonists' deviating narrative. With an outstanding score by Jules Maxwell, Hard Told is a rich, emotional journey that carries the audience to a world that teeters on the edge of communication.

Jane Mason is a dancer, choreographer and director. Originally from Devon, she is a founding member of the Random Dance Company. In 2003 she made andout, an internationally acclaimed short film. In 2004 she was chosen by the BBC to participate in Dance Film Academy, a broadcast residency that allowed her to develop her second dance film, To GO To. Hard Told is one of two commissions for 2006 from South East Dance UK, purveyor and commissioner of cutting-edge dance and video.

At Nightfall
2004/ 10'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer, μουσική/ music, ερμηνεύει/ performer, παραγωγή/ production: Stefanie Adcock
μοντάζ/ editing: Stefanie Adcock, Peter Delgado
συμπααραγωγή/ co-production: UCLA Department of World Arts and Cultures
ΗΠΑ / USA

Το At Nightfall είναι μια πειραματική ταινία χορού με έντονες επιρροές από το Yugen, την αισθητική της μεσαιωνικής Ιαπωνίας που εξυμνεί το άγνωστο και το σκοτεινό ως κάτι βαθύ και όμορφο. Το έργο αυτό ξεσκεπάζει τον αναπόφευκτο θάνατο ενός πάλαι ποτέ περιπλανώμενου θεάτρου και του πρωταγωνιστή του.

Η Stefanie Adcock είναι καλλιτέχνις του χοροθεάτρου και σκηνοθέτις πειραματικών ταινιών. Κατάγει από την Αλαμπάμα. Σπούδασε χορό και ασιατικές σπουδές και κατόπιν έζησε στην Ιαπωνία για τρία χρόνια, μελετώντας κλασικό και σύγχρονο ιαπωνικό θέατρο και χορό. Την περίοδο αυτή διδάσκει χορό στο Πολιτειακό Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης στο Πότσταμ.

At Nightfall is an experimental dance film highly influenced by the Japanese medieval aesthetic, Yugen,

Souvenir 2

Σουβενίρ ξανά. Με άρωμα από τον πολιτισμό της χώρας όπου γυρίστηκαν οι ταινίες. Με ταξιδιωτικές εντυπώσεις. Προσπάθεια επικοινωνίας των δημιουργών με μια κουλτούρα διαφορετική από τη δική τους. Μια κίνηση, ένας χορός, μπορεί να παραπέμπει ξανά και ξανά στην αίσθηση του ταξιδιού, όπως τα σουβενίρ;

Souvenir again. With the flavor of the country where the films were made. With travel impressions. An attempt on the part of the artists to communicate with a culture different to their own. Can a gesture or a dance recall, time after time, the sense of the journey, just like a souvenir?

Will Time Tell? 2006/ 13'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer: Sue Healey
μουσική/ music: Ben Walsh
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Mark Pugh
μοντάζ/ editing: Sue Healey, Peter Fletcher
ερμηνεύουν/ performers: Sue Healey Company, Shona Erskine, Norikazu Maeda, Yuka Kobayashi, Ryuichi Fujimura, Mina Kawai, Makiko Izu
παραγωγή/ production: Sue Healey Australia
συμπαράγωγή/ co-production: funded by The Australia Council and Asialink
Αυστραλία/ Australia

Όταν ταξιδεύουμε, η αίσθησή μας του χρόνου είναι βέβαιο ότι αλλοιώνεται. Αυτή είναι η ιστορία μιας Αυστραλέζας στην Ιαπωνία. Κάθε κάδρο

χορογραφείται έχοντας υπόψη το tempo και τη διάρκεια. Άραγε ο χρόνος θα της δείξει αυτό που θέλει να μάθει; Η μικρού μήκους αυτή ταινία παίζει με τους ρυθμούς και τους αντι-ρυθμούς αυτής της στοχαστικής, κεφαλής ιστορίας που μας μεταφέρει την εμπειρία του ξένου.

Η Sue Healey είναι σκηνοθέτρια ταινιών χορού και χορογράφος που ζει στο Σίδνεϊ της Αυστραλίας. Η μικρού μήκους ταινία της Fine Line βραβεύτηκε στο Il Coreografo Elettronico, Napolidanza 2004 και το Reeldance Australia 2004. Το live έργο της Inevitable Scenarios παρουσιάστηκε στην όπερα του Σίδνεϊ το 2006. Το πιο πρόσφατο έργο της είναι η εγκατάσταση-περφόρμανς Will Time Tell? Θα περιοδεύσει στην Ιαπωνία στα τέλη του 2007. www.suehealey.com

While travelling, one's sense of time is invariably altered. This is a short story of an Australian in Japan. Each frame is choreographed with tempo and duration in mind. Will time ever tell her what she needs to know?

This short plays with rhythms and counter rhythms in this meditative, playful piece shot in Japan that gives one a sense of the outsider's experience.

Sue Healey is a dance-filmmaker and choreographer living in Sydney, Australia. Her short film Fine Line won Il Coreografo Elettronico, Napolidanza 2004 and Reeldance Australia 2004. Her live work Inevitable Scenarios was presented by Sydney Opera House 2006. Her current work is the installation/performance of Will Time Tell? She is touring Japan in late 2007. www.suehealey.com

Gaze 2006/ 4'

σκηνοθέτης/ director, μοντάζ/ editing: Andy Wood
χορογράφος/ choreographer, ερμηνεύει/ performer: Zoe Solomons
παραγωγή/ production: Andy Wood: Sound Alibi Productions
Βρετανία/ UK

Το τανγκό θέλει δύο... συνήθως. Στο Ilkley Moor, στο Yorkshire Sculpture Park και στο Runswick Bay, μια μοναχική χορεύτρια τανγκό κινηματογραφείται καθώς διασχίζει διάφορους εξωτερικούς χώρους και καθοδόν καταστρέφει για τα λατρεμένα της παπούτσια. Ανταλλάσσοντας τις milongas του Μπουένος Άιρες για τις εσχχές του Γιορκσάιρ, η μικρού μήκους αυτή ταινία προσφέρει μια εκτός τόπου και χρόνου άποψη.

Ο Andy Wood είναι ένας multi-media καλλιτέχνης που δουλεύει με το βίντεο, τη μουσική και το διαδίκτυο, κι έχει ιδιαίτερο πάθος για το χορό στην οθόνη, τις εγκαταστάσεις για συγκεκριμένους χώρους και τις δημόσιες προβολές. Διευθύνει το Sound Alibi, εταιρεία σχεδιασμού νέων μέσων που παρέχει υπηρεσίες παραγωγής και μοντάζ ψηφιακών μέσων. Είναι παραγωγός των ταινιών του και παραδίδει εργαστήρια βίντεο για πολλούς φορείς. Είναι διευθυντής του Host Media Centre στο Λιντς της Αγγλίας.
It takes two to Tango... usually. Shot on Ilkley Moor, Yorkshire Sculpture Park and Runswick Bay, a lone Tango dancer traverses various outdoor terrain and trashes her treasured shoes on the way. Exchanging the milongas of Buenos Aires for the countryside of Yorkshire this short offers up an incongruous Point Of View.

Andy Wood is a multi-media artist who works with video, music and the internet, with a particular passion for screen dance, site-specific installations and public projections. He runs Sound Alibi, a new-media design company who provide integrated digital media production and editing services. As well as producing his own films he delivers video workshops with a number of agencies. He is a Director of Host, Leeds Media Centre.

Bórame mucho 2005/ 10'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer: Gemma Graells, Mercè Moreno
μουσική/ music: Agost Alustiza
ερμηνεύουν/ performers: Mercè Moreno with Maria Farràs, Armonia Sales, Noelia Robles, Guillermo, Pere Thomas, Natalia Jiménez, David Franch, Gemma Graells
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Vicente Exrópito
συμπαράγωγή/ co-production: Televisió de Catalunya
Ισπανία/ Spain

Καμιά φορά η πραγματικότητα και το περιβάλλον αποκτούν μια φανταστική διάσταση. Στο Bórame mucho οι Gemma Graells και Brown Mercé δημιουργούν ένα χρόνο που δεν υπόκειται στο ρολόι που ορίζει τους φρενιπώδεις ρυθμούς της πόλης. Η πόλη προσπερνά βιαστικά, ενώ «εκείνη» ζει τη δική της πραγματικότητα. Ενωίωρηση, βύθιση. Η ώρα της αλήθειας αντέχει στο χρόνο.

Sometimes reality and the surroundings take an unreal dimension. In Bórame mucho Gemma Graells and Brown Mercé draw a time that no longer is moderated by the clock that dominates the urban frenetic rate. The city marches past by the platform of the meter while "she" lives her own reality. Suspension, immersion; the moment of freedom is made to last.

Waltz 2006/ 6'

σκηνοθέτης/ director, μοντάζ/ editing: Todor Velez
χορογράφος/ choreographer: Ivan Stoyanov
μουσική/ music: Johannes Brahms
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Stanislav Kolev
ερμηνεύουν/ performers: Radina Vasileva, Yasen Kostov (DanceBG.org)
παραγωγή/ production: DanceBG.org
Βουλγαρία/ Bulgaria

Μια μικρού μήκους ταινία για μια ραγισμένη καρδιά, που προσπαθεί να ξεπεράσει τον έρωτά της.
www.dancebg.org
A short movie about a broken heart, which tries to overcome its love.
www.dancebg.org

Den Vody/ Water Day 2006/ 8'

σκηνοθέτης/ director: Crt Brasnik
χορογράφος/ choreographer, ερμηνεύει/ performer: Hiram Quesada Alpizar
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing: Crt Brasnik
παραγωγή/ production: Brayko Productions/
Crt Brasnik
Τσεχία/ Czech Republic

Μια μέρα γεννήθηκε ο Χίραμ. Ήθελε να είναι νερό. Κι έτσι χόρευε. Άλμα, κίνηση, ρολάρισμα, σtop. Αναπνοή. Και πάλι χορός. Καμιά φορά η ζωή είναι δύσκολη. Να 'στε λοιπόν ελεύθεροι. Να 'στε νερό. Και να χορεύετε. Η ταινία γυρίστηκε στην Πράγα.

Ο Crt Brasnik, 25, έκανε αίτηση στη σχολή κινηματογράφου FAMU – ντοκιμαντέρ. Ο Hiram Quesada Alpizar είναι χορευτής, σπούδασε στην Κόστα Ρίκα, δούλεψε για την εθνική ομάδα χορού μέχρι το 2002, κι ύστερα πήγε στην Πράγα, όπου είναι πρωτοετής στη Σχολή Χορού του FAMU.
One day Hiram was born. He wanted to be water. So he danced. Jump, move, roll, stop. Breath. Dance again. Sometimes life is difficult. So be free. Be water. And dance. The movie was made in Prague.

Crt Brasnik, 25, applied at FAMU Cinema School

Crt Brasnik, 25, applied at FAMU Cinema School –documentary.

Hiram Quesada Alpizar is dancer, he finished his studies in Costa Rica, he has worked for the national dance company until 2002, then moved to Prague where he is in his first year at the FAMU Dance School.

Esperando Te/ Waiting for You 2006/ 7'

σκηνοθέτης/ director, μοντάζ/ editing, παραγωγή/ production: Macarena Zamudio
χορογράφος/ choreographer: Felipe Contreras
μουσική/ music: Guillermo Eisner
ερμηνεύουν/ performers: Felipe Contreras, Carla Romero (Colectivo Etiqueta Negra)
παραγωγή/ production: Colectivo Etiqueta Negra
Χιλή/ Chile

Σ' ένα τραπέζι, τρία φλιτζάνια. Σ' ένα δωμάτιο, ένας άνδρας και μία γυναίκα. Η παρουσία κάποιου που δεν είναι εκεί. Η επιθυμία να μην είσαι εκεί. Η ανάγκη ν' αποδράσω κι ύστερα να περιμένω. Να περιμένω ώσπου κάτι ν' αλλάξει, να περιμένω ώσπου κάποιος να γυρίσει... να περιμένω εσένα.

Η Macarena Zamudio εστιάζει τις καλλιτεχνικές της δραστηριότητες στο σταυροδρόμι διάφορων τεχνών, όπως το θέατρο, ο χορός και οι εικαστικές τέχνες. Την περίοδο αυτή ασχολείται με πρότζεκτ που έχουν να κάνουν με τα βίντεο χορού και το θέατρο.

On a table, three cups. In a room, a man and a woman. The presence of someone who's not there. The desire of not being there. The necessity of escape and then to wait. Wait until something changes, wait until someone comes back... waiting for you.

Macarena Zamudio focuses her artistic activities at the crossroads of different disciplines such as theater, dance and visual arts. Currently, she is working in projects that involve dance videos and theater.

Απολαμβάνοντας το χορό! Enjoying dance!

34th St. nyc 2005/ 3'

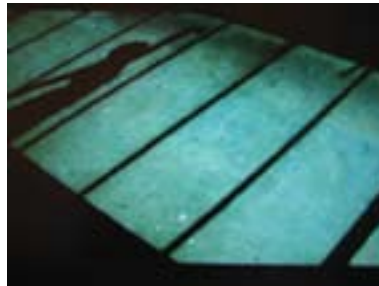
σκηνοθέτης/ director, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing, παραγωγή/ production: Guillaume Le Grontec
χορογράφος/ choreographer, ερμηνεύει/ performer: Stefanie Batten Bland
μουσική/ music: Lionel Hampton, composed by Ed Bland
παραγωγή/ production: SBB/GLG
Γαλλία / France

Η ταινία αυτή γυρίστηκε πάνω σε μια ταράτσα στη Νέα Υόρκη.

This film has been shot on a roof in New York.

Ο Guillaume Le Grontec είναι γάλλος διεθυντής φωτογραφίας. Μεταξύ άλλων, σκηνοθετεί πειραματικές ταινίες χορού. Ζει ανάμεσα σε Ευρώπη και ΗΠΑ.

Guillaume Le Grontec is a French cinematographer, who also directs experimental dance movies. He lives between Europe and the USA.
www.glg-dop.com

Excellent Beauty 2005/ 4'

σκηνοθέτης/ director: The Honey Brothers
χορογράφος/ choreographer: Tom Sapsford
ερμηνεύει/ performer: Catherine Bennett
Βρετανία / UK

Διερευνώντας ιδέες γύρω από την ομορφιά του σώματος, χρησιμοποιώντας τις κινηματογραφικές τεχνικές της αποσπασματικότητας, μια σόλο χορεύτρια κινείται μέσα σ' έναν αρχιτεκτονικό χώρο. Το σώμα της κινηματογραφείται από πολλαπλές οπτικές γωνίες, δημιουργώντας έτσι ένα υπνωτικό σχέδιο σχημάτων και έντονου χρώματος. Ο Tom Sapsford κάνει χορογραφίες από το 1996 που αποφοίτησε από το Royal Ballet School. Οι Honey Brothers είναι ο Mark και ο Brothers έχουν προβληθεί στο ICA του Λονδίνου και έχουν περιοδεύσει στη Βρετανία αλλά και διεθνώς. Ορισμένες από αυτές έγιναν κατ' ανάθεση από το Channel 4, το κανάλι Discovery και το βρετανικό Υπουργείο Εξωτερικών.

Exploring ideas about the beauty of the body, using film techniques of fragmentation, a solo female dancer moves through an architectural space. Her body is filmed from multiple viewpoints, to create a mesmerising pattern of shapes and intense colour. Tom Sapsford has been making dances since 1996 after training at the Royal Ballet School. The Honey Brothers are Mark and Daniel Goddard. The Honey Brothers' films have been shown at the ICA London, toured nationally and internationally. They have also been commissioned by Channel 4, the Discovery Channel and the Foreign Office.

Glück/Happiness 2006/ 6'

σκηνοθέτης/ director, παραγωγή/ production: Laura Nöbauer
χορογράφος/ choreographer: Laura Nöbauer, Peter Percht
μουσική/ music: Roman Gerold
ερμηνεύουν/ performers: Ewa Bankowska, Delphine Kini Mei
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Bernhard Holzhammer, Sigrid Nagele
μοντάζ/ editing: Evamaria Schaller
Αυστρία / Austria

Δύο γυναίκες καθισμένες σ' ένα παγκάκι αφηγούνται μια παράλογη-ρομαντική ιστορία για την αναζήτηση της ευτυχίας, της εμπειρίας της κάθε στιγμής και την ανάπτυξη της επικοινωνίας. Επομένως δεν μιλούν αλλά χρησιμοποιούν αφηρημένες καθημερινές κινήσεις και χειρονομίες. Γεννημένη το 1982 στο Λιντς της Αυστρίας, η Laura Nöbauer σπούδασε MultiMediaArt στο Ζάλτσμπουργκ. Η ταινία είναι μέρος της πτυχιακής της εργασίας.

Two women sitting on a bench tell an absurd-romantic story about the search for happiness, the experience of the moment and the development of communication. Therefore they don't talk but use abstracted every-day movements and gestures. Born in 1982 in Linz, Austria, Laura Nöbauer studied MultiMediaArt in Salzburg. The film is part of her diploma work.

Ei Escape 2006/ 8'

σκηνοθέτης/ director: Marilén Iglesias-Breuker
χορογράφος/ choreographer: Luciana Acuña, Luis Biasotto, Agustina Sario
μοντάζ/ editing: Ezequiel Yoffe
παραγωγή/ production: Jacqueline Bonez
ερμηνεύουν/ performers: Luciana Acuña, Gabriel Almdendros, Luis Biasotto, Edgardo Castro, Gabriela Prado, Fernando Tur
μουσική/ music: Rolan Carlitos
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Marina Guitelman, Luc Petton
παραγωγή/ production: Marilén Iglesias-Breuker, "Argentina sola?"
συμπαραγωγή/ co-production: France: Ministère de la Culture/DRAC, Région Champagne-Ardenne/ORCCA, Ville de Reims et Département de la Marne.
Αργεντινή / Argentina

Σ' ένα συνεργείο μπορούν να συμβούν πολλά, ειδικά όταν στο κέντρο του βρεθούν δυο όμορφα κορίτσια...

Η ταινία βασίστηκε σε μια δημιουργία του Grupo KRAPP των Luciana Acuña και Luis Biasotto. Το καινοτόμο, νέο αυτό χορευτικό σχήμα από την Αργεντινή που ιδρύθηκε το 1995, «εδρεύει» στο φυσικό σταυροδρόμι του χορού και του θεάτρου, αναμειγνύοντάς τα και δημιουργώντας μια νέα τέχνη.

A lot can happen in an auto repair shop, especially if two beautiful young women show up there...

The film was based on a creation by Luciana Acuña's and Luis Biasotto's Grupo KRAPP.

The innovative, young Argentinean company, Grupo Krapp, created in 1995, works the natural intersection between dance and theater, blending them into a new discipline.

για το χρόνο/about time

Χρόνος/ Time 2006/ 4'

σκηνοθέτης/ director, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing, παραγωγή/ production: Βασιλική Λευκαδίτη/ Vassiliki Lefkaditi
Ελλάδα / Greece

Η ρυθμικά οργανωμένη σκηνή με τις μπάλες προβάλλεται προς τα εμπρός και προς τα πίσω, δημιουργώντας ερωτηματικά για τη διάκριση παρελθόντος και μέλλοντος.

The rhythmically organized scene with the balls is projected forwards and backwards, raising questions as to the distinction between past and future.

Ο χρόνος, ο χώρος & εγώ/ Time, Space & I 2004/ 4'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing: Κώστας Μπεβεράτος, Ήρα Σπαγαδώρου / Kostas Beveratos, Ira Spagadorou.
μουσική/ music: Kostas Beveratos
ερμηνεύει/ performer: Ira Spagadorou
παραγωγή/ production: Kostas Beveratos
Peace of Art
Ελλάδα / Greece

Το ερώτημα της έννοιας τού χώρου και τού χρόνου δεν απαντάται αλλά μεγεθύνεται, οπτικοποιείται και διεκδικεί την δική του σχετική τοποθέτηση μέσα στον χώρο και τον χρόνο. Ο χώρος δημιουργείται από τις τέσσερις πλευρές που περιβάλλουν το Εγώ. Το video, στην ουσία, είναι στατικές εικόνες σε αλληλουχία, οι οποίες συνθέτουν, έτσι, κίνηση. Η Ήρα Σπαγαδώρου είναι εικαστική καλλιτέχνης, ο Κώστας Μπεβεράτος είναι εικαστικός καλλιτέχνης και μουσικός.

The question regarding the concept of space and time is not answered. Instead it is enlarged and visualized, thus claiming its own relative placement within space and time. Space is created by the four sides that surround the I. Video is, in effect, a sequence of static images which, in this way, makes up movement.

Ira Spagadorou is a visual artist, Kostas Beveratos is a visual artist and a musician.

On Fire 2006 / 3'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer: Jenn Goodwin
μουσική/ music: Michaela Ella
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Tiko Poulakakis
μοντάζ/ editing: Roland Schlimme
ερμηνεύει/ performer: Matthew Dailey
παραγωγή/ production: Bravofact/ National Film Board of Canada
συμπαραγωγή/ co-production: Marble media Καναδάς/ Canada

Ένας άντρας στη μέση του δρόμου αρχίζει να χορεύει σαν να ήταν σε στύλο με την κολώνα μιας πινακίδας. Ένας άντρας. Ένας στύλος. Δύο εντελώς διαφορετικές ζωές.

H Jenn Goodwin είναι από το Οντάριο του Καναδά. Σπούδασε video στο Πανεπιστήμιο Concordia καθώς και στο The Place του Λονδίνου, με τον David Hinton (BBC, DV8). Τα video και οι ταινίες έγιναν φυσικές προεκτάσεις της τέχνης της Goodwin κι ένα μέσο με το οποίο διερευνήσει physical, abstract and narrative ideas. Η πιο πρόσφατη ταινία της, On Fire, προβάλλεται στο www.shortsinmotion.com.

A man on the street is seduced into pole-dancing with a street sign. One man. One pole. Two different lives.

Jenn Goodwin is from Burlington Ontario. She took a minor in video at Concordia University and also studied at The Place in London UK, with David Hinton (BBC, DV8). Creating videos and films became a natural extension of Goodwin's art practice and a medium in which to explore physical, abstract and narrative ideas. Her most recent film 'ON FIRE' can be seen at www.shortsinmotion.com.

Pacemaker 2007 / 4'

σκηνοθέτης/ director: Konstantinos Kakogiannis
χορογράφος/ choreographer, ερμηνεύει/ performer: Nikos Kamontos : The smell dance company
μουσική/ music: Alcalica
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Konstantinos Kakogiannis, Verena Büttner
μοντάζ/ editing: Verena Büttner
παραγωγή/ production: NIK Γερμανία / Germany

Σε μια κεντρική πόλη του σύγχρονου κόσμου, ο σκηνοθέτης προσπαθεί να αφηγηθεί – χρησιμοποιώντας διάφορες ιδιότητες της κινηματογράφησης του χορού και του μοντάζ – τα στάδια της καθημερινότητας. Ο ρυθμός και ο καταιγισμός της πληροφόρησης και το πώς αυτά επηρεάζουν την αλληλουχία της σκέψης και της κίνησης. Ο Κωνσταντίνος Κακογιάννης εργάζεται στο Βερολίνο ως εικονολήπτης και σκηνοθέτης. www.n-ik.de
Ο Νίκος Καμόντος σπούδασε θέατρο στην Ελλάδα. Εργάζεται στο Βερολίνο ως χορευτής, σε συνεργασία με διάφορα ευρωπαϊκά σχήματα. Την περίοδο αυτή συνεργάζεται με την Cie Toula Limnaios. Η Verena Büttner είναι ελεύθερη επαγγελματίας στο Multimedia design και το Video από το 2003.

In a major city of the modern world the director tries to narrate – using different qualities of filming, dancing, and editing – the stages of everyday life. The rhythm and the flood of information and how this influences the sequence of thinking and moving. Konstantinos Kakogiannis works in Berlin as a cameraman and director. www.n-ik.de
Nikos Kamontos has studied theatre in Greece. He works in Berlin as a dancer, co-operating with different companies throughout Europe. At the moment he is working with Cie Toula Limnaios.
Verena Büttner has been working as a freelancer in Multimedia design and Video since 2003.

Do You Remember That Feeling of Being Small 2006/ 3'

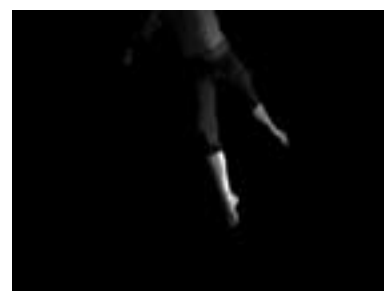
σκηνοθέτης/ director, μοντάζ/ editing: Bruno Mathez
χορογράφος/ choreographer: Lizzie Sells, Maria Svensson
μουσική/ music: Benoît Seyrat
ερμηνεύουν/ performers: Lizzie Sells, Maria Svensson (Being small dance company)
παραγωγή/ production: Bruno Mathez, Lizzie Sells, Maria Svensson (Being small dance company)
Βρετανία / UK

Το συλλογικό αυτό έργο βασίζεται σε μια συγκεκριμένη αλληλεπίδραση μεταξύ δύο κινούμενων σωμάτων και μιας μεγάλης οθόνης: το δυνατό φως που προβάλλεται πίσω από την οθόνη κάνει τους χορευτές να μοιάζουν μούροι όταν είναι κοντά σ' αυτήν, καθώς φωτίζονται από πίσω. Χάρη στην τεχνική του back-light φωτισμού, στήνεται ένα συναρπαστικό οπτικό θέατρο. Οι χορευτές γίνονται ένα με τα προβαλλόμενα κινούμενα σχέδια και δημιουργούν ένα ποιητικό σύμπαν όπου συναντώνται ο ιλλουζιονισμός, ο χορός και το κινούμενο σχέδιο.

Ο Bruno Mathez είναι γάλλος video artist που έχει αφιερωθεί στην τέχνη της performance. Χρησιμοποιεί το video σε σχέση με πολλές άλλες μορφές τέχνης. Το πρωταρχικό του ενδιαφέρον έγκειται στη μέξη του video και της μουσικής, ως εικονολήπτης αλλά και ως μοντέρ video. Η Lizzie Sells, αγγλίδα χορεύτρια-χορογράφος, είναι μια πολυσχιδής καλλιτέχνης που έχει ασχοληθεί και με την performance και με τη χορογραφία. Ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για τη σχέση του χορού με τις άλλες

τέχνες, προπάντων τη μουσική και τον κινηματογράφο. Η Maria Svensson είναι σουηδή χορεύτρια-χορογράφος, ερμηνεύτρια αλλά και χορογράφος πολλών έργων. Συνήθως συνεργάζεται με άλλους καλλιτέχνες, μουσικούς, σκηνογράφους και video artists.
This collaborative project is based on a specific interaction between moving bodies and a projection screen : rear projection of a bright light on a screen makes the dancers look black when they're close to the screen, due to a back-light effect. A fascinating visual theatre can be shown due to this technique. Dancers merge with the projected animations and create a poetic universe mixing illusionism, dance and animation.

Bruno Mathez is a French video artist dedicated to the art of performances. He uses video in relation to many other art forms. His initial interest is mixing video and music, both as a cameraman and video-editor.
Lizzie Sells, English dancer-choreographer, is a versatile dance artist with a background in performance and choreography. She is particularly interested in the relationship between dance and other art forms, primarily music and film.
Maria Svensson, Swedish dancer-choreographer. She has performed and choreographed in a number of projects and usually works in collaboration with other artists, musicians, set designers and video artists.

Body Of Work 2006/ 5'

σκηνοθέτης/ director, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing, παραγωγή/ production, μουσική/ music: Rachael Doble
ερμηνεύουν/ performers: Laure Bachelot, Tory

Tory East, Natascha Falter, Jung A Jung, Ester Kaijimi, Nick Lawson, Chris Rook, Matthew Slater, Petra Soor, Claire Talbot, Fran Valerie, Sara Stephanos
παραγωγή/ production: Emotion Capture Βρετανία / UK

Ένας στοχασμός πάνω στην κινούμενη εικόνα στην πάροδο του χρόνου. Αλληπάλγητα και ταχύτατα jump cuts επιβραδύνονται σε ρυθμό σαλιγκαριού, η εικόνα αποκτάει όλο και περισσότερη ευκρίνεια, αποκάλυπτοντας πώς τα άκρα, οι μύες και οι τένοντες χρησιμοποιούνται στην κίνηση. Meditation of the moving image over time. High speed jump cutting gently calms to a snails pace as the image becomes more and more defined revealing how limbs, muscles and tendons are used in the act of movement.

Grey 2006/ 5'

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer: June Gersten Roberts
μουσική/ music: Howard Haigh
ερμηνεύουν/ performers: Alice Jordan
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Sean Moody
μοντάζ/ editing: June Gersten Roberts
Βρετανία / UK

Το Grey διερευνά το φως και τη σκιά και τα μυστήρια της εστίασης και του καθαρσίματος μέσα από μια στοχαστική μελέτη του μονοχρωματικού χρώματος και της

μινιμαλιστικής κίνησης. Αργά αργά, μια μοναχική χορεύτρια εμφανίζεται ν'ανεβαίνει μια παλιά, εγκαταλειμμένη σκάλα, κρατώντας ένα πλαίσιο παραθύρου. Η ταινία παρακολουθεί τις φευγαλέες κινήσεις και τις μεταποτίσεις του φωτός καθώς η χορεύτρια ανεβαίνει. Η κάμερα πιάνει λεπτομέρειες υφής και επικεντρώνεται σε μια μονοχρωματική παλέτα γλυκών γκρι και καφέ αποχρώσεων. Η δράση εγείρει τα ερωτήματα «Ποια είναι αυτή;», «Τι κάνει;» και «Γιατί;», τα οποία όμως ποτέ δεν λαμβάνουν πλήρη απάντηση. Η June Gersten Roberts, σκηνοθέτρια, κάνει χορογραφίες για χοροθέατρα και σύγχρονες παραστάσεις χορού εδώ και είκοσι χρόνια, συνεργαζόμενη με επαγγελματίες χορευτές, φοιτητικούς και δημοτικούς συλλόγους, μουσικούς, ηθοποιούς και συγγραφείς και διδάσκοντας επίσης σύνθεση χορού. Το έργο της χαρακτηρίζεται από μύθο, χιούμορ και περίεργες κινήσεις. Τα τελευταία χρόνια, η Gersten Roberts έχει στραφεί προς τη χορογραφία για video.

Grey explores light and shadow and the mysteries of focus and framing in a contemplative study of monochrome colour and minimalist movement. Slowly, a solitary dancer is revealed, ascending a shabby stairwell, carrying an old window frame. The film traces passing movements and shifts of light as the dancer keeps moving up the stairs. The camera catches details of texture and dwells on a monochromatic color palette of soft greys and browns. The action sets up questions of "Who is she?" "What is she doing?" and "Why?", but these are never fully answered.

June Gersten Roberts, director, has been choreographing dance-theatre and contemporary dance performances for over twenty years, working with professional dancers, student and community groups, musicians, actors and writers and teaching dance composition. Her work is noted for its dark humour and intricate gestures. Over the last three years she has turned her attention towards making dances for video.

Το projectexchange, το πρόγραμμα για την ενίσχυση της παραγωγής ταινιών χορού στην Ελλάδα, πραγματοποίησε την 6η του έκδοση. Κατατέθηκαν 17 προτάσεις για ταινίες από τις οποίες επιλέχθηκαν οι δύο που πραγματοποιήθηκαν σε συμπαραγωγή με το VideoDance – Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Την κριτική επιτροπή αποτελούσαν οι Δέσποινα Μουζάκη, διευθύντρια του Φεστιβάλ Κινηματογράφου, Άγγελος Φραντζής, σκηνοθέτης, Μάρω Γρηγορίου, χορογράφος, και Χριστιάνα Γαλανπούλου, καλλιτεχνική διευθύντρια του VideoDance.

projectexchange is a scheme for the encouragement of dance film production in Greece. This is its 6th edition. 17 proposals were handed in this year. Two of them were selected and co-produced by VideoDance- Thessaloniki International Film Festival. Members of the selection Jury were: Despina Mouzaki, director of the Thessaloniki International Film Festival, Angelos Frantzis, filmmaker, Maro Grigoriou, choreographer, and Christiana Galanopoulou, artistic director of VideoDance.

DOWNLOVE 2007/ 10'

Ιδέα-σενάριο/ concept-script: Μάριος Σέργιος Ηλιάκης/ Marios Sergios Eliakis, Ευριπίδης Λασκαριδής/ Euripides Laskaridis
σκηνοθεσία/ director: Ευριπίδης Λασκαριδής/ Euripides Laskaridis
χορογραφία/ choreography: Ευριπίδης Λασκαριδής/ Euripides Laskaridis, Λίνα Σακκά/ Lina Sakka, Άρης Σερβετάλης/ Aris Servetalis
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Έλενα Μαργαριτίδη/ Elena Margaritidi
στερεοσκοπία/ stereoscopy, σκηника/ set design: Μάριος Σέργιος Ηλιάκης/ Marios Sergios Eliakis
μοντάζ/ editing: Μαρία Αθανασοπούλου/ Maria Athanasopoulou
μουσική: Βασίλης Ντοκάκης/ Vassilis Dokakis
σχεδιασμός ήχου/ sound design: Πάνος Τζελέκης/ Panos Tzelekis
κοστούμια/ costumes: Δέσποινα Μακαρούνη/ Despina Makarouni
graphics animation: Πιέρρος Λουριμπόπουλος/ Pterro Louribopoulos
καλλιτεχνική σύμβουλος/ artistic consultant: Μαρίνα Γιώτη/ Marina Gioti
κουκλοπαίκτης/ puppeteer: Άγγελος Ρωμαντζής/ Angelos Romantzis
ερμηνεία/ performers: Λίνα Σακκά/ Lina Sakka, Άρης Σερβετάλης/ Aris Servetalis

παραγωγή/ production: L&E Productions, Video Dance- Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης/ VideoDance - Thessaloniki International Film Festival, horsefly productions
Ελλάδα/ Greece

Στον virtual κόσμο ενός Video Game, στον κόσμο των menu επιλογών, δύο ανθρώπινες προβολές –Avatars– επιχειρούν να έρθουν πιο κοντά. Αυτό όμως δεν είναι εύκολο καθώς μετά από χρόνια στον «εξομοιωτή ζωής», έχουν ξεχάσει τη συνήθεια του έρωτα και το soundtrack της ζωής τους κολάει. Τότε οι virtual ζακέτες τους γίνονται alter egos και αποκτούν υπόσταση με απρόβλεπτες συνέπειες. Ο Ευριπίδης Λασκαριδής σπούδασε θέατρο και σκηνοθεσία στην Αθήνα και στην Νέα Υόρκη. Έχει παρουσιάσει σκηνοθετική δουλειά σε μεγάλα θέατρα και διεθνή φεστιβάλ. Έχει συνεργαστεί με τη χορογράφο Τζένη Αργυρίου και πρόσφατα συμμετείχε στην παράσταση 2 του Δημήτρη Παπαϊωάννου. Ο Μάριος Ηλιάκης σπούδασε σκηνογραφία και διαλογικά πολυμέσα στο Λονδίνο και ψηφιακές μορφές τέχνης στην Αθήνα. Την καλλιτεχνική του δουλειά, που έχει παρουσιαστεί και βραβευτεί σε διεθνή φεστιβάλ, τη συνδυάζει με τη συμμετοχή του σε μεγάλα πρότζεκτ όπου αναλαμβάνει τις ειδικές κατασκευές. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα, όπου και ερευνά τις τεχνικές δημιουργίας στερεοσκοπικών videos. Within the virtual world of a Video Game, within the world of menus, two human projections –Avatars– attempt to come closer. This is not easy as, after years in the simulator of life, they have forgotten the habit of love and the soundtrack of their lives jams. That's when their virtual cardigans take on life and become

their alter egos with unpredictable consequences. Euripides Laskaridis studied theater and directing in Athens and New York. He has staged plays at major theaters and international festivals. He has worked with the choreographer Jenny Argyriou and recently participated in Dimitri Papaioannou's performance 2. Marios Iliakis studied set-design and interactive multi-media in London and digital art forms in Athens. He combines his work as an artist, which has been shown and won awards at international festivals, with his participation in major projects, for which he undertakes special constructions. He lives and works in Athens, where he explores the techniques for the creation of stereoscopic videos.

παραγωγή/ production: χοροθέατρο SECTA & VideoDance - Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης στο πλαίσιο του projectexchange 2007/ SECTA dance theatre & VideoDance - Thessaloniki International Film Festival projectexchange 2007 scheme
Ελλάδα/ Greece

Η ταινία Φωνές, βασισμένη στο ομώνυμο ποίημα του Κωνσταντίνου Καβάφη, καταπνέεται με το θέμα της απουσίας και της αναπαράστασής της. Η μνήμη, κύριος φορέας της απουσίας, λειτουργεί μέσω της μουσικής, μέσω της φωνής του «απόντος»: «ιδανικές φωνές κι αγαπημένες»... Ο Διονύσης Τσαφαριδής σπούδασε χορό στην Κρατική σχολή χορού και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στην Αγγλία. Εκπονεί το διδακτορικό του πάνω στο χοροκινηματογραφικό έργο της Maya Deren, χορογραφεί για την ομάδα Futures Theatre Company στο Λονδίνο και προετοιμάζει προσωπική χορογραφική δουλειά που θα παρουσιάσει στην Αθήνα.

Voices, based on the poem by the same title by Cavafy, is about absence and its representation. Memory, the main vehicle of absence, functions through music, through the voice of the onw who is absent: "Ideal and beloved voices"... Dionysios Tsafaridis studied dance at the State School of Dance and pursued postgraduate studies in England. He is currently working on his doctoral thesis on a dance/film project by Maya Deren, choreographing for the Futures Theatre Company in London and preparing a personal choreography that he will be presenting in Athens.

Φωνές/ Voices 2007/ 10'

σκηνοθέτης/ director: Διεύθυνση φωτογραφίας: Διονύσης Τσαφαριδής/ Dionysios Tsafaridis
μουσική/ music: Παγιάτης Κωνσταντίνος/ Pagiatis Konstantinos
χορογράφος/ choreographer: Διονύσης Τσαφαριδής και χορεύτριες/ Dionysios Tsafaridis and dancers
ερμηνεύουν/ performers: Ευδοκία Βεροπούλου, Άννα Δασκάλου/ Evdokia Veropoulou, Anna Daskalou

Ελληνικό ντοκιμαντέρ χορού/ Greek Dance Documentary

Το δάσος χορεύει/ The Forest Dances 2006/ 37'

σκηνοθέτης/ director, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Παναγιώτης Σαλαπάτας/ Panayotis Salapatas
χορογράφος/ choreographer: Νένα Μουράτογλου-Παπαγεωργίου/ Nena Mouratoglou-Parageorgiou
μουσική/ music: Jacques Loussier, John Corigliano, John Adams, Krotala, Maria Bethania, L.V. Beethoven, I. Stravinsky, Iannis Xenakis
ερμηνεύουν/ performers: μαθητές της σχολής της Νένας Μουράτογλου-Παπαγεωργίου/ students of the Nena Mouratoglou-Parageorgiou dance school
μοντάζ/ editing: Τζάννετος Κομινέας/ Tzannetos Komineas
παραγωγή/ production: Ελένη Ατσικμπάση/ Eleni Atsikbassi
Ελλάδα/ Greece

Η ταινία αναφέρεται στη διδασκαλία για το ανέβασμα μιας παράστασης από τα παιδιά μιας σχολής χορού. Παρακολουθούμε όλη τη διαδικασία της κατασκευής της παράστασης και αποσπάσματα από το τελικό αποτέλεσμα. Μέσα από αυτή τη διαδικασία, η δασκάλα τους, η Νένα Μουράτογλου-Παπαγεωργίου, αναπτύσσει τις ιδέες της για τη διδασκαλία, τη μετάδοση της γνώσης, το άνοιγμα των οριζώντων των παιδιών μέσα από τη διαδικασία της διδασκαλίας της χορογραφίας και εν τέλει για την αρμονική συμβίωση του ανθρώπου με τη φύση μέσα από το χορό.
www.phos.gr

The film is about the staging of a performance by the students of a dance school.

We follow the process of putting the performance together as well as excerpts from the final result. Through this process, Nena Mouratoglou-Parageorgiou, their teacher, expounds her theories on teaching, on the imparting of knowledge, on broadening the students' horizons through the teaching of choreography and, finally, on the harmonious coexistence of humans and nature through dance.
www.phos.gr

Απόμακρο τοπίο/ Distant Landscape 2004/ 4

σκηνοθέτης/ director, χορογράφος/ choreographer, ερμηνεύει/ performer, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing, παραγωγή/ production: Αλίκη Χιωτάκη/ Alikí Hiotakí
μουσική/ music: Ελένη Μπλαζάκη/ Eleni Blazakí
Ελλάδα/ Greece

Το φιλμ είναι ένα μιμιαλιστικό ταξίδι στο φως και στην σκιά. Το σώμα, εύθραυστο, άλλοτε συσπάζεται και άλλοτε λικνίζεται ρυθμικά, καθώς έρχεται αντιμέτωπο με την ύπαρξη του. Αλλεπάλληλες εικόνες από ανοιχτά παράθυρα δημιουργούν την αίσθηση μιας εικονικής απόδρασης. Το σώμα όμως δείχνει προσκολλημένο στο εσωτερικό του. Ένα ηχητικό υπόστρωμα λειτουργεί σαν ανάμνηση και ζητηνά παιδικές μνήμες. Ένα κείμενο γλιστρά στην σθόνη και μεταφέρει την εικόνα σε λέξεις-σύμβολα.

Η Αλίκη Χιωτάκη είναι σόλο performer και αναλύτρια κίνησης (GLCMA).
The film is a minimalist journey through light and shadow. The fragile body sometimes convulses; other times it swings rhythmically, as it comes face to face with its existence. Consecutive images from open windows create the sense of a virtual escape. But the body appears to cling to its interior. A bed of sound awakens childhood memories. A text slides across the screen, transmitting the image in words/symbols.
Alikí Hiotakí is a solo performer and a movement analyst (GLCMA).

Τυφλόμυγα / Blindfold 2006/ 3

σκηνοθέτης/ director: Μάρκος Παναγιώτου/ Marcos Panayiotou, Μιχάλης Αριστείδου/ Michalis Aristidou, Βικτώρια Αριστείδου/ Victoria Aristidou
χορογράφος/ choreographer, ερμηνεύει/ performer: Βικτώρια Αριστείδου/ Victoria Aristidou
μουσική/ music: The Ring
διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing: Μάρκος Παναγιώτου/ Marcos Panayiotou
παραγωγή/ production: Kelaket Productions Ltd.
Κύπρος / Cyprus

Κρύβομαι γιατί θέλω να με μάχνηεις! Σ' ό,τι κοπιάς, σ' ό,τι βιώνεις, σ' ό,τι σε κάνει να κλαίς και να γελάς... και πάντα και παντού να μ' ανακαλύπτεις... Να νομίζεις πως με πιάσεις μα να μην είμαι εγώ... Γιατί θά'χω κρυφτεί κάπου αλλού. Σε βρήκα! 5...10...15...100...105

Ο Μάρκος Παναγιώτου και ο Μιχάλης Αριστείδου είναι κινηματογραφιστές, η Βικτώρια Αριστείδου χορογράφος, χορεύτρια.
I'm hiding because I want you to look for me! In all you see, in all you experience, in all that makes you laugh and cry... always and everywhere it is me you'll be discovering... You'll think you've got me, but it won't be me... Because I'll be hiding somewhere else.
I found you! 5... 10... 15... 100... 105

Marcos Panayiotou and Michalis Aristidou are filmmakers, Victoria Aristidou is a choreographer and dancer.

Διαδρομές/ Routes 2007/ 4'

σκηνοθέτης/ director: Γιώτης Βραντζάς/ Yotis Vrantzas, Ρίκα Τσιτσουπούλου/ Rika Tsitsopoulou
χορογράφος/ choreographer: Ρίκα Τσιτσουπούλου/ Rika Tsitsopoulou

μουσική/ music: Yann Tiersen
ερμηνεύουν/ performers: Δανάη Χρηστακίου/ Danaí Christakakou, Τίνα Χατζησταύρου/ Tina Hadjistavrou
μοντάζ/ editing: Γιώτης Βραντζάς/ Yotis Vrantzas
παραγωγή/ production: Kenitarem
Ελλάδα/ Greece

Η χορογραφία βασίστηκε αποκλειστικά στην συγκεκριμένη μουσική. Η ιδέα ήταν να γίνει εικόνα η μελωδία μέσω της κινησιολογίας.
The choreography was based exclusively on the specific music. The idea was to make the melody into an image through kinesiology.

4 : 2 : 3 2007/ 4'

σκηνοθέτης/ director, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography: Μανώλης Ηλιάκης/ Manolis Iliakis
χορογράφος/ choreographer, ερμηνεύει/ performer: Φίλιππος Μέντες/ Philippos Mendes
μουσική/ music: Στέλιος Λιβανός/ Stelios Livanos
μοντάζ/ editing: private [egotism]
παραγωγή/ production: private [egotism]
Ελλάδα/ Greece

Το video είναι μια προσπάθεια επανερμηνείας του μύθου της σφίγγας. Διερευνάται ο τρόπος με τον οποίο 4, 2 και 3 σημεία στον διδιάστατο ή τρισδιάστατο χώρο λειτουργούν σε σχέση με την κίνηση ενός performer. Τα σημεία στο χώρο είτε ορίζονται από το ανθρώπινο σώμα, είτε υπάρχουν εκ των προτέρων. Κάθε αριθμός συνδέεται και με αντίστοιχους συμβολισμούς.

Ο Μανώλης Ηλιάκης έχει σπουδάσει design και σκηνογραφία στην Ελλάδα, τη Γερμανία και την Αγγλία. Το ερευνητικό του ενδιαφέρον επικεντρώνεται στα σημεία συνάντησης αρχιτεκτονικής, χορού και ψηφιακής τεχνολογίας. Πρόσφατα στο πλαίσιο του προγράμματος projectexchange 2005 και του VideoDance - Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης δημιούργησε ένα video στο οποίο ο αρχιτεκτονικός χώρος, η χορευτική κίνηση και η μουσική συνυπάρχουν με έναν ιδιαίτερο τρόπο. Έχει παρουσιάσει videos και video installations στην 11η Biennale Νέων Καλλιτεχνών, στο Festival Medieterra 02, κ.α. Διδάσκει αρχιτεκτονική σύνθεση στη Σχολή Βακαλό και εργάζεται ως αρχιτέκτονας Spatial Designer. Άρθρα και δοκίμια του έχουν δημοσιευτεί σε ελληνικά και ξένα περιοδικά.

This video is an effort to reinterpret the myth of the sphinx. It explores the way in which 4, 2 and 3 points in two-dimensional or three-dimensional-space function in relation to a performer's movement. The points in space are either designated by the human body or they already exist. Each number is linked to its respective symbolisms.

Manolis Iliakis studied design and set designing in Greece, Germany and England. His research interest focuses on the meeting points between architecture, dance and digital technology. Recently, as part of the projectexchange 2005 and the TIFF's VideoDance, he made a video in which architectural space, dance movement and music co-exist in a special way. He has presented videos and video installations at several events, including the 11th Biennale of Young Artists and the Medieterra 02 Festival. He teaches architectural synthesis at the Vakalo School of Art and Design and works as an architect/spatial designer. His articles and essays have appeared in Greek and foreign periodicals.

Occurrence of Transgression 2007/ 10'

σκηνοθέτης/ director, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, μοντάζ/ editing: Άρης Προδρομιδής/ Aris Prodromidis
χορογράφος/ choreographer, ερμηνεύει/ performer: Θωμαή Μαγγανάρη/ Thomaí Manganarí
μουσική/ music, παραγωγή/ production: Άρης Προδρομιδής/ Aris Prodromidis, Θωμαή Μαγγανάρη/ Thomaí Manganarí
Ελλάδα/ Greece

Το Occurrence of Transgression είναι ένα έργο που πραγματεύεται, μέσα από την κίνηση και την εικόνα, θεμελιώδη υπαρξιακά ζητήματα και έννοιες όπως της γένεσης και του έρωτα. Η ύπαρξη είναι αυθόρμητη και μόνη, μέχρι τη στιγμή της ένωσης. Δεν γεννιόμαστε μόνο μία φορά, μα περσιάζουμε, όσο υπάρχουμε. Η επιθυμία μας δεν είναι μονοσήμαντη.
Ο Άρης Προδρομιδής είναι εικαστικός καλλιτέχνης (video art, performances, installations). Από το 1980 έως το 1990 εκπροσώπησε την Ελλάδα στις Biennale του Παρισιού, του Μόντρεαλ, της Σόφιας, της Βαρκελώνης, της Λιουμπλιάνα, του Μπλιμπό και πιο πρόσφατα στο "Insite" της Documenta 10, στο Κάσσελ. Διδάσκει στο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης.
Η Θωμαή Μαγγανάρη από το 2004 έως τώρα έχει συνεχώς εμπειρίες στον μοντέρνο χορό, στον ιαπωνικό χορό butoh και στο θέατρο. Έχει συμμετάσχει σε σεμινάρια και performances στην Ιαπωνία, τη Γαλλία, τη Δανία και την Ελλάδα.
Through movement and image, Occurrence of Transgression addresses fundamental existential issues and concepts such as creation and love. Existence is self-existent and alone, until the moment of union. We are not only born once, but several times, as long as we exist. Our desire is not univocal.

Aris Prodromidis is a visual artist (video art, performances, installations). Between 1980 and 1990 he represented Greece at the Biennales in Paris, Montreal, Sofia, Barcelona, Ljubjana, and Bilbao, and, more recently, at "Insite", staged as part of Documenta 10 in Kassel. He teaches at the Aristotle University in Thessaloniki.
Since 2004, Thomaí Manganarí has been gaining extensive experience in modern dance, Japanese butoh and the theater. She has attended seminars and performances in Japan, France, Denmark and Greece.

When Boys Lift 2006/ 2'

σκηνοθέτης/ director: Θωδωρής Τζανταμάς/ Thodoris Dzandamas
χορογράφος/ choreographer: Βερονίκη Τσουγκράνη/ Veroniki Tsougrani
Ελλάδα/ Greece

Ο Θωδωρής Τζανταμάς έχει κάνει σπουδές στην κατασκευή και σχεδιασμό κοσμημάτων, σεμινάρια σε βίντεο τέχνη και τρισδιάστατη κινούμενη εικόνα και είναι επίσης αυτοδίδακτος στη ζωγραφική. Έχει συμμετάσχει με video art σε φεστιβάλ στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, όπου περαούσιζε δουλειά του σε φεστιβάλ βίντεο (VAIA - Βαλένθια, Luksu Festival - Κέρσκο, Σλοβενία, Action 2005 - Τσιβάν, Unimovie - Πεσκάρα, Ιταλία). Η Βερονίκη Τσουγκράνη είναι πτυχιούχος της Ανώτερης Σχολής Χορού Ραλλού Μάνου. Χορεύτρια στο Ελληνικό Χορόδραμα και στο Χοροθέατρο του ΚΘΒΕ. Από το 2002 έχει ιδρύσει την ομάδα χορού B+6. Εργάζεται ως καθηγήτρια σύγχρονου χορού στη Σχολή Χορού του Δήμου Θεσσαλονίκης.
Thodoris Dzandamas has studied jewelry making and design, has given seminars on video art and 3D animation, while he is also a self-taught painter. He has shown his video art in Greece and abroad, at various video festivals: VAIA - Valencia, Luksu Festival - Kersko, Slovenia, Action 2005 - Taiwan, Unimovie - Pescara, Italy).
Veroniki Tsougrani is a graduate of the Rallou Manou Higher School of Dance and a dancer at the Elliniko Horodrama and the Dance Theater of the State Theater of Northern Greece. In 2002 she founded the B+6 dance group. She teaches modern dance at the Dance School of the Municipality of Thessaloniki.

Υπερρυθμική Αναλογική/ Hyper-rhythmique Analogue 2007/ 6'

σκηνοθέτης/ director, μουσική/ music, μοντάζ/ editing: socos
ερμηνεύουν/ performers: Σοφία Μάνη/ Sofia Maná, Ελεονώρα Ηλία/ Eleonora Iliá
παραγωγή/ production: sick my duck. Sound and vision

Ελλάδα/ Greece

Εκφραστικός αυτοσχεδιασμός πάνω στο παρακάτω κείμενο:
«Η προσκόλληση και η απέχθεια είναι οι βασικοί τροφότες της αέναης κίνησης, αυτού που εσφαλμένα ονομάζουμε "εγώ", μέσα στον κύκλο της φθοράς. Ο κύκλος κρύβεται στη σκιά του και η σκιά αυτή, δυστυχώς, πολλές φορές μας κρύβει το δρόμο της ανάσας. Η υπερρυθμικότητα των επιλογών στη πορεία της φθοράς προκαλεί την ενεργοποίηση λεπτοφιέστερων επιπέδων συνειδητοποίησης. Και κάθε επιλογή έχει τη δική της μοναδική γοητεία».
Karma Trinie Dorje

Socos: Ακουστικός και εικαστικός performer, μέλος του the live project band, των οποίων οι ζωντανές παραστάσεις είναι ταξίδια μέσα από την απεικόνιση του ήχου και την performance ζωντανού χορού.
Σοφία Μάνη: Performer και χορογράφος, γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα. Είναι προ-εγγεγραμμένη δασκάλα στη Βασιλική Ακαδημία Χορού κι έχει συνεργαστεί με σχήματα, όπως τα Χοροθέατρο Ευπόλιτος, Flux, Συν+εργασία και the live project band, σε διάφορες παραγωγές. Τα τελευταία χρόνια εργάζεται ως δασκάλα χορού και χορογράφος της ομάδας Δρύος τόποι του Πανεπιστημίου Αθηνών. Έχει κάνει τη χορογραφία για μικρού μήκους ταινίες που προβλήθηκαν στο Φεστιβάλ της Δράμης. <http://myspace.com/mantisophia>

An expressive improvisation on the following text: "Clinging and repulsion are the two main feeders of perpetual movement, that which we mistakenly refer to as 'I', within the cycle of deterioration. The cycle hides in its shadow and, regrettably, this shadow often prevents us from seeing the road to exaltation. The hyperhythmic nature of choices on the road to deterioration causes the activation of more delicate levels of consciousness. And each choice has its own unique charm." Karma Trinie Dorje

Socos: Audio and visual performer, member of the live project band, whose live performances are trips through sound visualization and live dance performance.

Sofia Manti: A performer and choreographer, she was born and raised in Athens. She is a pre-registered teacher of the Royal Academy of Dance and has collaborated with several dance companies such as Xipolytos Dance Theater, Flux, Syn+ergasia and the live project band, in various productions. During the past several years she has been the dance teacher as well as the choreographer of the Dryos Topi dance company of the University of Athens. She has choreographed for short films that were screened at the Short Film Festival of the City of Drama. <http://myspace.com/mantisophia>

Απ' τα κόκκαλα βγαλμένη/ From the Graves of our Slain 2007/ 9'

σκηνοθέτης/ director, διεύθυνση φωτογραφίας/ photography, παραγωγή/ production: Τάσος Λάγγης/ Tassos Langis
μουσική/ music: Aube (Akifumi Nakazima)
ερμηνεύει/ performer: Μαρίσσα Τριανταφυλλίδου/ Marisha Triantafyllidou
μοντάζ/ editing: Ιωάννης Χαλκαδάκης/ Ioannis Chalkiadakis
Ελλάδα/ Greece

Η ταινία βασίζεται στην υπόθεση της εμφάνισης του φαντάσματος μιας νεκρής κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής παρέλασης της 25ης Μαρτίου. Η γυναικεία ερχεται από το παρελθόν: η «κάθετη», παράλογη και ασταθής κίνηση της βρίσκεται σε αντίθεση με τη μαζική «οριζόντια» κίνηση των αρχών, τις οποίες εκπροσωπούν και οι στρατιώτες και οι θεατές.
Η performance της Μαρίσσας πείρα αντίθετης της ιστορικής παρουσίας της παρέλασης και μιας παρωδίας που παραπέμπει στο κινηματογραφικό είδος της ταινίας τρόμου.

The title of the film is a verse from the Greek national anthem, which is part of a bigger poem, "Ode to Freedom", written by Dionysios Solomos in 1823. The verse, and in fact the poem as a whole, is concerned with the events that led to the Greek war of independence and at its core lies the vivid memory of a tragic incident often forgotten. The woman is coming from the past: her "vertical", absurd and unstable movement contrasts with the massive "horizontal" movement of the authorities, represented both by the soldiers and the spectators. In Modern Greece, the military parade of March 25th constitutes an enacted ritual that aims to honour the dead, through the demonstration of authority and military force. The performance of Marisha Triantafyllidou attempts a counterpoint between the historical presence of the parade and a fictitious parody reminiscent of the horror film genre.
A translation of the Greek National Anthem into English by Rudyard Kipling (dated 1918) can be found at: http://www.presidency.gr/en/ethn_Ymnos.htm